விவேக போதினி

"எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."——திருவள்ளுவர்

தொகுதி V } பரீதாபி ௵ ஐப்பசி ௴ : 1912-௵ நவம்பர் ௴ { பகுதி 5

புத்தியின் ஸ்வதந்திரம்

FREEDOM OF THE WILL

மனிதன் புத்தி ஸ்வதந்திரமுடையது, அதனாலேயே அது பந்தப்பட்டுத் தன் ஸ்வதந்திரத்தைக் குறைத்துக் கொள்ளுகிறதே ஒழிய முற்றிலும் அதை இழந்துவிடவில்லை, ஆதலால் அதை வைத்துக்கொண்டு மனிதன் மேன்மை அடைய வழியுண்டு என்பது வேதாந்த சாஸ்திரத்தின் ஒழுக்க விஷயமான வெளிக் கொள்கை. இந்த ஸ்வதந்திரம் மனிதரிடமிருக்கும் அகங்காரத்தை (நான் என்று எழும் எண்ணத்தைப்) பொருத்தது. இதை வேரறுத்துவிட வேண்டுமென்பதே உபநிஷத்துக்களின் நோக்கம். இந்த அகங்கார ரூபமான ஜீவாத்மா மாயா கற்பிதனே ஒழிய இவனுக்குத் தனியிருப்பே இல்லை. தன் பொய்மையை உணர்ந்து கடலுள் கலக்கும் ஆறுபோல இரண்டற்று ஒன்றேயாகி நிற்கும் பரம்பொருளில் கலந்து தற்போதம் இழந்து, மஹாவாக்ய ரஹஸ்யத்தை உள்ளபடி அனுபவித்துவிட்டால் ஜீவாத்மாவே இருந்தவிடம் தெரியாமல் மறைந்துபோக அதனுடன் அதன் பந்தம், ஸ்வதந்திரம் முதலியன பறந்தோடிவிடும். இந்நிலையான உண்மையை இன்னதென வாக்காலாவது மனத்தாலாவது வரையறுத்துக் கூற முடியாது. பிரபஞ்சம் முழுவதும் இந்நிலையில் ஏற்பட்ட கற்பிதமாதலால் அதிலும் இந்தப் பரம்பொருளின் செயல்களைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை.

ஆகவே மனிதனது புத்தி ஸ்வதந்திரமுடையதா அல்லதுபாரதந்திரமுடையதா என்ற கேள்விக்குப்பதில் கூற வேண்டுமாகில், அது இரண்டும் உடையதல்ல என்றுதான் கூறவேண்டி வரும். வேதாந்த சாஸ்திரப்படி எல்லாவற்றுள்ளும் பரம்பொருளே அந்தர்யாமியாக விருப்பதால் 'அவனன்றி ஓரணுவு மசையாது. இதை உள்ளபடி உணர்ந்து வ்யவஹார தசையில் அநுபவத்திற்குக் கொண்டுவருவது மிகக் கடினம். இந்நிலையில் அகங்காரம் தலை எடுத்துத்தான் எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதி என்று முன்னிற்பதே இதற்கு முக்கிய தடை. இதை அடக்கி ஸ்வதந்திரமுடையது போலத் தோற்றும் புத்தியைப் பகவானிடம் ஸமர்ப்பணம் செய்துவிட்டால் அத்புதவிஷயங்கள் ஸம்பவிக்கும். இந்த ரஹஸ்யத்தைத்தான் திரௌபதி மான ஸம்ரக்ஷண ஸமயமாக மஹாபாரதத்தில் நன்றாக உருவகப்படுத்தியிருக்கிறது. ஆகவே எக்காலத்திலும் 'எல்லாமுன் அடிமை, எல்லா முன் உடைமை, எல்லா முன்னுடைய செயலே' என்று உள்ளபடிக் கூறிவிட்டுத் தேறிநிற்றலே நாம் அடையக்கூடிய பெரும்பேறுகளில் ஒன்று. இது நம்மை மாயையிலிருந்து எளிதில் விடுவிக்கும். 'எங்கள் புத்தி எங்களதே எவ்வாறெனயாமறியோம்; எங்கள் புத்தி எங்களதே தங்களதாச் செய்வதற்கே' என்றார் ஓர் ஆங்கல கவி. இது முமுக்ஷுவின் முதல் இரண்டு நிலைகளைக் காட்டுகின்றது. மூன்றாம் நிலையில் நீ நான் என்ற பேதமேகிடையாது. 'ஓ கார்கி! மாறுதலடையாத அந்த ஏக வஸ்துதான் பார்க்க முடியாதவனாயினும் எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறான்; கேட்கமுடியாதவனாயினும் எல்லாவற்றையும் கேட்கிறான்; நினைவிற் கப்பாற் பட்டவனாயினும் எல்லா நினைவிற்கும் ஆதாரம்; அறிய முடியாதவனாயினும் எல்லாவற்றை அறிகிறான். அவனைப் பார்க்கிறவனாகட்டும், கேட்கிறவனாகட்டும், நினைப்பவனாகட்டும், அறிபவனாகட்டும் வேறு ஒருவனும் இல்லை. இந்த உண்மைப் பொருளில்தான் ஆகாயம் அடங்கியுள்ளது' என்று யாஞ்யவல்க்யர் மூன்றாம் நிலையை எடுத்து விளக்குகிறார். இதையே பகவான் அர்ச்சுனனை நோக்கி 'நீ என் கைக்கருவியாகவே இரு' என்று கூறி வெளியிடுகிறார்.

விவேக போதினி

தொ. 5.] பரீதாபி௵ ஐப்பசிமீ [பகுதி 5

ஸ்ருஷ்டி விஷயம்

THE PRALAVA STATE

2. சாஸ்திர சிருஷ்டிக் கிரமம்

தமையன் தம்பியை நோக்கி, “ அப்பா, நீ கடவுள் இருக்குமிடத்தைக் காட்டுவாயானால் உனக்கு ஒரு மாம்பழம் தருவேன் ” என்று சொன்னதற்கு, தம்பி, “ அண்ணா, நீ கடவுள் இல்லாத இடமொன்றைக் காட்டுவாயானால் உனக்கு இரண்டு மாம்பழம் தருவேன்,” என்று சொன்னதாக ஒரு கதை நீங்கள் யாவரும் கேட்டிருக்கலாம். மேலும் மஹா பக்தசிரோமணியான பிரஹ்லாதாழ்வார் தமது பக்தியற்ற கொடிய தகப்பனை நோக்கி, ஹரி.

“சாணினும் உளன், ஓர் தன்மை
அணுவினைச் சதகூ றிட்ட
கோணினும் உளன்மா மேருக்
குன்றிலு முளன்இந் நின்ற
தூணிலு முளன்நீ சொன்ன
சொல்லிலு முளன்இத் தன்மை
காணுதி விரைவின் **** ”

என்று சொல்லியிருக்கிறார். இவைகள் எதைக் குறிப்பிக்கின்றன ? பிரபஞ்சத்தில் கடவுள் இல்லாதவிடமே இல்லை என்றல்லவோ காட்டுகின்றன? நீங்கள், தேகத்தில் உயிர் எந்தப் பாகத்தில் இருக்கின்றதென்று உற்று நோக்கில்தேகமுழுவதும் சகலவிடங்களிலும் வியாபித்து இருக்கிறது என்றுதானே சொல்லவேண்டி வருகிறது. இது போன்றதே பிரபஞ்சத்தில் கடவுளது ஸர்வாந்தர்யாமித்வம். கடவுள் ஸ்தாவரங்களில் மாத்திரம் வியாபித்திருக்கிறார் என்று எண்ணவேண்டியதில்லை. அவர் ஸகலப் பிராணிகளிடத்தும் உயிர்க்குயிராய் அதாவது உயிரின் ஸாரபூதமாய் எப்பொழுதும் இருக்கிறாரென்று எண்ணவேண்டும். எப்படி ஒளி தீபஜ்வாலையிலிருந்து பிரிக்கமுடியாமல் அதன் ஸாரபூதமாய் இருக்கிறதோ, அதுபோலவே கடவுளும் உயிர்களுக்கெல்லாம் ஸாரபூதமாய் இருக்கிறார். இதற்கேற்பவே வில்லிபுத்தூராரும் “ காயமுமுயிருமாகி பொருள்தோம் கலந்துநின்ற மாயவன் ” என்று கிருஷ்ணபகவானை வருணித்திருக்கிறார். கடவுளது ஸர்வாந்தர்யாமித்வத்தை அநேக கவிகள் அநேக விதமாக வருணித்திருக்கிறார்கள். தாயுமானவர் “ அரும்பொனே மணியே எனன்பே எனன்பான அறிவே எனறிவிலூறும் ஆநந்த வெள்ளமே ” என்றும், சிதம்பரம் இராமலிங்க ஸ்வாமிகள், ‘ கண்ணே அக்கண்ணின் மணியே மணியிற் கலந்தொளிசெய் விண்ணே ’ என்றும் சொல்லி இருக்கிறார்கள். இவ்வாறு கடவுள் பிரபஞ்சத்தினிடத்தும் ஜீவாத்மாவினிடத்தும் வியாபித்திருப்பவர் என்றால் இவ்விரண்டும் கடவுளுக்குத் தேகமாய் விடுகின்றன. ஆகையால் தான் கடவுளுக்குப் பரமாத்மா என்று பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது.

இப்பொழுது சிருஷ்டிக்கிரமத்தைப்பற்றிச் சொல்லப் புகுங்கால், உருவில்லாது மறைந்து கிடக்கும் அசித்து, உருவோடு வெளிவரும் கிரமத்தையும், அதனால் ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்குண்டாகும் உபாதிகளையும்பற்றி விஸ்தரிக்க வேண்டியது அவசியம். அசித்து, கடவுளது கருணையால் உருவோடு வெளிப்பட்டுப் பரமாத்மாவை வரம்புக்குள்ளடக்குவதற்கு ஸமஷ்டி சிருஷ்டி அல்லது தொகுதி சிருஷ்டி என்றும் ; ஜீவாத்மாவை அடக்குவதற்கு வியஷ்டி சிருஷ்டி அல்லது பகுதி சிருஷ்டி என்றும் பெயர். இப்படிச் சிருஷ்டிக்கிரமங்களைச் சொல்லி

வருங்கால் அசித்து உருவத்தில் விருத்தியடைவ தென்றும் அதனல் ஆத்மா வரவர எல்லேக்கட்டுகள் அதிகமாய்ப் பந்தப்படுகிற தென்றும் சொல்லுவோம். ஏனெனில் அசித்தாகிய பிரபஞ்சம் விருத்தியாக ஆத்மாவுக்கு நிர்ப்பந்தம் அதிகமாக ஏற்படுகிறதென்பது யாவருக்கும் தெரிந்த விஷயமே. ஆகையால் நத்தை, ஆமை, முதலிய ஜெந்துக்கள் அபாய காலங்களில் தமது அங்கங்களே எவ்வாறு உள்ளடக்கிக்கொள்ளுகின்றனவோ, அவ்வாறு நாமும் இகலோக இந்திரிய சுகங்கள் நம்மை வந்து தாக்குங்கால் இந்திரியாதிகளே வெளிச் செல்லவொட்டாது அடக்கிக் கொள்ளவேண்டுமே என்பது எளிதில் விளங்கும். இதுபற்றியே சிதம்பர ஸ்வாமிகளும்,

அறிஞனே ! நல்லோர் சொன்ன
அரியநூற் பயனெல் லாமும்
பொறிவழி சென்று போகம்
புஜித்திடா திருக்கத் தானே
மறமொடு கோப மாதி
வஞ்சனே நீத்து ஞான
நெறிதவ றுமல் இந்த
நிலமிசை வாழு வாயே.'

என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

மேலும் குணங்கள் ஒன்றைவிட ஒன்று ஏற்றத்தாழ்வுடையனவாகி விசித்திரயான சிருஷ்டிக்குக் காரணமாயினவென்று சொல்லப்படும். அப்பொழுது அசேதனமாயும் ஜடமாயும் உள்ள குணங்கள் எவ்வாறு தாமே ஏற்றத்தாழ்வுள்ளனவாகு மென்று சங்கிக்கலாம். குணங்கள் அவ்வாருவதற்கு அவைகளாலே மாத்திரம் முடியா. அவைகளே அவ்வாறு மாறும்படி செய்யும் சேதனம் ஒன்று இருத்தல் வேண்டும். அதையே கடவுள் என்று யாவரும் சொல்லுகிறார்கள். இக்கருத்தை உள்ளடக்கியே கைவல்லிய நூலாசிரியரும்,

* * *

அஞதியாம் ஜீவ ரெல்லாம்
பொதுவான சுஷுப்தி போலப்
பொருந்தும் அவ் யக்தம் தன்னில்
இது கால தத்து வப்பே
ரீசன் உட் பார்வை யாலே
முதுமூலஸ்வ பாவம் விட்டு
முக்குணம் வ்யக்த மாமே.' என்றும்

'ஏமமா யாவி ஞேத வீசனு ருளி ஞலே,
பூமலி யுயிர்கட் கெல்லாம் போகஸா தனமுண் டாகத்
தாமத குணமி ரண்டு சாத்தியாய்ப் பிரிந்து தோன்றும்

* * * * *

என்றும் சொல்லியிருக்கிறார். இது எளிதில் விளங்குவதற்காக ஒரு உதாரணம் எடுத்துக் கொள்வோம். அடுப்பெரிவதும், புகைவண்டி ஓடுவதும், ஜலயந்திரம் சுற்றுவதும், மழையுண்டாவதும் பார்க்குங்கால் சூரியனேடு எள்ளளவும் ஸம்பந்தம் அற்றவைபோல் தோன்றியபோதிலும், உற்றுநோக்கும் ஒருவனுக்கு அவைகளெல்லாம் சூரியனது உஷ்ணம்,ஒளி ஆகிய இவைகளின் சக்தியாலேயே அவ்வன்மையை அடைந்தன வென்பது விளங்கும். செடி முதலியவைகள் வளருவதும், காற்று வீசுவதும், தண்ணீர் ஓடுவதும், ஆகிய இவைகள் சலியாது நடந்துவருவதற்குச் சூரியனது சக்தியே ஆதாரம். இது போலக் குணங்களது ஏற்றத்தாழ்வால் சிருஷ்டி உண்டாவதுபோலத் தோன்றிய போதிலும், அவைகளோடு ஒட்டாத ஈசனது அருளால், யாவையும் உண்டாகின்றன என்பது துணிபு. இதுபற்றியே தாயுமானவரும் ' அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாதே' என்றருளிச் செய்தார்.

முன் பாகத்தில், மஹாப்பிரளய நிலேயில் யாவையும் செயலற்று ஒருவித ஆனந்தத்தில் உருவின்றி மூழ்கிக்கிடக்கும் என்றும், அந்நிலேயில் இருந்து குண ஏற்றத்தாழ்வால் இப்பிரபஞ்சம் பலவிதத் தோற்றங்களோடு வெளியாகிறதென்றும் சொன்னேம். சிருஷ்டி ஆரம்பத்தில் இம்முக்குணங்கள் அசித்தினிடத்தில் ஸம்பந்தப்படுகின்றன. இவ்வாறு ஸம்பந்தப்படுங்கால் ஸத்வகுணமானது இருபாகமாகப்பிரிந்து ராஜஸ தாமஸ குணங்களோடு ஸம்பந்தப்படுகிறது. ஸத்வத்தின் ஒரு பாகத்தோடு மற்ற குணங்கள் கொஞ்சமாயும், ஸத்வத்தின் மற்றொரு பாகத்

தோடு மற்றக் குணங்கள் அதிகமாயும், ஸம்பந்தப்படுகின்றன. இவ்வாறு இரண்டுவித ஸத்வ குணங்கள் உண்டாகின்றன. அவைகளில் முன்னதற்குச் சுத்தஸத்வப்பிரதானம் என்றும், பின்னதற்கு அசுத்தஸத்வப் பிரதானம் என்றும் பெயர். இம்மாதிரியாகவே ராஜஸ தாமஸ குணங்களும் வெவ்வேறாய் இருபாகமாகித் தன்னை ஒழிந்த மற்றைய குணங்களிடத்தில் ஸத்வம் ஸம்பந்தித்ததுபோல் ஸம்பந்தப்படுகின்றன. ஆதலால் பிரளய காலத்திற்கடுத்த படியில், அசித்தானது சூக்ஷ்மம நிலையிலிருந்து நான்கு கூறாகித் தோன்றுகிறதென்றும், ஒவ்வொரு பாகங்களில் முறையே சுத்தஸத்வமும், அசுத்த ஸத்வமும், ராஜஸமும், தாமஸமும் ஓங்கி நிற்கின்றனவென்றும் சொல்லலாம். இவ்வாறு குணங்கள் பிரிந்து அசித்தோடு ஸம்பந்தப்பட்டவுடன் சுத்த ஸத்வம் எவ்வாறு பரமாத்மாவைச் சூழ்கிறதோ அவ்வாறே அசுத்த ஸத்வம் ஜீவாத்மாவைச் சூழ்ந்து வருகிறது. இப்படி ஸத்வம் சூழ்ந்தமாத்திரத்தில் ஆனந்தத்தோடு இரண்டறக் கலந்ததுபோல் மஹாப்பிரளயத்திலிருந்த ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு ஆனந்தம் வேறென்றும், அதை அநுபவிக்கிற நாம் வேறென்றும், பேதம் தோன்றுகின்றது. ஆனால் பரமாத்மாவிற்குள்ள சுகத்திற்கும் அதன் அறிவின் வியாபகத்திற்கும், ஜீவாத்மாவுக்குள்ள ஸுகத்திற்கும் அதன் அறிவின் வியாபகத்திற்கும் அநேக பேதங்கள் உண்டு. மேலும் ஜீவாத்மாக்களுக்குள்ளே, ஒன்றின் ஸுகம் முதலியவைகளுக்கும் மற்றொன்றின் ஸுகம் முதலியவைகளுக்கும் மிகுந்த பேதங்களுண்டு. முந்திய பேதத்திற்கு ஜீவாத்மா பரமாத்மாக்களைச் சூழ்ந்த அசுத்த, சுத்த ஸத்வப்ரதானங்களே காரணம். சுத்த ஸத்வப்ரதானத்தால் பரமாத்மாவின் அனந்த சுகத்தையும் அறிவையும் அதிகமாகக் குறைக்க முடியாது. ஜீவாத்மாவைச் சூழ்ந்த அசுத்த ஸத்வப்பிரதானம் அதன் சுகம் முதலியவைகளை நன்றாகக் குறைத்துவிடும். பிந்திய பேதத்திற்குக் காரணம் அசுத்த ஸத்வஸம்பந்தமான அசித்தில் காணப்படும் அசுத்தத்தின் ஏற்றத்தாழ்வின் பரிமாணமே. ஏற்றத்தாழ்விற்குக் காரணம் பிரளய நிலைக்குமுன் அந்த அந்த ஜீவாத்மா செய்த கர்மமே ஒழிய வேறில்லை. சுத்தஸத்வத்தால் பரமாத்மாவுக்குண்டாகும் கோசத்திற்கும், அசுத்த ஸத்வத்தால் ஜீவாத்மாத்மாவுக்குண்டாகும் கோசத்திற்கும் ஆனந்தமயகோசங்கள் என்று பெயர். இவைகளுக்குக் காரணதேகங்கள் என்றும் வேறொரு பெயர் உண்டு. ஏனெனில் இத்தேகத்திலிருந்தே இன்னும் ஸ்தூலமாயுள்ள அநேக தேகங்கள் ஜீவாத்மா பரமாத்மாக்களுக்குண்டாகின்றன. ஒரே மறைப்பிற்கு இவ்விரு விதமாய்த் தேகமென்றும் கோசமென்றும் சொல்லுவானேன் என்ற சங்கை உண்டாகலாம். இச்சங்கைக்கு இந்த வியாசத்தின் இறுதியில் உத்தரம் சொல்லுவோம். இம்முதற் சரீரத்தோடு தோன்றும் பரமாத்மாவிற்கு ஈசுவரன் அல்லது அந்தர்யாமி என்று பெயர். இப்பெயர்களுக்கு முறையே ராஜாதி ராஜன் என்றும், ஸகலத்திலும் வியாபித்து ஒழுங்குபடுத்துவோன் என்றும் பொருள். இவர் அசித்திற்குள் அகப்பட்டவர்போல் காணப்படினும் அதற்கு உண்மையில் உட்பட்டவர் இல்லை. காரண சரீரத்தால் சூழப்பட்ட ஜீவனுக்குப் பிராஞ்ஞன் என்று பெயர். இப்பதத்திற்கு, (தான் அழிவற்றவனென்றும், கடவுளுக்கடுத்தபடி தனக்கு மிகுந்த அறிவும் பலமும் உண்டென்றும்) அறிபவன் என்று அர்த்தம். இந்நிலையில் ஜீவாத்மாவிற்கு மிகுந்த ஆனந்தாநுபவம் உண்டு. இந்நிலையில் கோசங்கள் அதிசூட்சுமமாயும் செவ்வையான உருவற்றதாயும் இருக்கும். இத[...] காரண சிருஷ்டி என்று பெயர்.

இனிச் சொல்லும் நிலைக்குச் சூட்சும சிருஷ்டி என்று பெயர். இந்நிலையில் அசித்தின் உருவ[...] ஒருவாறு தெளிந்து பஞ்சபூதகங்களுக்கு[...] காரணமாகிய தன்மாத்திரைகள் உண்டா[...]

பிரிட்டிஷ் துரைத்தன ரீதி

THE BRITISH CONSTITUTION

அத்தியாயம் 2

அரசர்

நியமத்துக்குக்கட்டுப்பட்டுஆளும் ஐரோப்பியஅரசருக்கெல்லாம் அநேகமாய் இருவித அதிகாரங்கள் பொதுவாக உள்ளனவென்று ஸ்மிருதி தெரிந்தவர்கள் அனைவரும் ஒப்புவார்கள். முதலாவது, சட்ட நிரூபணம். இரண்டாவது அச்சட்டங்களை அமுலுக்குக் கொண்டுவந்து, துரைத்தனத்தை நிர்வகித்தல். இந்த நிர்வாகத்திலேயே விசேஷித்துள்ள வேறு மூன்று அம்சங்களுமுண்டு. அவையாவன :—

கடற்படை, தரைப்படை யுள்பட மிலிடெரி சருவாதிகாரம், நியாயாதிபத்தியம், மதவிஷயத்தில் நிர்ணயாதிகாரம் என்பவையாம். ஆங்கிலேய அரசருக்கும் இவையனைத்தும் இருப்பதாகத்தான் சாஸ்திரம். ஆனால் அனுபவத்தில் இவையெல்லாம் பல்வகைகளில் மாறுபட்டுள்ளன. அதைச் சுருக்கிச் சொல்லுவோம்.

பார்லிமெண்டு மகாசபையை அழைப்பதும் கலைத்து விடுவதும் அரசருக்கே உரிய பாத்தியங்களாம். அரசருக்குச் சுதாவில் சட்ட நிர்மாணம் செய்ய அதிகாரம் இல்லையாகிலும், இரண்டு பார்லிமெண்டு சபைகளாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஒரு சட்டம் மகாராஜாவினுடைய சம்மதத்தைப் பெறுவிட்டால் ஜாரிக்கு வர முடியாது. ஆயினும், இரண்டு சபையார்களும் அங்கீகரிக்கும் சட்டங்களை ஜாரிக்கு வரவொட்டாமல் நிறுத்துவது தற்கால அரசர்களுக்கு முடியாதென்று, தெரிந்தவர் ஒருவர் எழுதுகிறார். " அரசனையே மரணதண்டனைக் குட்படுத்தி ஒரு சட்டம் இரண்டு சபையாருக்கும் சம்மதமாகிவிட்டால், அவர் அதற்குக் கையெழுத்து வைத்துத்தான் தீரவேண்டும் " என்பது அவர் கொள்கை. இருநூறு வருஷங்களுக்கு முன்னால் ஆன் (Queen Anne) மகாராணி இரண்டு சபையோர்களும் சம்மதித்த சட்டமொன்றுக்குத் தமது அங்கீகாரத்தைக் கொடுக்கவில்லை. அதுமுதற்கொண்டு, அப்படிச் செய்தவர் ஒருவருமேயில்லை. ஆதலால், அவ்விஷயமாக அரசருக்கிருந்த அபேச்சை போய்விட்டதென்றே கூறிவிடலாம்.

குற்றவாளிகளைத் தண்டனைக்கு உள்ளாக்க எடுத்துக்கொள்ளும் ஒவ்வொரு நடவடிக்கையும் மகாராஜாவின் பேராலேயே நடத்தப்படும். அவர்கள் செய்த குற்றம் மகாராஜாவினது அமைதிக்கும், முடிக்கும், கவுரவத்துக்கும் விரோதமான குற்றமென்று கூறப்படும். விசாரணை செய்கிற நியாயாதிபதிகளும் அரசருக்குப் பதிலாக விருந்துதான் நியாயம் செலுத்துகின்றனர். மகாராஜாவின் பெயராலேயே நியாயாதிபதிகள் நியமனம் பெறுகின்றனர். ஒரு குற்றவாளியின்மீதுள்ள வழக்கை எப்போது வேண்டுமானாலும் நிறுத்திவிடுவதற்கு அதிகாரம் அரசருக்குண்டு. ஜூரிமாரால் குற்றவாளியென்று தீர்மானிக்கப்பட்டுத் தண்டனை யடைந்தவன் ஒருவனை, முற்றிலும் மன்னித்து விடுவதற்கு அதிகாரம் அரசருக்குண்டு.

கோட்பாட்டின்படி, சண்டை தொடுப்பதற்கும், சமாதானம் பேசுவதற்கும், பிறநாடுகளுடன் உடன்படிக்கை செய்வதற்கும் அரசருக்குமட்டுமே அதிகாரம். பிரஜைகளைக் கவுரவப்படுத்தி மரியாதை செய்யவும், சன்மானிக்கவும், உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு உத்திரவிடவும், புதிதாகப் பிரபுக்களைச் சிருஷ்டிக்கவும், பட்டங்கள் அளிக்கவும் அரசருக்கு மாத்திரமே பாத்தியமுண்டு

அன்னிய ராச்சியங்களுக்குத் தம்முடைய ஸ்தானுபதிகளைத் தேர்ந்தனுப்புவதும், அவ்விராச்சியங்களிலிருந்து அந்நிய ஸ்தானுதிபதிகளைத் தமது தலை நகரில் வரவழைத்துக் கொள்வதும் அரசருடைய காரியங்களாம்.

இவ்வதிகாரங்களைத் தவிர வேறு சில சுதந்தரங்களும் அரசர்களுக்குண்டு. அரசருடைய திருமேனி தெய்வீகம் வாய்ந்தது. அவர் சட்ட திட்டங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவர் ; அதாவது, பார்லிமெண்டு சட்டங்கள் அவரைக் கட்டுப்படுத்தா. அவ்வாறு செய்ய வேண்டுமானால், அவ்விஷயம் சட்டத்தில் சொல்லப்படவேண்டும்.

இவ்விதமான சுதந்தரங்கள் அரசருக்கு இருந்தபோதிலும், அவரது ராச்சிய விஷயங்கள் எல்லாம், ஜனங்களுடையபிரதிநிதிகளுக்கு உத்தரவாதம்சொல்லவேண்டிய மந்திரிமார்களில் ஒருவர் மூலமாகவே செய்யப்படுகின்றன. அரசருக்குச் சுதாவில் யாதொரு காரியப் பொறுப்பும் இல்லை. எல்லாக் காரியங்களும் மந்திரிமார்களின் ஆலோசனையின் பேரில் செய்யப்

பமோதலால், பழியும் புகழும் அரசரைச் சாராமல் மந்திரிமாரையே சாருகின்றன. இதுபற்றியே "அரசர் பிழை செய்வதில்லை" என்ற சித்தாந்தம் ஏற்படலாயிற்று.

அரசருடைய நோக்கமும் மந்திரிமாரின் நோக்கமும் ஒன்றாகவே யிருக்கும். மந்திரிமாரோ, மகாஜனங்களின் பிரதிநிதிகளான சாமான்னிய சபையினரில் பெரும்பாலருடைய நோக்கப்படியே நடக்கின்றவராவார். ஆகவே, அரசருடைய நோக்கமும் மகாஜனங்களுடைய நோக்கமும் ஒன்றென்று ஏற்படும். இதனால் அரசர், மனம் போனபடி போகக்கூடாதென்றாலும் அவருடைய அந்தரங்க அபிப்பிராயத்துக்கும் தகுந்த மதிப்பு உண்டு. பெரிய உத்தியோகங்கள் கொடுக்கப்படுவதிலும், அந்நிய ராச்சியங்களுடன் செய்யும் கூட்டுறவுகளிலும் அரசருடைய அபிப்பிராயம் மேலோங்கி நிற்பதுண்டு.

பட்டத்துக்கு வரும் உரிமை பார்லிமெண்டாரின் நிர்ணயத்துக் குட்பட்டிருக்கிறது. மகாஜன சபைக்கு செல்வாக்கும் பலமும் குறைவாகவிருந்த பழைய காலங்களில், அரசுரிமை பரம்பரை பாத்தியமாகவே நிகழ்ந்தது. அச்சபைக்குப் பலம் அதிகரித்ததும், அரசுரிமை பரம்பரையாக வருவதல்லவெனவும், மகாஜன சபையின் இஷ்டப்படியே நிகழவேண்டியதெனவும் ஏற்பட்டது. 1688-ம் வருஷத்திலும், அப்பால் 1701-ம் வருஷத்திலும் இப்புதிய கொள்கையை அனுசரித்தே பார்லிமெண்டார், பரம்பரையைப் பாராட்டாமல், அரசுரிமையைப் பிறர்க்குக் கொடுத்தனர். பின்னதாகக் கூறப்பட்ட வருஷத்தில் பிறந்த "தீர்மானச் சட்ட"த்தால், இங்கிலாந்து நாட்டின் அரசுரிமை **புரோடஸ்டாண்டு கிறிஸ்தவரான ஹானேவர் நாட்டு ஸோபையா ராணியின் சந்ததியாரிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.**

இச்சட்டத்தால், அரசாதிகாரத்தை வகிக்க வருவோர் புரோடஸ்டாண்டு கிறிஸ்தவராகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்று ஏற்பட்டுள்ளது. அரசராவது அரசியாவது உரோமன் கதோலிக் கிறிஸ்தவராக விருந்தால், அரசாதிகாரம் அவரைவிட்டு அப்புறப்படுத்தப்படும். உரோமன் கதோலிக் வகுப்பினரைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டவருக்கும் அரசாதிகாரம் சித்திக்காது.

இங்கிலாந்து அரசர்களுக்கு, "ஐக்கிய ராச்சியமாகிய கிரேட் பிரிடன், ஐர்லாண்டு சமுத்திரங்களுக்கு அப்பாலுள்ள நாடுகள் இவைகளுக்கு அரசர்: மதரக்ஷகர்" என்ற பட்டமே முதன் முதலிலிருந்தது. 1858-ம் வருஷத்தில் நமது இந்திய நாட்டின் துரைத்தனம் சக்கரவர்த்தினி யவர்கள் வசம் சென்றதும், "இந்திய சக்கரவர்த்தி" என்ற பட்டப்பெயரும் சேர்ந்தது.

அரசர்களுடைய குமாரர்களும் அக்குமாரர்களின் சந்ததியாரும், அவ்வரசரது குமாரத்திகளுக்கும் அவர்களுடைய சந்ததியாருக்கும் முன்னதாகப் பட்டத்துக்கு வரும் பாத்தியதையைக் கொண்டாடலாம். ஆனால் இளைய சகோதரனின் குமாரர்களுக்கு முன்னால் மூத்த சகோதரனுடைய குமாரத்தி பட்டத்துக்கு வரலாம்.

இங்கிலாந்தை ஆளும் அரசர்களுக்குச் சொந்த நிலங்களும் ஆஸ்திகளும் சில வுண்டு. அவைகளின் வருமானமே முதன் முதலில் அவ்வரசர்களுக்கு ஏற்பட்ட தொகையாக விருந்தன. பின்னர், துரைத்தனச் செலவுக்காகப் பார்லிமெண்டு மகா சபையாரின் சம்மதத்தின் பேரில் ஜனங்களிடமிருந்து வரிகள் மூலமாக வசூலிக்கப்படும் தொகையும் அரசருடைய பொக்கசத்துக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தது. இதில் சில அசௌகரியங்கள் ஏற்பட்டபடியால், நான்காம் உவில்லியம் (William IV) அரசர் காலத்து ஒரு ஏற்பாடு உண்டாயிற்று. அதன்படி, அரசருடைய சொந்த ஆஸ்திகளின் வரும்படியும், குடிகள் செலுத்தும் வரிப்பணமும் மொத்தமாகவே பொக்கசத்துக்குப் போகின்றன. இம்மொத்தத் தொகையிலிருந்து பல்வகைப்பட்ட அரசியற் செலவும் சைன்னியத்தின் செலவும் செய்யப்படுகின்றது. இதிலிருந்தேதான் வருஷந்தோறும் அரசருக்கு "ஸிவில் லிஸ்டு" என்று கூறப்படும் தொகை கொடுக்கப்படுகின்றது. அரசருடைய சொந்தச் செலவுகளும் அவரை யடுத்திருப்போர் சம்பளமும், அவரது குழந்தைகளின் போஷணைச்செலவும் படிப்புச்செலவும் அரண்மனைச் செலவும் ஈடுசெய்யப்படுவது இந்த ஸிவில் லிஸ்டு தொகையிலிருந்துதான். ராஜ குமாரர்கள் தனிக்குடித்தனம் செய்ய அமரும்போதும், ராஜகுமாரத்திகளின் விவாகத்தின்போதும், அரசருடைய விருப்பத்தின் பேரில், பார்லிமெண்டு சபையார் வருஷவாரி வரும்படியோ, சீதனமோ கொடுப்பார்கள். அரசருடைய சொந்த

நிலங்களிலிருந்து வருகிற ஆதாயமெல்லாம் துரைத்தனப் பொக்கசத்தில் சேருகின்றபடியால், குடிகளுடைய திரைப்பணத்திலிருந்து ஒரு சிறிது தொகைதான் அரசருடைய சொந்தச் செலவுக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது என்னலாம். இப்போது, அரசருக்குக் கொடுக்கப்படும் வருஷவாரித் தொகையான ஸிவில் லிஸ்டு இவ்வள வென்பதை அனுபந்தத்தில் காணலாம்.

பண்டைக்கால முதற்கொண்டே, இங்கிலாந்தை ஆளும் அரசனுகட்டும், அரசியாகட்டும், அவரது மகுடாபிஷேகத்தின்போது, நாட்டில் எற்பட்டுள்ள நியமத்தின்படி ஆள்வதாகவும், ஜாரியிலிருக்கும் சட்டங்களையும் மாமூல்களையும் கௌரவித்துப் பரிபாலிப்பதாகவும், பக்ஷபாதமின்றி நியாயம் செலுத்துவதாகவும், தேசீய தேவாலயங்களின் உரிமைகளைக் காப்பாற்றுவதாகவும் சத்தியம் செய்துகொடுக்க வேண்டும். ஜனங்களுடைய பாத்தியங்களைப் பாதுகாக்கும் "நியமம்" என்று நாம் கூறும் அரசு முறையினுல்தான், இங்கிலாந்து தேசம் சுவதந்திர நாடுகளில் ஒன்ருகவும், உலகத்துள்ள நாடுகள் எல்லாவற்றையுங் காட்டிலும் கட்டுக்கடங்கி வாழும் தேசமாகவும் சிறந்து விளங்குகின்றது.

வசம்பு.—(Sweet Flag) நமது நாட்டில் சாதாரணமாய் உபயோகிக்கிற ஒருவித வேரின் தண்டாகிய இந்த திவ்விய சரக்குக்கு ஜாடராக்கினி, தேக தாருட்டியம் இவைகளை வர்த்திப்பிக்கிற குணம் இருக்கின்றது. வயிறு வீரத்து உபத்திரவம் செய்கிற மந்தாக்கினி, விஷசிரோகம்போல் காணுகிற மந்தபேதி, சூலை ஆகிய இவைகளுக்குக் கொடுத்தால் சவுக்கியம் உண்டாகும். முறைக்காச்சலுக்கு, வசம்பைக் களிச்சிப்பருப்பு, நிலவேம்பு இவைகளுடன் சேர்த்துக் கொடுத்துப் பிரயோஜனம் கண்டதுண்டு. க்ஷீண சுரங்களுக்குக் கொடுக்கிற மருந்துகளோடு இதையும் சேர்த்துக் கொடுக்கலாம். உஷ்ணித்து வியர்வையைப் பிறப்பிக்கிற குணமுமுண்டு. வாதநோய்களுக்கு, வசம்பைச் சாராயம் விட்டரைத்துப் பூச சவுக்கியம் உண்டாகும். எண்ணெயில் கலந்து சொறிசிரங்குகளுக்குப் பூசலாம். குன்மம், வாய் நாற்றம், காசம், கிருமி இவைகளுக்குக் கொடுக்க நல்ல மருந்து என்று, தமிழ் நூலில் கண்டிருக்கின்றது. வசம்பு சூரணத்தில், ஒருவேளைக்கு 20-40-கிறேன் எடையாவது, அல்லது இன்னம் அதிகமாயாவது கொடுக்கலாம். ஆனுல் வெந்நீர் ஊரல் கஷாயம்செய்து கொடுப்பதே நல்ல முறை. அதற்கு 10 ஔன்ஸ் வெந்நீரில், ஒரு ஔன்ஸ் வசம்பை இடித்துப்போட்டு ஊறவைத்து வடிக்கட்டிக்கொள்ள வேண்டியது.

—இங்கிலீஷ் வைத்திய சங்கிரஹம்.

சந்திரன்

MOON

கிழமைகளின் பெயர் :—உலகத்தில் ஜனங்கள் தமக்குப் பேருதவி புரிந்தோர், குலதெய்வங்கள், பூஜ்யர்களானபெரியோர், முதலியவரின் பெயர்களைத்தமது வீட்டுக்குழந்தைகட் கிடுவது ஸம்பிரதாயம். இவ்வழக்கம் அவர்களின் பக்தி விசுவாஸத்திற்கும் நன்றி யறிதலுக்கும் ஓர் அடையாளமாகும். மனுஷியவர்க்கத்திற்கே பேருதவி புரிந்து உயிர்தந்து வளர்க்கும் ஸூரியனுடைய நாமத்தை எல்லா ஜாதியருக்கும் பொதுவாய் வாரத்தின் முதல் நாளுக்கு வைத்திருக்கிறது. **ஞாயிறு** என்ருல் சூரியன். தேஜஸ்ஸில் சூரியனெவ்வளவு கடுமையோ, அவ்வளவு குளிர்ந்தது சந்திரன். இராக்காலத்தில் சில தினங்களில் பிரகாசித்தும், சில தினங்களில் மறைந்தும், வளர்ந்துகொண்டும் தேய்ந்துகொண்டும், பலவித மாறுதல்களை யடைந்து, மனிதன் ஆச்சரியத்துடன் கவனிப்பதற்குப் பாத்திரமாகிறது. இயற்கை யற்புதங்களை யனுபவித்து ஆனந்திப்போர்க்குத் தன் சாந்தமான கிரணப்பிரவாகத்தைப் பூதலத்தில் பெருக்கி யூற்றும் சந்திரனிடமிருக்கும் அபிமானம் வேறெந்தக் காக்ஷியிலு மிராது. அதனழகைக் குதூகலத்துடன் வர்ணிக்காத கவிகளில்லை. படத்திற்பதிந்து பாராத சித்திரச் சிற்பிகளுமில்லை. ஆகையாற் சூரியனுக் கடுத்தபடி கௌரவம் வகிக்கச் சந்திரன் யோக்கியதை யுள்ளதாகக் காண்கிறது. வாரத்தினிரண்டாவது தினத்திற்கு அதன் பேரையிட்டிருக்கிருேம். **திங்கள்** என்ருல் சந்திரன்.

சந்திரன் முழுகாந்தியுடன் பிரகாசிக்கும் வேளைகளில், வெகு பெரிய நக்ஷத்திரங்களைத் தவிர மற்றவை கண்ணிற்குப் புலப்படா. ஆகையாலது இரவில் சில சமயங்களில் மறைந்திருப்பது நம்முடைய அதிர்ஷ்டம் தான். அவ்வேளைகளிற்ருன் வானம் தெளிந்து, தாராகணங்களால் நிறைந்து, சாயாபதத்தினழகும் குறைவுபடாமல், ரம்யமாய் விளங்குகின்றது.

சந்திரகலைகள்.—சாயுங்காலமானதும் சூரியன் மேற்றிசையில் மறைகிறது. இன்னும் 12-மணி நேரத்திற்கு அதற்கு லீவு. ஊரிரைச்ச லோய்ந்து வருகிறது. பகலில் அதனதன் காரியத்தைத் தேடித் திரிந்த உயிர்ப்பிராணிக ளனைத்தும் தத்தமிருப்பிடத்தை நோக்கித் திரும்புகின்றன. அமாவாஸையன்று கதிரவன் அஸ்தமித்ததும் மஞ்சள் வெயிலும் மறைய, ஒன்றன்பின்னென்ருய் வானத்தில் தாரகங்களுதிக்கின்றன. விண்ணுலகத்தில் தாராகணங்களையும், மண்ணுலகத்தில் தெருக்களையும் வீடுகளிலுமேற்படும் விளக்குகளையும் தவிர, வேறு வெளிச்சமொன்றுமில்லை. நிசாசரங்களான வௌவால், ஆந்தை, நரி முதலியவற்றின் கூச்சல் சிற்சில வேளைகளில் காதில் வீழ்கின்றது. மற்றப்படிச் சாதாரணமா யெங்கும் நிச்சப்தந்தான். இப்படி இரவு முழுதும் கழிந்துவிடு

கிறது. திருடர்களுக்கு இக்காலம் கொண்டாட்டம். அவர்களும் நிசாசரர்கள்தானே!

மறுநாள் சூரியனஸ்தமனமானதும் இரவிலும் வித்தியாஸங்களொன்றும் காண்பதில்லை.

மூன்றுநா ளஸ்தமனமாவதுதான் தாமதம். நாகரீகமும் அபிவிருத்தியு மடைந்திருக்கிற இக்காலத்திலும் கூட வெகுபேர் மேற்குத்திசையி னடிவானத்தைக் கவனித்துப் பார்க்கிறார்கள். எதற்காக? பிறைச்சந்திரனைக் காணவாம்! மூன்று நான்கு நாளாய் மறைந்திருந்த சந்திரனைப் பார்த்தலினாற் புண்யமுண்டாகுமென்பது பாமர ஜனங்களின் நம்பிக்கை. அதன் ரூபம் பசுவின் குறுகிய விரண்டு கொம்புகளைச் சேர்த்துப் பிடித்தாற்போ லழகுவாய்ந்து வளைந்து, நடுவிற் சிறிது அகன்று, இருநுனியிலும் கூராய்க் காண்கிறது காந்தியுள்ள பக்கம் சூரியனிருக்கும் திக்கை நோக்கி நிற்கிறது. மங்கிக் கம்மலாய்ச் சிவந்து தோன்றும் சந்திர மண்டலத்தின் மற்றப் பாகத்தை யது வந்திக் கொண்டிருப்பதுபோ லிருக்கிறது. அமாவாஸையி லிருந்து மூன்றாவது தினமாதலால், அதை மூன்றாம் பிறை யென்பர். பூமியின் தினகதி விசேஷத்தாலது சிறிது நேரத்தி லஸ்தமித்துவிடும். இப்பிறை யழகைக் கண்டு பரமசிவக்கடவுளும் அதைச் சிரோபூஷணமாய்த் தன் தலைமேல் தரித்தார்போலும்.

மறுபடி சந்திர தரிசனம் நமக்குக் கிடைக்க அன்றிரவும் மறுபகலும் சழியவேண்டும். நான்கா நாளஸ்தமன காலத்தில் அதன் பிம்பம், சென்ற தினத்தில் தோன்றிய விடத்தைவிட, அடிவானத்தை விட்டு மேலுயர்ந்து காண்கிறது. நேற்றைத் தினத்தைவிட இன்று அதிக நேரம் அத்திசையில் தங்கியிருக்கிறது. பிறையும் வளர்ந்திருக்கிறது! ஆகவே, நக்ஷத்ரங்களுக்கு நடுவே முதல்நாள் (அதாவது அமாவாஸையன்று) சூரியனிருக்கும் ஸ்தானத்திற் சம்பந்தப்பட்டிருந்து, அத்திசையை விட்டு வரவரக் கீழ்ப்புறமாய் நகர்ந்து வருவதாக வேற்படுகிறதல்லவா?

அடுத்த இரவுவரையிற் காத்திருந்து பார்ப்போம். என்ன வித்தியாஸம்? நான்காம் பிறைதினத்தைவிட இன்று சூரியாஸ்தமன காலத்தில் மேற்றிசை யடிவானத்தை விட்டுயர்ந்திருக்கிறது. அதாவது சூரியனை விட்டு இன்னுங் கொஞ்சம் கீழ்ப்புறமாய் விலகிவிட்டது. முன்னையை விட ஒளிபெற்ற பாகம் பெருத்துமிருக்கிறது. ஆனால் வெள்ளொளியற்று கம்மலாய்த் தோன்றிக்கொண்டிருந்த பாகம் நாளுக்கு நாள் மங்கி வருகிறது.

இப்படியாகச் சந்திரப்பிறை தினந்தினம் விருத்தியடைந்துகொண்டே வருகிறது. சாயங்காலங்களிற் பகலிலேயே சந்திரப்பிம்பத்தை மேற்றிசையில் நாமிப்போது பார்க்கலாம். காந்தியற்றுவெண்மையான மேகத்தின் கண்டம்போலவே யிருக்கும். 7, 8-தினங்களானதும் மாலை யாறுமணி சுமாருக்கு வான மத்தியமாய் நமது தலை மேலாகப் பிரகாசிக்கும் அப்போது அதன் பிம்பத்தில் சரிபாதி காந்தியுடனிருக்கும். சந்திராஸ்தமனமாக இன்னும் ஆறுமணிகால மாகும். நடுநிசிவரையிற்கூட நிலவிருந்துகொண்டே யிருக்கும்.

இப்படியாகக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் வளர்ந்து, இன்ன மொருவாரத்தில் பிம்ப முழுதும் ஒளி பரவிவிடும். நாளுக்கு நாள் கிழக்காக நகர்ந்துவந்து கடைசியாகச் சூரியனஸ்தமாவதும் சந்திரன் கீழ்த்திசையிலுதிப்பதும் சரியாக விருக்கும். முழு பிம்பமும் காந்தியுடனிருப்பதால், அன்றைய தினம் பௌர்ணமை, பாதி ராத்திரியானதும் வான மத்தியை யடைந்து, மறுநாள் பொழுது விடிவதும் சந்திர னஸ்தமிப்பதும் சரியாக விருக்கும்.

பௌர்ணமைச் சந்திரன் அழகு எத்தேசங்களிலும் கவிகளாற் சிலாகிக்கப்பெற்றிருக்கிறது. மனத்துக்கு இன்பத்தைத்தரும். அழகிய வஸ்துக்களைச் சந்திரனுக் கொப்பிடுவது சாமான்யம். சூரிய தலத்தில் களங்கங்கள் காண்பது போலச் சந்திர முகத்திலும் தோன்றுகின்றன. ஆனால் சந்திரகளங்கங்கள் ஏறக்குறைய அதன் பிம்பமுழுமையும் பரவியிருக்கும். சூரியதலத்தில் தோன்றும் பரபரப்பு இவைகளுக்கில்லை எப்போதுமொரே ரீதியாய் மாறுதல்களின்றி ஸ்திரமாயிருக்கின்றன. விசித்திர அமைப்புள்ளவை. பூர்ணசந்திர பிம்பமத்தியில் முயற்குட்டி யொன்று படுத்திருப்பதுபோலத் தோன்றுவதால், சந்திரனுக்குச் சசாங்கன் என்று பெயர். ஒரே மொத்தாகாரமாய் வெளேரென் றிருப்பதைவிட வெளுப்பும் கருப்புங் கலந்து தோன்றுவதும் ஒரு அழகுதான். வெறும் இட்டிலியைவிட எண்ணெய் மிளகாய்ப் பொடி தடவியதைப் பார்த்தால் வாயில் ஜலம் அதிகமாய்த்தான் ஊறும். ஆகையாற்றான் நமது காளிதாஸன்

मलिनमपि हिमांशोर्लक्ष्म लक्ष्मीं तनोति

என்றெழுதினர்.

இக்களங்கங்களுக்குக் காரணம் வெகு விநோதமாய் மற்றொரு கவியாற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சிலர் சந்திரக்கண்ணாடியிற் பூமியின் நிலஜல பாகங்கள் பிரதி பலிப்பதாலென்றும், சிலர் சந்திரன் சமுத்திரத்தினின்று கிளம்புவதால்தான் சேர், மண் அதன் சரீரத்திலொட்டியிருப்பதா லென்றும், மற்றுஞ்சிலர் பூமியின் நிழல் பரவுவதாலென்றும் பலவாறு கூறுகிறார்கள்; இவையெல்லாம் வாஸ்தவமல்ல; சூரியாஸ்தமனமானதும் உலகைச்சூழ்ந்து பயங்கரமாய் மூடிக்கொள்ளவரும் அந்தகாரத்தை ஜனஹிதத்தின் பொருட்டுச் சந்திரன் வாரி விழுங்கிவிடவே, அவ்விருள் அதன் வயிற்றுக்குட் பாவி மேலுச்குக் களங்கங்கள் போலக் காண்கின்றதென்று சமத்காரமாய் வர்ணித்தார்.

அமாவாஸையன்று நிலவு பூஜ்யம். பௌர்ணமையன்றிரவு பூராவும் சந்திரன் பிரகாசிக்கிறது. இவையிடையிலுள்ள இரண்டு வாரங்களில் பிம்பம் வளர்ந்து அதிகரித்துக்கொண்டே வருவதால், அப்பதினைந்து நாட்களும் வளர்பிறைத் தினங்கள், அதாவது சுக்கில பக்ஷமாகும்.

201

நாளுக்குநாள் வானத்தில் தாராகணங்களுக்குக்குறுக்காகச் சந்திரன் கிழக்கு நோக்கி யோடுவதாகக் கண்டோமே. இதை யொத்து பௌர்ணமை தாண்டிய மறுநாள், சாயந்திரத்திற்குள் தினம்போலது கீழ் நோக்கி நகர்ந்திருக்குமாதலால், அன்றையதினம் சந்திரோதயம் முதனாள் போலல்லாமல், சூரியாஸ்தமனமாய்ச் சிறிது நேரம் கழித்துத்தான் ஸம்பவிக்கிறது. இவ்வாறு உதயகாலம் நாளுக்குநாள் தாமதப்படுகிறது. சந்திரமண்டலமும் பௌர்ணமையன்று போலிராமற் சிறிது குறைந்துவிடுகிறது. இக்குறைவு நாட் செல்ல அதிகரித்து,சூரியனிருக்கும் திசைக்கெதிர்ப்பக்கமாய்த் திரும்பியிருக்கிறது. வளர்பிறை நாட்களிலும் இப்படியே யிருந்ததல்லவா? சுமார் ஒருவாரமானதும் பாதி தேய்ந்துவிட்டதுபோலத் தோன்றுகிறது. சந்திரோதயமும் பின்னிடைந்து இத்தினத்தில் நடுராத்திரியில் நேரிடும். இன்னும் நாலைந்து நாளில் சந்திரோதயம் இராக்காலாந்தத்தைச் சமீபித்து சூரியனுதிக்கும் தருணத்தை நெருங்கும். அதன் பிறையும் சிறுத்துவிடும். சென்ற அமாவாஸையன்று சூரியனுட னிருந்துவிட்டுப் பிரிந்த சந்திரன் இன்னும் சுமார் மூன்று தினங்களில் மறுபடி அதனுடன் கூடி, இரண்டும் சேர்ந்து உதிக்கும். அச்சமயத்தில் சூரியதேஜஸ்வில் அதைச் சுற்றியுள்ள எதுவும் மறைபடவே,சந்திரனும் கண்ணுக்குப் புலப்படுகிறதில்லை. இன்றுதான் திரும்பவும் அமாவாஸை. முன் பௌர்ணமைக்கு மிதற்கும்நடுவில் ஏறக்குறைய 15 நாட்கள். இத்தினங்களில் சந்திரபிம்பத்தின் பிரகாசமான பாகம் க்ஷீணித்துக்கொண்டே வருவதால், இவ்விரண்டு வாரங்களுக்கும் கிருஷ்ண **பக்ஷம் அல்லது தேய்பிறை நாட்கள்** என்று பெயர். ஒரு அமாவாஸைக்குமுன் 15 நாட்களைப் பூர்வபக்ஷமென்றும், பின் 15 நாட்களை அமரபக்ஷமென்றும் கூறுவதுண்டு.

முன்னிலவு, பின்னிலவு.—சந்திரன் அமாவாஸை முதல் பௌர்ணமி வரையில் சூரியனிருக்கும் திக்கிலிருந்து அரைவானச் சுற்றளவு, அதாவது 180 டிக்ரீகள் கிழக்காக நகர்ந்து போகிறது. சூரியாஸ்தமனத்தை யொட்டியே நிலவுபிரகாசிக்க வாரம்பித்து விடுவதால், இவை **முன்னிலவு** நாட்கள். இதற்கு நேர் விரோதமாய்ப் பௌர்ணமைமுதல் அமாவாஸை வரையில் 15 நாட்களில், சந்திரன் சூரியதிசைக் கெதிர் ஸ்தானத்திலிருந்து கிளம்பி, ஆகாய முழுச்சுற்றின் மறுபகுதியை முடிக்க, சூரியனை நெருங்கி நெருங்கித் தேய்ந்துகொண்டே வருகிறது. சந்திரோதயம் இரவுக்கிரவு நாழிகை சென்று ஏற்படுவதால் **பின்னிலவு** நாட்களை யடைகிறோம். விடியற்காலத்து முன்னமேயே யெழுந்து வழிநடப்போர்க்கும் உழைப்போர்க்கும் இவை தகுந்த நாட்கள். வெயில் மேற்படாமலே வெகுதூரம் நடந்துவிடலாம்; சிரமமில்லாமல், கனத்த வேலையும் நடக்கும்.

சந்திரகதி விசேஷம்.—சாதாரணமா யொவ்வொரு கடியாரத்திலும் குறைந்த பக்ஷம் இரண்டு முட்களிருக்கின்றனவல்லவா? ஒன்று மணியைக் காட்டும்; மற்றொன்று மினிட்டைக் காட்டும், மணிகாட்டியை விட மினிட்காட்டிநீண்டது. இந்த க்ஷணத்தில் அவை யிரண்டும் சேர்ந்திருப்பதாக எண்ணிக்கொள்வோம். அடுத்த க்ஷணத்தில் மினிட் முள், மணிமுள்ளைவிட்டுத் தாண்டிவிடுகிறது. அது ஒரு முழுச்சுற்றுச் சுற்றி, முன் கிளம்பிய விடத்திற்கே வருவதற்குள், சின்ன முள் கொஞ்சதூரம் முன்னால் விலகிவிடுமல்லவா? ஆகையால் ஒருதரம் முள்ளிரண்டுஞ் சேர்ந்திருந்து, மறுபடி யிரண்டாந்தரம் சேரப் பெரியமுள் ஒருமுழுச் சுற்றுடன் கூட இன்னுங் கொஞ்சதூரம் ஓடவேண்டியிருக்கிறது

வான கடிகார தலத்தில் நக்ஷத்திரங்கள் மணிகுறிக்கும் நெம்பர்களை யொக்கும். ஓட்டத்தில் சந்திரனைப் பெரிய முள்ளுக்கும், சூரியனைச் சிறிய முள்ளுக்கும் ஒப்பிடலாம். சூரியனும் சந்திரனும் அமாவாசையன்று ஏறக்குறைய ஒரேதிசையி லிருக்கின்றன. அன்றுமுதல் சந்திரன் சூரியனைவிட்டுப் பிரிந்து வேகமாயோடுகிறது. சூரியனோ மெதுவாய் அதே திசையை நோக்கி நகர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆகையால் மறுதடவைச் சூரியனை யோடிப்பிடித்து, அமாவாஸையுண்டாகச் சந்திரன் வானத்தில் ஒரு முழுச்சுற்றுடன் கூட இன்னுங் கொஞ்சதூரமும் ஓடவேண்டியிருக்கிறது. ஒருதரம் சுற்றி மறுபடியும் சூரியனை யடைய, அதாவது அமாவாஸைக்கமாவாஸை, சுமார் $29\frac{1}{2}$-நாட்களாகின்றன வென்று ஏற்கனவே நமக்குத் தெரியும். ஆனால் நக்ஷத்திரங்கள் மத்தியில் ஒரு ஸ்தானத்தைவிட்டுப் பெயர்ந்து மறுபடியும் அதே ஸ்தானத்தை யடைய மாத்திரம் 27-நாள் $7\frac{1}{2}$-மணி நேரந்தானாகிறது.

நாமோரிடத்தில் ஸ்திரமாய் நின்றுகொண்டிருக்க, நமக்கு நேரிலிருக்கும் மாத்தடியைவிட்டுக் கிளம்பி யொருவன் ஒரே வேகத்துடன் நம்மை யொருதரம் சுற்றி மறுபடியும் அம்மாத்தடியையே யடைய் $27\frac{1}{3}$-நிமிஷமானால், அவன் நம்மை $27\frac{1}{3}$-நிமிஷத்தி லொருதரம் சுற்றுகிறான் எனலாம். இதற்குள் நாம் நின்ற ஸ்தானத்திலேயே எப்பக்கம் திரும்பினும் பாதகமில்லை. இதுபோலவே சந்திரனும் வானவெளியில் பூமியை $27\frac{1}{3}$:நாட் கொருமுறை சுற்றுவதாகிறது.

ஆனால் சூரியனை யபேக்ஷித்து ஒருதரம் சுற்றிவர $29\frac{1}{2}$-நாட்களாகின்றன. மேற்கண்ட காலத்தைவிட இரண்டுநாள் தவக்கப்படுவது இக்காலத்திற்குள் சூரியனும் சும்மாயிராமல் கிழக்குநோக்கி நகர்ந்து தோற்றுவதுதான். யதார்த்தத்தில் இச்சூரிய சலனம் பூமியின் வருஷகதியாலுண்டான தோற்றமல்லவா? இப்படியாகச் சந்திரன் தன்னை $27\frac{1}{3}$-நாளுக்கொருமுறை சுற்றிவர, பூமியும் சூரியனை $365\frac{1}{4}$-நாளுக்கொருமுறை சுற்றிக்கொண் டிருக்கிறது. இவ் விருகதியும் நக்ஷத்திரகணங்களுக்குக் குறுக்காக மேற்கிலிருந்து கிழக்காக ஏற்படுகிறது. ஒருவன் உத்திரத்துருவத்தை நோக்கி நின்று, தனக்கெதிரே ஒரு கடிகாரத்தைப் பிடித்துப்

பார்த்துவந்தால், அக்கடிகார முட்களின் நுனிகள் முறையே முன்சொன்னபடி சூரிய சந்திரர்கள் ஓடுவதாகத்தோன்றும் திசையை யனுஸரித்து நகர்கின்றன. இவ்வேகத்தைவிட பலமடங்கதிகமாய்ப் பூமி தன்னைத் தானே மேற்கு-கிழக்காகச் சுற்றி சுழல்வதால், பலமுறை சூரியசந்திரர்கள் தினம் கிழக்கிலிருந்து மேற்காக சுற்றுவதாகத் தோற்றுகின்றன.

சந்திர வீதி.—சந்திரன் ஓர் குறித்த ஸ்தானத்தை விட்டுப் பெயர்ந்து மறுபடியதற்கே திரும்ப $27\frac{1}{3}$ நாளாகிறதல்லவா? இக்காலத்தில் அது ஒரு வான முழுச் சுற்று, அதாவது 360° ஓடுகிறது. ஆகையால் தினமொன்றுக்கு 13°க்கதிகம் நகர்கிறது. யாதாவதொரு தினத்தில் சூரியனிருக்கும் ஸ்தானத்தைக் குறித்துக் காட்ட சூரியவீதி 12 ராசிகளாக எப்படிப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அம்மாதிரியே சந்திர ஸ்தானத்தையும் குறிக்க அதன் வீதி 27 பாகங்களாகப் பகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சூரியவோட்டம் மெதுவாகையால் 12 பாகங்களாகப் பிரித்தல் போதுமானது. சந்திரனோ வெகு "அவஸரக்குடுக்கை". ஆகையால் தன் ஸ்தான பேதங்களைக் குறிக்க, அதன்வீதி அதிக பாகங்களாக வேண்டும். மேலும் 27 ஆக்ப் பிரித்தலில் ஒரு ஸவுகரியம். ஒவ்வோர் பகுதியும் தினமொன்றுக்குச் சந்திரன் நகரும் தூரத்தை யேறக்குறைய காட்டும். இவ்விருபத்தேழு பகுதிகளுக்கும் அசுவதிபரணி, முதலியபெயர்களிட்டிருக்கிறார்கள். இவற்றை ஆகாயத்தில் தேடிப் பிடிப்பதற்காக அவற்றின் அமைப்பும் ஸ்தானங்களும் பின்னால் விபரமாய்ச் சொல்லப்படும். இம்மாதிரி $27\frac{1}{3}$ நாட்களுக்கொருதரமாக ஒரு வருஷத்தில் சுமார் $13\frac{1}{2}$ தரம் பூமியைச் சந்திரன் சுற்றுகிறது.

சூரியவீதி ககோள மத்தியரேகைக்கு $23\frac{1}{2}^\circ$ சாய்ந்திருக்கிறது. இச்சாய்வு மாறாமல் எப்போதும் ஸ்திரமாகவே யிருக்கிறது. சந்திரவீதி சூரியவீதிக்கு 5° சுமார் சாய்ந்திருக்கிறது. இதனால் சந்திரன் ஆகாச மத்திய கீழ்மேல் ரேகையை விட்டு $28\frac{1}{2}^\circ$ வரையில் வடக்காகவும் $28\frac{1}{2}^\circ$ வரையில் தெற்காகவும் ஒதுங்கியோடச் சமயம் நேரிடும். சூரியனோ 23° க்கு மேல் விலகுவதில்லை.

சந்திரனிருக்குந்தூரம்.—சூரியனுக்கும் நமக்குமுள்ள தூரத்தை யளக்கும் வகை நாம் முன்சொல்லியிருக்கும் பிரகாரமே, நம்மிடமிருந்து சந்திரனிருக்கும் தூரத்தையு மளக்கலாம். இப்படியாக அது 24,0000 என்று தெரிகிறது. மணிக்கு 40 மைல் வீதம் பறந்து செல்லும் ஆகாயவிமானத்திலேறி சந்திரனைப்போய்ச் சேர, சுமார் 250 தினங்களாகும். இந்த யாத்திரையளவு நீளம் ஓர் கயிறு திரித்தால் அது இப்பூகோள மத்தியமாகப் பத்து சுற்றுவரும். சப்தம் செகண்டு ஒன்றுக்கு 1120 அடி தூரம் வீதம் வியாபிக்கும். சந்திரனை யெட்டக்கூடிய வளவு பலமாய் ஓர் வேட்டுப்போட்டால், அதன் வெடிச்சத்தம் அவ்விடம் போய்ச்சேர 14 நாட்களாகும். நமது பூமியளவு பெரிய கோளங்களாக முப்பதை ஒன்றற்கொன்று தொடும்படி ஒழுங்காய்வைத்து நமக்கும் சந்திரனுக்கும் ஓர் பாலம் கட்டலாம். இம்மாதிரி சூரியனுக்கும் நமக்கும் ஒன்றேறபட 12,000 பூகோளங்களுக்கு மேலாகும்! ஆகையால் சந்திரனை விடச் சூரியன் நம்மிடமிருந்து எத்தனையோ மடங்கு தூரத்திலிருக்கிறது!

பிறைமாறுவதன் காரணம்.—சந்திரபிம்பம் வளர்வதற்கும் தேய்வதற்கு மென்ன காரணம்? விளக்குகளேற்றிய அறையிலிருவித வஸ்துக்க ளிருக்கின்றன.—சுயமாய்ப் பிரகாசமுள்ள விளக்குகள் ஒருவகை. விளக்கு வெளிச்சத்தா லல்லாமல் நாம் காணமுடியாத மனிதர்களும் சாமான்களும் மற்றொரு வகை. இம்மாதிரி ஈசுவரசிருஷ்டியில், சுயமாய்ப் பிரகாசமுள்ளவையும், தனக்கே ஒளியில்லாமல் சுயம்பிரகாசிகளி னுதவியால் தங்களைக் காட்டிக்கொள்பவையுமாக இருவிதப் பொருள்களுண்டு. இவற்றில் முதல்வகுப்பைச் சேர்ந்தவை சூரியனும் நக்ஷத்திரங்களும். சந்திரன், பூமி, மற்ற கிரகங்கள் முதலியன இரண்டாவது வகுப்பிலடங்கியவை.

இவை சூரியகிரணங்களைத் தாங்கி அதனால் நமக்குப் புலப்படுகின்றன. சூரியன் திடீரென்று அணைந்தால் சந்திரனையாவது கிரகங்களையாவது நாம் பார்க்கவே முடியாது. நக்ஷத்திரங்களுக்கோ யாதொரு குறைவுமிராது.

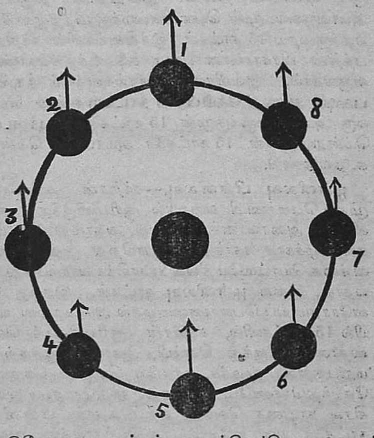

இதோ ஒரு வட்டம் வரைந்திருக்கிறது. அதன் ஓரமாக 1, 2,...8 என்று நம்பரிட்டிருக்கும் ஸ்தானங்களில் எட்டுப் பிள்ளைகளை நிறுத்தி, எல்லாரையும் (அம்புமுனை காட்டும்பிரகாரம்) ஒரே திசையைப் பார்க்கும்படி செய்வோம். இவ்வட்டத்தின் நடுவே நான் நின்று ஒவ்வொருவனையும் கவனித்து வந்தால், அவனவன் தலையில் பின்வரும் பாகங்கள் எனக்குப் புலப்படும்.

முதல் பையன்.—பின்தலை முழுதும். முகம் பூஜ்யம்.

2-வது பையன்.—முகம் வலதுபாதியிற் கொஞ்சம்; பின் தலை வலது பாதியும், இடது பாதியிற் கொஞ்சமும்.

3-வது பையன்.—முகம் வலதுபாதி முழுதும்; பின் தலை வலதுபாதி மாத்திரம்.

4-வது பையன்.—முகம் வலது பாதி முழுதும் இடது பாதியிற் கொஞ்சமும். பின் தலை, வலது பாதியிற் கொஞ்சம்.

5-வது பையன்.—முகம் முழுதும். பின்தலை பூஜ்யம்.

6-வது பையன்.—முகம் இடது பாதி முழுதும், வலது பாதியிற் கொஞ்சமும். பின் தலை யிடது பாதியிற் கொஞ்சமும்.

7-வது பையன்.—முகம். இடது பாதி முழுதும் பின் தலை இடது பாதி மாத்திரம்.

8-வது பையன்.—முகம் இடது பாதியிற் கொஞ்சம், பின் தலை இடது பாதி பூராவும் வலது பாதியிற் கொஞ்சமும்.

[காதுக்காதுள்ள தலையின் பின்பாகத்தைப் பின் தலை யென்று சொன்னோம்]

வட்டமத்தியில் நான் நின்ற ஸ்தானத்திற் பூமியிருப்பதாகவும், 8-பையன்கள் நின்ற ஸ்தானங்களில் முறையே சந்திரன் தான் பூமியைச்சுற்றி யோடுகையில் வருவதாகவும் நினைத்துக்கொள்ளுங்கள். சந்திரகோளத்தில் சூரிய வெளிச்சம் படும் பாகம் எப்போதும் சூரியனையே நோக்கியே நிற்குமாதலால், இவ்வெட்டு ஸ்தானங்களிலும் அப்பாகம் பையன்களின் முகத்தை யொக்கும். சூரிய வெளிச்சம் படாத மறு (பின்) பாதி சூரியனின்று அப்புறமாகத் திரும்பியிருக்கும். இப்பாகம் பையன்களின் பின் தலையை யொக்கும்.

சந்திரனும் சூரியனும் ஒரே திசையிலிருக்கையில் (அமாவாஸையன்று) சந்திரதலத்தின் ஒளியற்ற பாகம் நம்மை நோக்கி யிருக்கிறது. அதனாற்றான் அது நமக்குத் தென்படுகிறதில்லை. சுயஒளிதான் சந்திரனுக்குக் கிடையாதே. சந்திரன் சூரியனை மறைத்து விடாதோ வென்று ஐயப்படலாம். சூரியன், சந்திரன், நாம் நிற்குமிடம், இம்மூன்றும் ஒரே நேராய் அமாவாஸைதோறு மிருப்பதில்லை. ஒன்றற்கொன்று சற்றுத் தெற்கு வடக்காக மாறியிருக்கும். ஆதலால் நாம் பெரும்பான்மையும் இத்தினங்களில் சூரியனை மறைபடாமல் பார்த்து வருகிறோம். எப்போதாயினும் மூன்றும் ஒரே நேராய் வருமாயின் சூரியனைச் சந்திரன் நம்மிடமிருந்து மறைப்பதுண்டு. அப்போதுதான் சூரியக்கிரகணம். இதைப்பற்றிப் பின் விபரமாய் விசாரிப்போம்.

அமாவாஸை கழிந்து சுமார் ஏழு தினங்களில் சந்திரன் சூரியனைவிட்டு வானவட்டத்தில் கால்பாகம் [90°) விலகிவிடும். அதன் தோற்றம் 3-பையனதை யொக்கும். சூரிய வொளி பெற்ற பாகத்திற் பாதியும் ஒளியற்ற பாகத்திற் பாதியும் நமக்குத் தெரியும். இவ்விதமேதான் பௌர்ணமை கழித்து சுமார் ஏழு தினங்களானதும், (இடது, வலது பக்கங்கள் மாத்திரம் மாறிவிடும்.

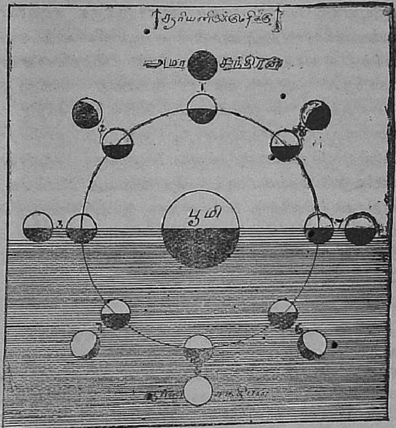

பௌர்ணமை தினம் சூரியனுக்கும் சந்திரனுக்கும் நடுவே நாம் வருகிறோம். சந்திரனுடைய காந்தி யுள்ள பாதி முழுதும், நமது பக்கமாய்த் திரும்பியிருக்கிறது. 5-வது பையன் முகத்தைப்போலாகும். பௌர்ணமை தோறும் அமாவாஸைகளிற்போலப்பூமியும், சூரியனும், சந்திரனும் ஒரே ஒழுங்காய் வருவதில்லை. ஆதலால் பூமி நடுவில் வந்து சூரியகாந்தி சந்திரன்மேற் படாமல் தடுப்பதில்லை. ஒரே யொழுங்கில் வந்து தடுக்க நேர்ந்தால் சந்திரக் கிரகண முண்டாகும். இதைப்பற்றியும் விபரமாய்ப் பின் விசாரிப்போம்.

இரண்டாம் படத்திற் காட்டிய மற்ற நான்கு ஸ்தானங்களிற் சந்திரன் வருந்தருணங்களில், அதன் காந்தி

பெற்ற பாகத்திலும், காந்தியற்ற பாகத்திலும் கிரமப் படி தாரதம்யப்பட்டுத் தெரியவேணும். காந்தியற்ற பாகம் நமது கண்ணிற் படாதல்லவா?

ஆனல் ஒரு விசித்திரம், கவனியுங்கள். அமாவாஸையை யொட்டிப் பிறகு சில தினங்கள் வரையிலும், முன்னுற் சில தினங்களிலும் சந்திரபிம்பத்தின் சூரிய காந்தி யேந்தாத பாகங்களும் நமக்கு மங்கலாய்த் தோன்றுகின்றன வல்லவா? இதற்குக் காரணமென்ன?

எப்படிச் சூரியனுக்கும் சந்திரனுக்கும் நடுவில் நாம் வர நேர்ந்தால் பூரண சந்திரகாந்தியை நாமடைகிறோமோ, அப்படியே (நமது அமாவாஸை யன்று) சூரியனுக்கும் பூமிக்கும் நடுவில் சந்திரன் வர, பூமியின் சூரியகாந்தி யேந்திய பாகம் சந்திரனுக்குச் சந்திரன் போலப் பிரகாசித்து, அதன்மேல் "பூமியினின்று ஒளி பாய்ந்து பரவும். இதனுல்தான் மேற்சொன்ன தோற்றம். இது வரவரக் குறைந்து மறைந்து போவதற்கும் காரணம், பூமியினின்று சந்திரன் மேலிறைக்கும் காந்தி வரவரக் குறைந்து விடுவதாலென்று தெளிவாகிறதல்லவா? நமக்குச் சந்திரன் வளர்வதும் தேய்வதுமாய்த் தோன்றுவது போலவே, சந்திரதலத்தினின்று பார்த்தாலும், இப்பூமண்டலமும் வளர்ந்தும் தேய்ந்தும் காணும். இம்மாறுதல்களும் $29\frac{1}{2}$ நாட்கள்தோறும் தொடர்ச்சியா யேற்பட்டுக் கொண்டே யிருக்கும்.

எஸ். பால்கிருஷ்ணய்யர். பீ.ஏ., எல்.டி.

ஸவிசேஷ நிர்விசேஷ ப்ரஹ்மம்.—கடவுள் ஒரு சர்க்கரைக் குன்றைப் போன்றவர். ஒரு சிற்றெறும்பு அதினின்று ஒரு துளி சர்க்கரையையும், அதைவிட பெரிய எறும்பொன்று இன்னும் அதிகமான சர்க்கரையையும் எடுத்துக்கொண்டு போனபோதிலும், சர்க்கரைக்குன்று மாத்திரம் முன்போலவே பெரிதாயிருக்கிறது. பகவத் பக்தர்களும் அவ்வாறே. ஒரு பகவத் குணத்தின் லேசலேசத்தை யவர்கள் அநுபவிக்கும்பொழுதே ஆநந்த பரிதர்களாகி விடுகிறுர்கள். அப்ரமேயனுடைய அநந்த கல்யாண குணங்கள் அனைத்தையும் பூர்ணமாய் அநுபவிக்க ஒருவராலும் ஆகாது.

—உபதேசரத்நமாலை.

இரணியகேசி கதை

THE STORY OF HIRANYAKESI

(முன் தொடர்ச்சி)

இவை மூன்றுந்தான் இராமனுக்கு வழியிலே நேரிட்ட முக்கியமான சம்பவங்கள். அவனது செலவைத் தடுக்க வேறென்றும் நிகழவில்லை. அவன் எவ்வளவு விரைவாகச் செல்லமுடியுமோ அவ்வளவு விரைவாகச்சென்று இரணியகேசியின் மாளிகையை அடைந்தான். அவன் அங்கே போனபோது தன் கண்ணுக்கெதிர்ப்பட்டவைகள் எல்லாம் அழகும் மேன்மையும் உள்ளவைகளாய் இருக்கக் கண்டான். வயிரக்கற்கள் கோளாங்கற்களைப்போல அவ்வளவு மிகுதியாக இருந்தன. எங்கே பார்த்தாலும் பொன்னும் வெள்ளியும் அழகிய ஆடைகளும், பலகாரங்களும், சிறந்த பொருள்களும் நிறைந்திருந்தன. அந்தக் காட்சி அவனுக்கு அளவில்லாதஅதிசயத்தை உண்டாக்கிற்று. "இரணியகேசி இவைகளை எல்லாம் விட்டுவிட்டு என்னோடு வந்து எமது அரசனை மணஞ்செய்துகொள்ள உடன்படுவாளா? உடன்படுவாளாயின் எமதரசன் அதிர்ஷ்டசாலிதான்" என்று அவன் எண்ணினன்.

அதன் பின் இராமன் இரணியகேசியைக் காணப் போவதற்குத் தன்னை அலங்காரஞ் செய்துகொண்டான். அவன் முதலில் நீராடி, குடுமிக்கு நறும்புகை யூட்டி, நெற்றியில் திலகமிட்டு, காதிற் குழைஅணிந்து, கையிற் கடகஞ் சேர்த்தி, இடையில் வெண்பட்டு உடுத்து, அதன்மேல் ஒரு பொற்கச்சுக்கட்டி, அதனிடத்து வாளைச் சொருகி, தோளில் உத்தரீயமிட்டு, மார்பில் மணியாரமணிந்து, மலர்மாலை புனைந்து, தலையிலே சுழியஞ் சூடி, அழகிய கோலங்கொண்டு, தான் வழியில் வாங்கிவந்த பசுங்கிளியை இரணியகேசிக்குக் கையுறை கொடுப்பதற்காகக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு, மாளிகைவாயிலிலேபோய் நின்று தன் வரவை அறிவித்தான். வாயில் காப்பாளர்கள் அவனுக்கு வந்தனஞ் செய்துவிட்டு அவன் அடுத்த நாட்டு அரசனிடத்திலிருந்து தூதாக வந்திருக்குந் தன்மையைப் போய் இரணியகேசிக்கு அறிவித்தார்கள்.

அவள் அவனுடைய பெயரைக் கேட்டவுடனே "ஆகா! பெயர் மிகவும் நன்றாயிருக்கின்றது' அவன் அழகானவன் என்பதிலும் நாங்கள் எல்லாம் அவனைக் கண்டு மகிழ்ச்சி அடைவோம் என்பதிலுஞ் சிறிதுஞ் சந்தேகமில்லை" என்று சொன்னள். அதனைக் கேட்ட அவளுடைய தாதியர் தவ்வையர் யாவரும் "அவன்

அழகானவனே, எம்பெருமாட்டி, நாங்கள் மாடத்தி விருந்து பலகணி வழியாகப் பார்த்தோம்; அவனை நாங்கள் கண்களாற் கண்டபோது அவனை ஒழிய வேறொன்றைப் பார்க்க எங்களால் முடியவில்லை" என்றார்கள்.

இரணியகேசி அவர்களை நோக்கி "நல்லது! நல்லது! இவ்வாறுதானே நீங்கள் எனக்குப் பணிசெய்கின்றது! மாடத்திலிருந்து பலகணி வழியாகத் தெருவில் போபவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டா இருக்கிறீர்கள்! விரைந்து வாருங்கள்: எனது செம்பட்டாடையை எடுத்து வருவதோடு எனது கூந்தலைக் கோதிமுடியுங்கள். சிலர் நல்ல நாண்மலர்மாலை கொண்டு வாருங்கள். சிலர் பிச்சமும் ஆலவட்டமும் எடுத்து வாருங்கள். சிலர் போய் நமது சமயமிருக்கு மண்டபத்தையும் நமது சிங்காசனத்தையும் பெருக்கித் துடைக்கச் சொல்லுங்கள். என்னைக் காணும் ஒவ்வொருவரும் இவள் உண்மையில் இரணியகேசியே என்று சொல்லும்படி என்னை இன்று கோலஞ்செய்ய வேண்டும்" என்றாள்.

இரணியகேசியை அலங்கரிப்பதற்காக அவளுடைய தாதிகள் அங்குமிங்கும் ஓடி விரைவின் மிகுதியினால் ஒருவரோடொருவர் முட்டி ஒருவர் செய்வதற்கு மற்றொருவர் மாறுசெய்தனர். இரணியகேசி அவைகளை நோக்கி இவர்கள் எப்போது என்னை அலங்கரித்து முடிக்கப்போகிறார்கள் என்று நினைத்தாள். அலங்காரம் செய்து முடிந்தபின் கடைசியாக அவர்கள் அவளைக் கண்ணாடி மண்டபத்திற் கொண்டுபோய் விட்டார்கள். அவள் நிலைக்கண்ணாடியில் தனது கோலத்தைப் பார்த்து, அழகாயிருக்கின்றது என்று கண்டு கொண்டபின் ஓலக்க மண்டபத்திற்குச் சென்று தந்தத்தாலும் பொன்னாலும் செய்யப்பட்ட சிங்காதனத்தின் மேல் வீற்றிருந்தாள். அவளுடைய தாதிகள் வீணையை எடுத்துப் பக்கத்திலிருந்து இனிமையாகப் பாடத் தொடங்கினார்கள்.

அதன்பின் இராமனை இரணியகேசியின் சந்நிதானத்திற்கு வாயிலோர்கள் கொண்டுவந்து விட்டார்கள். அவன் இரணியகேசியின் ஓலக்கச்சிறப்பை நோக்கிப் பெரு வியப்பும் பேராச்சரியமும் அடைந்து வாய்திறந்து ஒன்றுஞ் சொல்ல முடியாமற் சிறிதுநேரம் வாளாநின்றான். பின்பு அவன் மனந்தெளிந்து, சோர்வு நீங்கித் தான் தூதுவந்த காரியத்தை இனிய சில சொற்களால் விளக்கமாகச் சொல்லித் தன்னைத் தனியே மீண்டு போகும்படி விடப்படாதென்று இரணிய கேசியை வேண்டிக்கொண்டு தன் பேச்சை முடித்தான்.

"ஐய இராம" என்று இரணியகேசி அவனை விளித்து, "நீர் எனக்குச் சொன்ன நியாயங்கள் எல்லாம் தக்கவைகளே; உம்முடையவேண்டுகோளுக்கு இணங்குவது எனக்கு முழு விருப்பம் என்பதை நீர் நன்றாக நம்பும். ஆயினும் ஒரு மாதத்திற்கு முன் நான் நமது நகர்ப்புறத்திலுள்ள ஆற்றங்கரையில் என் தோழியர்களோடு உலாவிக்கொண்டிருக்கும்போது என்னுடைய கைவிரலில் அணிந்திருந்த மோதிரம் கழன்று கீழே விழுந்து உருண்டு ஆற்றுள் ஓடிவிட்டது. அந்த மோதிரத்தை நான் எனது நாட்டிலும் மேலாக மதித்திருந்தேன். ஆகவே அதனை இழந்ததனால் எனக்கு எவ்வளவு மனவருத்தம் உண்டாயிருக்கும் என்பதை நீர் அறிந்துகொள்ளலாம். நான் அப்போது எனக்கு மணம்பேசி வருபவர்கள் யாரேனுமாகுக; நான் அங்கே கெடுத்துவிட்ட மோதிரத்தை அவர்கள் கண்டெடுத்து வந்தாலன்றி, அவர்களுடைய பேச்சுக்கு நான் காது கொடுப்பதில்லை என்று சூளுறவு செய்து கொண்டேன். இனி நீர் என்ன செய்ய வேண்டுமென்பதை நீர் நன்றாக அறிந்துகொண்டீர். அதனைச் செய்யாது நீர் அல்லும் பகலுமாக ஆயிரம் நாள் நின்று பேசினாலும் என்னுடைய மனத்தை மாற்றமாட்டீர்" என்று சொன்னாள்.

இராமன் அவள் சொன்ன மறுமொழியைக் கேட்டு மிக்க ஆச்சரியமடைந்தான். அவன் பின்னர் இரணிய கேசியைத் தலையால் வணங்கித் தான் கொண்டுபோயிருந்த பச்சைக்கிளியையும் பீதாம்பரத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ளும்படி வேண்டிக்கொண்டான். அவள் தனக்குக் கையுறை ஏதும் வேண்டியதில்லையென்றும் தான் சிறிது போதுக்குமுன் சொன்னவற்றை அவன் மறந்துவிடப்படாது என்றும் சொன்னாள்.

இராமன் தன் விடுதிக்குத் திரும்பிச் சென்று துக்க மேலீட்டினால் ஒன்றும் தின்னாமற் போய்ப் படுத்துக் கொண்டான். அவனுடைய கிளியும் ஒன்றும் தின்னாமல் அவனுடைய தலைமாட்டில் உறங்கிக்கொண்டிருந்தது. இராமுழுதும் இராமன் பெருமூச்சு விட்டு அழுதுகொண்டிருந்தான். ஒருதரம் அவன் "ஆற்றிலே ஒரு மாதத்திற்குமுன் விழுந்துவிட்ட மோதிரத்தை நான் கண்டெடுப்பது எப்படி? அதற்கு முயலுவது வீண். அது முடியாத காரியமென்று அறிந்து கொண்டே இரணியகேசி இந்த வேலையை எனக்கு வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கின்றாள்" என்று வாய்விட்டுச் சொல்லிப் பெருமூச்சு விட்டான்.

தலைமாட்டிலிருந்த கிளி அதனைக் கேட்டு அவனை நோக்கி "ஐயாவே, நீர் மனம் அழுங்க வேண்

டாம். தக்க முயற்சி செய்தால் எல்லாம் கை கூடும். உம்முடைய நல்ல குணத்திற்கு உமக்கு ஒரு துன்பமும் வரமாட்டாது. கிழக்கு வெளுத்த உடனே நாங்கள் ஆற்றண்டை போய் என்ன செய்ய லாம் என்று பார்ப்போம்" என்று சொல்லிற்று. இராமன் கிளி சொன்னதைக் கேட்டு ஒன்றும் பேசவில்லை. அதனைக் கையில் எடுத்து அன்போடு முத்தங்கொடுத்து விட்டுச் சிறிது நேரத்திற்குள் நித்திரையாய் விட்டான்.

பொழுது புலர் புலரென்று விடிய, கிளி எழுந்து பாடத் தொடங்கிற்று. இராமன் அந்தப் பாட்டைக் கேட்டு விழித்தெழுந்து கிளியைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு புழைக்கடை வழியாகச் சென்று ஆற்றங் கரையை அடைந்து அங்குமிங்குமாகத் திரிந்துகொண்டிருந்தான். தான் வந்த காரியத்தை முடியாமல் எப்படித் திரும்பிப் போவதென்று அவன் மனவருத்த முற்றுப் பலவற்றையும் எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் போது "ஐயா ஐயா" என்று யாரோ கூப்பிடுங் குரல் கேட்டது. அவன் நான்கு பக்கமும் சுற்றிப் பார்த்து ஒருவரையும் காணாமையால் அது கனவுபோலும் என்று கருதிக்கொண்டு முன்போல ஆற்றங்கரை ஓரமாக நடக்கத் தொடங்கினன். அப்போது "ஐயா ஐயா" என்று மீண்டும் அந்தக் குரல் கேட்டது. அவன் திரும்பி "யார் என்னைக் கூப்பிடுகிறது" என்று கேட்டான். அவனுடைய கையிலிருந்த கிளி தலையைச் சாய்த்து ஆற்று நீருக்குள் கூர்ந்து பார்த்து "அதோ, ஒரு பொன்னிறமுள்ள சேன்மீன்" என்று சொல்லிற்று.

சேன்மீன் ஒன்று மெய்ம்மையாகவே வந்து இராமனைப் பார்த்து "நீர் அன்றைக்கு ஆற்றங்கரையிலே மருதமரத்தின் கீழே எனது உயிரைக் காப்பாற்றினீர்; அப்போது நான் நீர் செய்த உதவிக்குதவி நான் உமக்குச் செய்வேன் என்று சொல்லியிருந்தேன். இதோ நீர் தேடுகின்ற இராணி இரணியகேசியின் மோதிரம்; எடுத்துக்கொள்ளும்" என்று சொல்லிற்று. இராமன் அந்த மோதிரத்தைச் சேன்மீன் வாயினின்று எடுத்துக் கொண்டு அதற்கு ஓராயிரம் நன்றி சொல்லிவிட்டு மனத்தளர்வு நீங்கி மகிழ்ச்சி அடைந்து தானும் கிளியுமாக நேரே இரணியகேசியின் மாளிகைக்குச்சென்றான்.

இராமன் வரவை இரணியகேசிக்கு வாயில் காப்பவர்கள் போய் அறிவிக்க, அவள் "ஐயோ பாவம்; நான் சொன்ன காரியத்தைச் செய்துமுடிக்க முடியாது என்னிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொள்ள வந்தான்போலும்" என்று நினைத்தாள். இராமன் அவளிடம் சென்று மோதிரத்தை அவள் கையிற் கொடுத்து "அன்னாய், நான் உம்முடைய ஏவலை முடித்துவிட்டேன். இனி நீர் எனது அரசனை மணந்துகொள்வீரா? விடையளியும்" என்று கேட்டான்.

இரணியகேசி ஆற்றில் விழுந்து கெட்டுப்போன தனது மோதிரத்தை அவன் அதிவிரைவில் எடுத்துக் கொண்டு வந்து கொடுத்ததைப் பார்த்து மிக்க வியப்படைந்து அது கனவோ அல்லது நனவுதானோ என்று சிறிது மயங்கினள். பின்னர் அவள் இராமனை நோக்கி "உண்மையாகவே, ஐய, உமக்குத் தெய்வங்கள் துணை செய்கின்றன போலும், இல்லையாயின் நீர் இந்த மோதிரத்தைக் கண்டெடுத்திருக்கமாட்டீர்" என்றாள்.

"அன்னாய், உம்முடைய ஏவலைச் செய்து முடிக்க வேண்டுமென்ற எனது இச்சையே எனக்குத் துணை; வேறொருவரும் இல்லை" என்று இராமன் மறுமொழி சொன்னான்.

இரணியகேசி இராமனை நோக்கி "எனது ஏவலைச் செய்வதற்கு ஏற்ற இச்சை உடையவரா யிருத்தலினால் நீர் எனக்கு வேறுமோர் ஏவல் செய்வீர் என்று எண்ணுகின்றேன். அது முடியும் வரையும் நான் மணஞ்செய்து கொள்ளமாட்டேன். இந்த ஊருக்கு அணித்தாகக் காலநேமி என்றோர் இராக்ஷசன் இருக்கின்றான். அவன் ஒரு முறை தன்னை மணஞ் செய்து கொள்ளும்படி என்னைக் கேட்டான். நான் மறுத்தேன். அவன் அப்போது என்னை நோக்கி அஞ்சத்தக்க சூளுறவுகள் பல சொல்லி என்னுடைய நாட்டை அழிப்பேன் என்று ஆணையிட்டான். நான் என்ன செய்வேன்? பனைமரம்போல வளர்ந்த ஒரு பயங்கரமான அரக்கனை, நரி நண்டுகளைக் கடித்துத் தின்பது போல மனிதர்களைப் பிடித்துத் தின்பவனை, இடிமுழக்கம்போன்ற உரத்த குரலுடையவனை நான் மணஞ்செய்து கொள்ளுவேனா? இல்லை. அதுமுதல் அவன் எனக்குப் பலவகைத் தீங்குகளைச் செய்துகொண்டும் எனது குடிகளைப் பிடித்து வருத்திக்கொண்டும் வருகின்றான். ஆதலால் நீர் சொல்லுகின்ற மணப்பேச்சிற்கு நான் காதுகொடுக்குமுன் நீர் அவனைக் கொன்று அவனது தலையைக் கொண்டுவந்து எனக்குக் கொடுக்க வேண்டும்" என்றாள்.

இந்த ஏவலைக் கேட்டு இராமன் சிறிது முகம் வாடினனாயினும், தனது மனத்திட்பத்தை விட்டுவிடாமல் இரணியகேசியை நோக்கி, "அப்படியே, அன்னாய், நான் சென்று அந்தக் காலநேமியோடு சண்டை செய்கிறேன். அவன் என்னைக் கொன்றுவிடுவான்

என்று எண்ணுகின்றேன். ஆயினும் அதற்குப் பயந்து பின்னில்லேன்; உமக்காக என்னுயிரை மிக்க மகிழ்ச்சியோடு கொடுப்பேன்" என்றான்.

அவன் வார்த்தையை இரணியகேசி கேட்டு, அச்சமடைந்து, காலநேமியோடு அவன் சண்டைக்குப் போகாதபடி தன்னால் இயன்றவரையிலும் தடுத்தாள். அவளுடைய முயற்சி சிறிதும் பயன்படவில்லை. இராமன் அவளிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு தன் விடுதிக்குப் போய்ப் போர்க்கோலங்கொண்டு புறப்பட்டு, தனது சிறிய கிளியைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு, குதிரையேறி, காலநேமியின் இருப்பிடத்தை நோக்கிப் போயினான்.

இராமனை வழியிற்கண்டவர்கள் அனைவரும் காலநேமி மிகுந்த கொடிய அரக்கன் என்றும் அவனை எதிர்த்துச்சண்டைசெய்ய ஒருவரும் துணியமாட்டார்களென்றும் சொன்னார்கள். அவர்களுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்கக் கேட்க இராமனுக்கு அச்சம் அதிகமாயிற்று. அப்போது அவனுடைய கிளி அவனுக்குத் துணை வந்து அவனைத் தேற்றி ஊக்கப்படுத்திற்று. கிளி இராமனைப் பார்த்து "ஐயாவே, நீர் அந்த இராக்ஷசனோடு போர்செய்யும்போது நான் போய் அவன் காதைக் கடிக்கின்றேன்; அவன் என் முகமாகத் திரும்புவான்; அப்போது நீர் அவனைக் கொன்றுவிடலாம்" என்று சொல்லிற்று. இராமன் கிளி சொன்ன யுக்திக்காக அதனைப் புகழ்ந்தானாயினும், அதுபோய் அரக்கன் காதைக் கடிப்பதனால் ஒரு பயனுமில்லை என்று தெரிந்துகொண்டான்.

இராமன் கடைசியாகக் காலநேமி இருந்த மலைக் குகைக்கு அணிமையாக வந்தான். அவனுக்கு அச்சந் தாத்தக்கதாக அந்தக் குகைக்கு முன்பும் அதற்குப் போகும் வழிகள் எங்கும் எலும்புகள் குவை குவையாகக் கிடந்தன. அவன் அவைகளைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கும்போது காலநேமி குகைக்குள்ளிருந்து வெளிப்பட்டான். அவனுடைய தலை ஒரு பனைமரத்துக்கு மேலாக உயர்ந்திருந்தது. அவன் தனது பெரிய பாழ்த்த குரலால்,

> பத்து நாழிகை யாயிற்றுப் பாழ்வயி
> றெத்து காட்டழ லென்ன வெரியுது
> கத்தி வீட்டிற் கதறுஞ் சிறார்களை
> குத்தி ரத்தங் குடிப்பன் கொணருவீர்

என்று பாடினான்.

அதற்கு எதிராக இராமன் உடனே,

> வருக வந்தெதிர் பொருக என்னுடன்
> செருவில் நின்னுயிர் பருக வந்தனன்
> திருவில் நின்னுருக் கண்டு திரிந்திடேன்
> பொருவில் இன்றுனைப் பொன்றுவிக் கின்றனன்.

என்று உரத்த சத்தமாகப் பாடி அறை கூவினான்.

அவன் பாடின பாட்டில் சொற்சிறப்பு பொருட்சிறப்பு அதிகம் இல்லை. ஆயினும் அவன் அதனை எவ்வளவு விரைவிற் பாடினான் என்பதை நீங்கள் அறிய வேண்டும் அவன் அந்த இராக்ஷசனைக் கண்டு எவ்வளவு பயந்திருந்தான் என்பதைப் பார்க்குமிடத்து அவனுக்கு அந்நேரம் ஒரு பாட்டுப் பாடத்தக்க திண்மை இருந்தது பேரதிசயமல்லவா?

காலநேமி அந்தப் பாட்டைக்கேட்டு நான்கு பக்கமும் பார்த்து இராமன் வாளுங் கையுமாய்த் தன்முன் நிற்கின்றதைக் கண்டான். அவனைக் கண்டவுடனே இராக்ஷசன் பெருங்கோபங்கொண்டு இராமனை அடிக்கத் தன் கையிலிருந்த பெரிய இருப்புத்தண்டை ஓங்கினான். அந்த அடி இராமன்மேல் பட்டிருந்தால் இராமன் உடனே இறந்தே யிருப்பான். அத்தருணத்தில் காக்கை ஒன்று திடீரென்று பறந்து வந்து அவன் முகத்தில் விழுந்து அவன் கண்களைத் தனது பெரிய மூக்கினால் குத்திக் கெடுத்துத் தன் காலின் நகங்களினால் அவன் முகத்தைக் கிழித்து, அவனைத் தடுமாறச் செய்தது. அதனால் அவன் இருப்புத் தண்டினால் அடித்த அடிகள் எல்லாம் இலக்குத் தப்பிப் போயின. அந்தச் சமயத்தில் இராமன் விரைந்தோடித் தன் வாளினால் அவனை உயிர்நிலைகளில் வெட்டிக் கீழே விழுத்தினான். விழுந்த உடனே அவனது தலையை இராமன் அதிக விரைவாக வெட்டிக் கையிலெடுத்தான். அப்போது காக்கை பக்கத்திலிருந்த ஒரு மரத்தில் இருந்து கொண்டு "ஐய இராம, நீர் கழுகைக் கொன்று எனக்குச் செய்த உதவியை நான் மறந்துவிடவில்லை. இன்றைக்கு நான் உமக்கொரு கைம்மாறு செய்து எனது வாய்ச்சொல்லைக் காப்பாற்றிக்கொண்டேன்" என்றது. இராமன் அதனை நோக்கி "நீ சொல்வது மெய்யே; ஆயினும் நீ எனக்குக் கடமைப்பட்டிருந்ததைவிட நான் இன்று உனக்குப் பதின்மடங்கு கடமைப்பட்டவனா யிருக்கின்றேன்" என்று மறுமொழி சொன்னான்.

பின்பு அவன் காலநேமியின் தலையை எடுத்துக்கொண்டு குதிரை யேறி இரணியகேசியின் ஊருக்குத் திரும்பினான். அவன் ஊர் வந்து சேர்ந்தபோது சனங்கள் கூட்டங்கூட்டமாக அவனைப் பின்றொடர்ந்து "இராமன் வீராதி வீரன்! காலநேமியைக் கொன்றுவிட்டான்! பாருங்கள்! பாருங்கள்!" என்று சத்தமிட்டுக்கொண்டு ஓடினார்கள். அவர்கள் இட்ட பெருங்கூச்சல்

இரணியகேசியின் காதுக்கெட்டினபோதிலும் இராமன் இறந்துவிட்டான் என்று கூச்சலிடுகின்றார்களோ என்ற பயத்தினால் அவள் அதுவென்ன சத்தமென்று கேட்கவே யில்லை.

இரணியகேசி இவ்வாறு மனமஞ்சி எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது இராமன் காலநேமியின் தலையோடு விரைவில் அவள் மாளிகையில் வந்து சேர்ந்தான். யாதொரு தீங்கும் செய்யக் கூடாத நிலைமையில் இருந்தபோதிலும் அந்தத் தலையைக் கண்டு இரணியகேசி பெரும் பயமடைந்தாள். இராமன் அவளை நோக்கி "அரசியே, நான் உன் பகைவனைக் கொன்றுவிட்டேன்; இனி நீ எனது மன்னனை மணஞ் செய்ய உடன்படுவாய் என்று நம்புகின்றேன்" என்றான்.

இரணியகேசி "இல்லை! இல்லை! இன்னுமொரு காரியம் இருக்கின்றது; எழினீர்ச்சுனையிலிருந்து நீர் எனக்குச் சிறிது நீர் கொண்டுவரவேண்டும்" என்றாள். பின்னர் அவள் "இந்த ஊருக்குச் சிறிது தூரத்தில் பேரிருட்பிலம் என்று ஒரு பெரிய முழைஞ்சு இருக்கின்றது. அதற்குப் போகும் வழியைக் கண்ணிலிருந்து நெருப்புக் காலுகின்ற திட்டிவிடமென்னும் இரண்டு பாம்புகள் காக்கின்றன. அவைகள் ஒருவரையும் உள்ளே போகவிடா. நீர் அந்த முழைஞ்சுக்குள்ளே நுழைந்தால் அங்கே ஒரு சிறு வழி தோன்றும். அது பாம்புந் தேளும் நிறைந்திருக்கும். அந்த வழியின் கடைசியில் ஒரு சிறு சுனை இருக்கின்றது அதுதான் எழினீர்ச்சுனை; அந்தச் சுனையின் நீர்தான் எனக்கு வேண்டும். அது மிகவும் வியக்கத்தக்க குணங்களுடையது. அது பட்டால் அழகிய பொருள்கள் ஒருகாலும் குன்றாத அழகுடையனவாகும்; அழகில்லாத பொருள்கள் அழகுள்ளனவாகும்; இளமை உடையவர் மூப்படையார்; மூப்புள்ளவர் இளமைஅடைவார். இவ்வித அதிசய குணங்களுள்ள அந்த நீரில் சிறிதளவு எடுத்துக்கொள்ளாது நான் இந்த நாட்டை விட்டுப் புறப்படமாட்டேன்" என்றாள்.

இராமன் அவளை நோக்கி "அன்னாய்; மற்று யாருக்கு வேண்டுமாயினும் உமக்கிந்த நீர் சிறிதும் வேண்டாமென்பது உண்மை. நான் ஒரு பெரும்பாவி. எவ்விதமாவது நான் உயிரிழக்க வேண்டுமென்று நீர் விரும்புகின்றீர். நீர் எங்கே ஏவினாலும் ஏவும்; அங்கே போபவர்கள் ஒருவரும் திரும்பி வருவதில்லை என்பது நிச்சயமாயினும் நான் அங்கே போவேன்" என்றான்.

இரணியகேசி சிறிதும் மனமிளகாதகுறிப்பை அறிந்து, இராமன் தனது கிளியை எடுத்துக்கொண்டு அந்தப் பேரிருட்பிலமென்னும் முழையை நோக்கிப் புறப்பட்டான். அவனை வழியிற் கண்டவர்கள் ஒவ்வொருவரும் "ஆ! கொடுமை! இந்த அழகிய இளைஞனுடைய உயிர் வீணாகப் போகின்றதே! இவன் பேரிருட்பிலத்துக்குத் தனியே போகின்றானே! நூறு பேர் துணையிருந்தாலும் இவனால் அந்த முழைக்குள் புக முடியாதே! என் நமது அரசி இவ்வித அருஞ்செயல்களைச் செய்ய இவனை ஏவுகின்றாள்?" என்று சொன்னார்கள்.

இராமன் ஒருவரோடும் ஒன்றும் பேசாது இரணியகேசியின் ஏவலை எவ்வாறு முடிப்பது என்று எண்ணிக்கொண்டு போனான். அவன் மனம் மிகுந்த துன்பமடைந்தது. பேரிருட்பில மிருக்கும் மலையை அடைந்தவுடன் அவன் குதிரையைவிட்டிறங்கி அதனை மேயும்படி ஒரு சாரலில் விட்டான். கிளி அவன் தோளிலிருந்து பறந்து அந்த முழை எங்கே என்று பார்க்கப் போயிற்று.

இராமன் முழை கிட்டிவிட்டதென்று அறிந்துகொண்டு அதற்குப் போகும்வழி எங்கே என்று சுற்றிப்பார்த்தான். அவனுக்குச் சிறிது தூரத்தில் ஒரு கருங்கற் பாறை தோன்றிற்று. அதிலிருந்து புகை வந்துகொண்டிருந்தது. சிறிது நேரத்திற்குள் அதன் புழை வழியாகக் கண்ணிலும் வாயிலுமிருந்து நெருப்புப்பொறி பறக்க ஒரு பாம்பு வெளிப்பட்டது. அதனுடைய உடல் பச்சை நிறமாய் மஞ்சள் புள்ளி நிறைந்திருந்தது; அதன் வால் நீண்டு வளைந்திருந்தது. கிளி அதனைக் கண்டு பயந்து விரைந்து பறந்து வந்து இராமன் கையைச் சேர்ந்தது.

இராமன் எப்படியாவது முழைக்குள் நுழைந்து அங்குள்ள சுனையிலிருந்து நீர்கொண்டு வருவது அல்லது உயிரை விடுவது என்று துணிந்து, தனது வாளை உறையினின்றும் கழற்றி, இரணியகேசி நீர் மொள்ளுவதற்காகக் கொடுத்த பளிக்கு வள்ளத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு கிளியைப் பார்த்து "நான் இந்த முழைக்குள் நுழையப் போகின்றேன்; உள்ளே நுழைந்தால் திரும்பி உயிரோடு வருவதில்லை என்பது நிச்சயம். நான் இறந்தபின் நீ இரணியகேசியிடம் போய் அவளுடைய ஏவலைச் செய்யப் புகுந்து நான் உயிரை இழந்தேன் என்று சொல். பின்பு எனது அரசனிடம் போய் நான் அவன் விருப்பத்தை முடிப்பதற்காகச் செய்த காரியங்களை எல்லாம் சொல்லு" என்றான்.

அவன் இவ்வாறு கிளியோடு பேசும்போது "ஐய ஐய" என்று அழைத்த குரல் கேட்டது. அவன் "யார் என்னைக் கூப்பிடுகிறது" என்று கேட்டான்.

கூகை ஒன்று ஒரு மரப்பொந்தி விருந்துகொண்டு "நான் அன்று வலையில் அகப்பட்டிருந்தபோது நீர் என்னுயிரைத் தப்புவித்தீர். அதற்கொரு கைம்மாறு செய்ய இன்று எனக்குக் கிட்டியது. அந்தப் பளிக்கு வள்ளத்தை என்னிடத்தில் கொடும். நான் ஒருவராலும் கிட்டுதற்கு முடியாத எழினீர்ச் சுனையிலிருந்து அது நிறைய நீர் மொண்டுவந்து தருகிறேன். பேரிருட் பிலத்துள் உள்ள வழிகள் எல்லாம் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்" என்றது.

இராமன் மனங் களிப்படைந்து, தன் கையிலிருந்த பளிக்கு வள்ளத்தை அதனிடத்தில் கொடுத்தான். அது திட்டிவிடப் பாம்பின் தலைக்கு மேலாகப் பறந்து போய்ச் சிறிது நேரத்திற்குள் பளிக்குவள்ளம் நிறைய நீர் முகந்துகொண்டுவந்து கொடுத்தது. இராமன் உள்ளங்கசிந்து அதற்கு நன்றி சொல்லிவிட்டு மன மகிழ்ச்சியோடு ஊருக்குத் திரும்பினான். ஊரடைந்தவுடன் அவன் நேரே இராச மாளிகைக்குப் போய்ப் பளிக்குக் கிண்ணத்தோடு நீரை இரணியகேசியின் கையில் கொடுத்தான்.

தனது குறை எல்லாம் முடிந்தமையால் இரணியகேசி வேறு தடை ஒன்றும் சொல்லாமல், அவனுக்கு நன்றி கூறி, அவனோடு போக உடம்பட்டு, வழிக்கு வேண்டியவைகளெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டாள். இராமன் அவளுக்கு மிகச் சிறந்த வழித்துணையாயிருந்தான்; வழியிலே அவள் அவனை இரண்டொரு முறை நோக்கி "நாங்களேன் எங்கள் ஊரோடேயே இருந்துவிடப்படாது? நான் உம்மை என் நாட்டிற்கு அரசனாக்கி வைக்கின்றேன்; பின்னர் நாங்கள் இன்பமாக வாழ்ந்திருக்கலாம்" என்று சொன்னாள்.

இராமன் அதற்கு "அதனால் அரச வாழ்வு வருவதானாலும் நான் எனது அரசனுக்கு மனவருத்தம் தரத்தக்க செயலொன்றும் செய்யமாட்டேன். உம்மை நான் அழகில் இலக்குமி என்றே எண்ணுகின்றேன்; அப்படிப்பட்ட உம்மைப் பெறலாமாயினும் நான் என் அரசனுக்கு விரோதமான செயல் ஒன்றும் செய்யமாட்டேன்" என்று மறுமொழி கூறினான்.

அவர்கள் இராமனைத் தூதனுப்பின அரசனது நகரை வந்தடைந்தபோது அந்த அரசன் இரணியகேசியைப் பல வரிசைகளோடு எதிர்கொண்டு அழைத்துச் சென்றான். தன்னை மணம் முடிக்கும்படி அவன் அவளைக் கேட்டபோது அவள் தனக்கொரு விரதமிருக்கிறதென்றும் அந்த விரதம் முடியுமுன் தான் மணஞ்செய்து கொள்வதில்லை என்றுஞ் சொன்னாள். அரசன் அதற்குடன்பட்டு அவளைத் தனது மாளிகையில் வேறாக இருக்க வைத்து அவளை அன்று முதல் எல்லாரும் அரசியாக மதிக்கவேண்டுமென்று திட்டம் பண்ணினான்.

இராசமாளிகையிலே வேறாக இருந்தாலும் இராமனைக் காணாமல் இரணியகேசி ஒரு நாளாயினும் கழிக்கவில்லை. அவள் அவனை எப்போதும் தனது அறைக்கு வரவழைத்துப் பேசிக்கொண்டிருப்பாள். அவனைக் காணாது போனால் அவள் முகம் வாடித் துன்பமடைவாள். அரசனிடத்திலும் மற்றவர்களிடத்திலும் இராமனுடைய குணங்களையும் வீரச்செயல்களையுமே எடுத்துப் பலமுறை பேசுவாள்.

அவள் ஒருநாள் அரசனுக்கு "இராமனில்லாது போனால் நான் இங்கே ஒருபோதும் வந்திருக்கமாட்டேன்; அதனால் நீர் அவனுக்கு மிகவும் நன்றியறிதலுள்ளவரா யிருக்கவேண்டும். அவன் வேறொருவராலும் செய்ய முடியாத செய்கைகளைச் செய்தான்; எழினீர்ச்சுனையிலிருந்து எனக்கு நீர் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். நான் அதனால் ஒருபோதும் முதுமை அடையமாட்டேன். ஒவ்வொரு நாளும் அழகிலும் இளமையிலும் மிகுவேன்" என்று சொன்னாள்.

இரணியகேசி இவ்வாறு நடந்துவர, இராமனுக்கு வேண்டாதவர்கள் அரசனிடத்தில் போய் அவனைப் பற்றிக் கோள் சொன்னார்கள். அவர்கள் அரசனை நோக்கி "மகாராஜாவே, தாங்கள் எல்லாக் காரியங்களையும் கண்ணால் பார்த்திருந்தும் சிறிதும் ஐயப்படாமலிருப்பது மிகவும் ஆச்சரியம். உலகத்திலே இராமனைப் போல்பவர்கள் ஒருவருமில்லை என்று தங்கள் அரசி இரணியகேசி எண்ணுகின்றாள். தாங்கள் வேறொருவனைத் தூதனுப்பி யிருந்தால் அவன் அவள் சொன்ன காரியங்களை யெல்லாம் செய்து முடித்திருக்கமாட்டானா?" என்றார்கள். அரசன் "ஆம்! ஆம்! ஆலோசித்துப் பார்க்குமிடத்தில் நீங்கள் சொல்வது முழுதும் மெய்யே. அவனைப் பிடித்துக்கொண்டுபோய்க் கையிலும் காலிலும் விலங்கு மாட்டிச் சிறையில் இடுங்கள்" என்று கட்டளை யிட்டான்.

அரசனுடைய ஏவலாளர்கள் அவனிட்ட கட்டளைப்படி இராமனைப் பிடித்துக்கொண்டு போய் விலங்கு மாட்டிச் சிறையிலிட்டார்கள். அரசனுக்கு உண்மையாகச் சேவகஞ் செய்ததற்குக் கைம்மாறாக இராமன் சிறையிலிடப்பட்டான். அவன் அங்கே தனக்குச் சாப்பாட்டிற்கு ஒரு மொத்தை கேழ்வரகுக் கூழும் குடிப்பதற்கு ஒரு செம்பு நீரும் கொண்டுவரும் சிறைச்சாலைக்காவற்காரனை ஒழிய மற்றொருவரையும் பார்க்க முடியாது. ஆயினும் அவனுடைய கிளி ஒவ்வொரு

நாளும் சிறைச்சாலைக்குச் சென்று வெளியில் நடக்கும் காரியங்களை எல்லாம் அவனுக்குச் சொல்லிவந்தது.

இராமனைச் சிறையில் இட்டதைக் கேட்ட உடனே இரணியகேசி அரசனிடத்தில் சென்று அவனுடைய காலில் விழுந்து இராமனைச் சிறை விட்டுவிடும்படி பணிந்துகேட்டுக்கொண்டாள். அவள் அழுதழுது கேட்கக்கேட்க அரசனுக்குக் கோபம் அதிகமாயிற்றேயன்றி மனமிரங்கவில்லை. அவள் அதனை நோக்கித் தான் அவனைப் பணிந்து வேண்டிக்கொள்வதனால் ஒன்றும் பயனில்லை என்று கண்டுகொண்டு தனது அறைக்குப் போய்விட்டாள். அங்கே இராமனுக்கு நேரிட்ட தீங்கை நினைத்து நினைத்து அவள் துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

அவள் இப்படி யிருக்க, அரசன் ஒரு காரியம் செய்ய எண்ணினான். அவன் இரணியகேசி தன் மேற் காதல் கொள்ளுவதற்குத் தக்க அழகு தன்னிடத்திலில்லை என்று பயந்து, தன் அழகை விர்த்தி செய்வதற்கு எழினீர்ச் சுனையிலிருந்து இராமன் எடுத்துவந்த நீரினால் தன் முகத்தைக் கழுவ எண்ணினான். இரணியகேசி அந்த நீரைப் பளிக்கு வள்ளத்தோடு தனது அறையிலுள்ள மாடத்திலே தனது கண்ணுக்கு எப்போதும் தெரியும்படியான இடத்திலே வைத்திருந்தாள். ஒருநாள் அவளுடைய தாதி ஒருத்தி மாடத்திலிருந்த பொட்டுப்பூச்சி ஒன்றை ஓட்டும்போது அந்தப் பளிக்கு வள்ளத்தைத் தட்டிக் கீழே விழுத்தி உடைத்து விட்டாள். அதிலிருந்த எழினீர்ச்சுனை நீர் முழுதும் சிந்திவிட்டது. அவள் அதனைக் கண்டு பயந்து நடுநடுங்கி என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் பளிக்கு வள்ளம் உடைந்ததுண்டுகளை எல்லாம் பெருக்கித் தூரக் கொண்டுபோய்க் கொட்டிவிட்டு, அதனிடத்திலே அதுபோன்ற மற்றொரு வள்ளம், அரசனுடைய அறையில் அவ்வாறு நீர் நிறைத்து வைத்திருந்த தொன்றை ஒருவருக்கும் பேசாது எடுத்து வந்து வைத்துவிட்டாள்.

அரசனுடைய அறையிலிருந்த பளிக்கு வள்ளத்தில் வைத்திருந்தது நச்சுநீர்; அது தனக்கு வேண்டாதவர்களைத் தொலைப்பதற்காக அவன் பிரயோகிப்பது. அவர்களுடைய தலைகளை வெளிவெளியாக வெட்டுவதற்கு மாறாக அந்த நீரில் சிறிதெடுத்து அவர்கள் முகத்தில் பூசிவிட்டால் அவர்கள் உடனே மயக்க முற்றுக் கண்ணைமூடி நித்திரை கொள்பவர்கள் போலாகிச் சிறிது நேரத்தில் மரணமடைந்து விடுவார்கள். அவ்விதமான கொடிய நச்சுநீர் அது.

அரசன் தனது அழகை விருத்திசெய்ய நினைத்து இரணியகேசியின் அறையில் அப்போது வைக்கப்பட்டிருந்த அந்த நீரில் சிறிதெடுத்து முகத்தில் பூசவே மெய்ம்மறந்துகீழேவிழுந்து உயிரைவிட்டான். அதனை இராமனுடைய கிளிபார்த்துக்கொண்டிருந்தது. அரசனுக்கு நேரிட்ட முடிவைக் கண்டவுடனே அது விரைந்து பறந்து சிறைச்சாலைக்குச்சென்று நடந்த காரியங்களை எல்லாம் இராமனுக்குச் சொல்லிற்று. இராமன் உடனே தன்னை மறந்துவிட வேண்டாமென்று சொல்லும்படி அதனை இரணியகேசியினிடத்தில் தூதாக அனுப்பினான்.

அரசன் இறந்ததைக் கண்டவுடனே இராச மாளிகை முழுதும் அல்லோல கல்லோலப் பட்டது. அத்தருணத்தில் இராமனுடைய சிறு கிளி இரணியகேசி இருந்த இடத்திற்குச் சென்று "அன்னாய், எளிய இராமனை மறந்துவிட வேண்டாம்" என்று பணிவாகச் சொல்லிற்று. அதனைக் கேட்டவுடனே, அவள் இராமனுடைய நினைவு வந்து, அவன் தனக்காகச் செய்த செயற்கரிய செயல்களை எல்லாம் மனத்தில் எண்ணி, ஒருவரோடும் ஒன்றும் பேசாது நேரே சிறைச்சாலைக்குச் சென்று இராமனுடைய விலங்கைத் தன் கையினாலறுத்து அவனைச் சிறை விடுவித்தாள். பின்னர் அவள் அரசனுக்கேற்ற உடைகளை அவனுக்கு அணிவித்து, இராச முடியைக் கொணர்ந்து அவன் தலையிற் சூடி "என் காதல, இந்த நாட்டிற்கு இனி நீரே அரசன். நான் உம்மை மணஞ்செய்து உமக்கு மனைவியாகின்றேன்" என்று மிகுந்த அன்போடு சொன்னாள்.

இராமன் துன்பமெல்லாம் நீங்கி, இன்பமடைந்து, அவள் காலில் விழுந்து, அவள் தன்னைத் தனக்குக் கணவனாக்கினதற்கும் அரசனாக்கினதற்குமாக நன்றி கூறினான். அந்நகரத்து மாந்தர்கள் எல்லாரும் இராமன் தங்களுக் கரசனானனென்று அளவில்லாத மகிழ்ச்சி அடைந்தார்கள். இராமனுக்கும் இரணியகேசிக்கும் விவாகம் எங்கும் எப்போதும் இவ்விதமாக நடந்ததில்லை என்று சொல்லும்படியாக அவ்வளவு சிறப்பாக நடந்தது. அவர்கள் இருவரும் நெடுங்காலம் பேரின்ப மனுபவித்து மிக்க மனமகிழ்ச்சியோடு வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

அயச்சிந்தூரம்.—ஹைட்ரேடட் பேர் ஆக்ஸைட் ஆவ் ஐயான் (Hydarated Peroxide of Iron) இது சிவந்த தூளாயிருக்கும். ஜலத்தில் கரையாது, காந்தம் கிரஹிக்காது இதுசெய்ய, தமிழ் முறைகள் அநேகமுண்டு, அவைகளெல்லாம் இங்கிலீஷ் சரக்குக் குத்தாழ்ச்சி, தோஷங்கள் மெத்தவுண்டு. ஆனால் தாருட்டியகாரி. குணமிருக்காமல் போகாது. பாண்டு ரோகத்துக்குக் கொடுக்க திவ்விய மருந்து. ரத்த அணுக்களை அதிகப் படுத்தி, சிவப்பாக்கும். மலம் கறுத்திறங்கும்; தூர்ப்பலம் வாதசூலைகள், நாள்பட்ட கக்கிருமல் ஆகிய இவைகளுக்கும் கொடுத்து நன்மை கண்டதுண்டு.—

—இங்கிலீஷ் வைத்திய சங்கிரஹம்.

வஸந்த மாளிகை
VASANTHA MALIKAI
அத்தியாயம் 8
உபாயம்
STRATAGEMS
(தொடர்ச்சி)

இவ்விதம் சொல்லிக்கொண்டு பானுமதி அவ்வந்தப்புரத்தின் வாசல்பக்கம் ஆவலுடன் விரைந்தோடினுள்.

மகாவீரன் அவள் வழியை மறித்து நின்றுகொண்டு "அம்மணீ! அம்மணீ நான் சொன்னதெல்லாம் எல்லோருடைய நன்மையின் பொருட்டு! தமக்கிஷ்டமில்லாவிடில்—அடியேனைக் காட்டிக்கொடுத்து விடாதேயுங்கள். தங்களுக்குக் கோடிப் புண்யமுண்டு" என்ருன்.

பானுமதி.—"தள்ளி நில்லு. என்ன துணிவு என்னைத் தடுக்க! எல்லாம் பார்த்துக்கொள்ளுகின்றேன்."

இந்நிலைமையில், அவ்வறைக்கதவு திடீரென்று திறக்கப்பட்டது. கம்பீரமான வடிவுடைய ஓர் ப்ரபு, பாதாதிகேசம்வரை கறுப்பு உடையால் தன் நிஜ சரீரத்தை மறைத்துக்கொண்டு குதிரை சவாரிக்கோலத்துடன் ப்ரவேசிக்க, நமது பானுமதி 'ப்ராணநாதா' என்று இனிய குரலுடன் ஆவலாய்க் கூவிக்கொண்டு, அப் பிரபுவால் விரிக்கப்பட்ட இரண்டு புஜங்களின் மத்தியில் பாய்ந்து காடாலிங்கனம் செய்யப்பெற்று தேக பரவசையாய்த் தன்னை மறந்தாள்.

அத்தியாயம் 9
காதலர்
THE LOVERS

அரண்மனை வாசலில் திடீரென்று குதிரைக் காலடி சத்தம் நின்றுவிட்டது. சற்று நேரத்தில், நமது பானுமதியின் அறையின் கதவுகள் மெதுவாய்த் திறக்கப்பட்டன. உடனே, உயர்ந்த வடிவமும் கம்பீரமான பார்வையும், கறுத்து செழித்து வளர்ந்து முறிக்கிவிடப்பட்ட மீசையும் படர்ந்த மார்பும், உருண்டு திரண்டு முழங்கால்வரை தொங்கும் புஜங்களும்வாய்ந்த ஓர் மஹாபுருஷன் பாதாதிகேசம்வரை தன் நிஜரூபம் தெரியாது மறைவு உடை யணிந்தவனுய், சிம்மம் போன்ற கம்பீரமான நடையுடன், அவ்வறைக்குட் பிரவேசித்தான். பானுமதி, 'ப்ராணநாதா!' என்று இனிமையா யழைத்துக்கொண்டு, மான்போலத் துள்ளி அம்மஹா புருஷனுடைய மார்பின்மேல் பாய, அவனும் தன் காதலியை யிறுகத்தழுவி முத்தமிட்டான். பானுமதியும் ப்ரதிமுத்தமிட்டாள். தேக பரவசர்களாய் இந்நிலைமையில் நமது கதா நாயகர்கள் சற்றுநேரம் தந்நினைவற் றிருந்தார்கள். மஹாவீரனும் மரியாதையா யவ்வறையினின்றும் வெளியே சென்ருன்.

நமது கதாநாயகர்கள் பரஸ்பரம் காடாலிங்கனம் செய்துகொண்டிருக்கும் நிலமையிலேயே மெதுவாய் நடந்து அந்தப்புரம் சென்று, அங்குள்ள ஓர் நிலக்கண்ணுடி முன் நின்று தங்கள் பேரழகைக் கண்டு பரஸ்பரம் ஆமோதித்து ஆநந்தித்தார்கள்.

அப்பொழுது பானுமதி, ப்ரபுவை நோக்கி 'ப்ராணநாதா!' இம்மாறுவேடம் எத்தனை காலம் பூணுவதாய் உத்தேசம். ஐயோ! நமது அந்தஸ்துக்குத் தக்கவாறு பகிரங்கமாய் மணம்புரிந்து ஸ்த்ரீ புமான்களாய் வாழுங்காலம் எக்காலமோ?' என்று தீனமாய் வினவினுள்.

ப்ரபு—கண்ணே! எல்லாவற்றிற்கும் தம் தம் காலமுளது. 'அவஸரக்கோலம் அள்ளித் தெளிக்கு' மென்றபடி ஆகீகப் பொறுத்தோர் ஆரப்பொறுக்காது அவஸாமாய் ஒன்றும் செய்தலாகாது. கண்மணி! நாங்கள் ராஜாங்க ஸேவகத்திலிருக்கின்ருேமல்லவா? ராஜஸேவையானது ஓர் பெருங்கடலில் செல்லும் கப்பலை யொத்ததாகும். நல்ல காலமுள்ளவரை எல்லாம் சரியாய்க்கொண்டு செல்லும். எத்தனை பாறைகள்! எத்தனை சுழல்கள்! எத்தனை அலைகள்! எத்தனை புசல்கள்! காரணம் தப்பினுல் மரணம்! ஆகையால், எல்லாவற்றையும் நமது நிலமையையும் ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டு, நமது மனேபீஷ்டப்படி நாம் வாழ்வதில் என்ன தடை?

பானுமதி.—ப்ராணநாதா! ஏதோ பெண் சபலத்தாலும், ஆசையாலும் இவ்வாறு வினவினேன். தங்களுக்குத் தெரியாதது நான் என்ன சொல்லப் போகின்றேன். ப்ராணநாத! தங்களை இவ்வாறு எவ்வளவு காலம் பிறிந்திருப்பது. மூன்று மாதங்களுக்கு மேலாயின தங்கள் முகாரவிந்தத்தைக் கண்டு களித்து. சணவன் முகம் பாரா கற்புடைய மங்கையரின் வாழ்வு எத்தகைமையானது!

ப்ரபு.—கண்ணே! என்ன செய்யலாம். உன்னைவிட்டுப் பிரிந்து நாஞ்சநாட்டு எல்லைச்சண்டைக்குச் சென்றேன். அது இதுவரை சென்றுவிட்டது.

பானுமதி—ப்ராணநாதா! அது எவ்வாறு முடிந்ததோ?

ப்ரபு.—கண்மணி நமது மஹாராணியாரின் வடுக சைநியத்தை வஞ்சகமாய்ச் சென்ற வருஷம் கோ்ள

தேசத்தரசன் அழித்துவிட்ட மனவருத்தத்தாலும், அதனால் தனக்கேற்பட்ட அவமானத்தாலும், நாஞ்ச நாட்டில் நமக்கும் கோளராஜனுக்கும் அடிக்கடி நடந்து கொண்டிருக்கும் எல்லைத்தாவாவினாலும் மனம்நொந்த நமது மஹாராணியார் தக்க சைநியத்துடன் என்னை யனுப்பினார்கள். ஏதோ ஈசுவர க்ருபையால் எல்லாம் நமக்குச் சுகமாகவே முடிந்தது.

இவர்களிவ்வாறு ஸம்பாஷித்துக்கோண்டே ப்ரபு தன் உடைகளை யொவ்வொன்றாய்க் கழற்ற ஆரம்பித்தார். முதலாவது மறைவுடையைக் கழற்றினவுடன், தன் மார்பில் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்த ஓர் மரகத பதக்கம் பளிச்சென்று 'டால்' அடித்து நமது பானுமதியின் கண்களைப் பறித்தது. உடனே பானுமதி யப்பதக்கத்தைத் தன் கையிலேந்திக் கண்களில் ஒத்திக் கொண்டு முத்தமிட்டுக் குதூகலத்துடன் அதை யுற்று நோக்க, அதன் ஓர் புறத்தில் சுற்றிலும் வைரக்கற்களிழைக்கப்பட்டு நடுவே ஓர் விருக்ஷபமும் அதனடியில் 'மங்கம்மாள்' மஹாராணி யென்றும் வரையப்பட்டிருந்தது. அதன் மறு புறத்தில் 'தளவாய்,' 'நரஸிம்மராஜ' என்று வரையப்பட்டிருந்தது.

பானுமதி.—(ஸந்தோஷத்துடன்) 'ப்ராணநாத அருமையான இப்பதக்கம்'

ப்ரபு.—கண்ணே! தஞ்சை மன்னனுடன் போர் புரிந்து வெற்றிபெற்று வந்ததற்கு ஞாபகச்சின்னமாகவும் அதனால் நமது மஹாராணியார் என்மீது கொண்ட அளவிலா அன்புக்கு அறிகுறியாகவும் இப்பதக்கம் பரிசளிக்கப்பட்டது.

பானுமதி.—ப்ராணநாதா! இம்முத்துமாலை! ஆஹா என்ன அழகு! என்ன காந்தி. ஆஹா! ஒவ்வொரு முத்தும் இம்மங்கம்மாள் ஸமஸ்தானம்போல் ஒருஸமஸ்தானம் பெறும்போலிருக்கின்றதே!

ப்ரபு.—கண்மணி! பாளையக்காரரின் பெருங்கலகங்களை யடக்கியதற்கு அடையாளமாய் இம்முத்துமாலை.

பானுமதி.—ப்ராணநாத! ஆஹா! என் பெருமையே பெருமை! என் பாக்யமே பாக்யம்! எவ்வளவு கோடி காலம் தவம் செய்தேனோ இப்பதவியை நானடைய!

இவ்வாறு இவர்கள் பேரானந்தத்தால் மூழ்கியிருக்கும் நிலைமையில், ஜானகி ப்ரவேசமாய், போஜனங்கள் தயாராயிருப்பதாய்த் தெரிவிக்க நமது கதாநாயகர் மற்ற உடைகளையும் களைந்துவிட்டு ஸ்நாநத்தராய், தன் காதலியுடன் காடாலிங்கனம் செய்த பிரகாரமே அவ்வந்தப்புரத்தினின்றும் வெளியே சென்றார்.

நாகாநந்தம்

NAGANANDAM : A CLASSICAL DRAMA

(தொடர்ச்சி)

(ஜீமூதகேது தனது மனைவி மருமகளுடன் உட்கார்ந்திருக்குமிடமடைதல்.)

ஜீமூதகேது.—

இளமையி னின்பமுற்று மேண்புகழ் முட்கும்கொற்ற, வளமையின் கோல்கைக் கொண்டு வயங்கிமெய்த் தவத்தை நட்டேன், கிளைபடு மகனும் வல்லன் கிளைமகள் நல்லள் தக்காள், விளைவிருப்பம்பெற் றூற்பின் விரும்புவ வீழ்வ தன்றே?

பிரதிஹாரன்.—(அவஸரத்துடன் ஓடிவந்து) யார்? ஜீமூதவாஹனனா?

ஜீமூதகேது.—(காதை மூடிக்கொண்டு) சிவ சிவா! கடவுள் தடுக்கட்டும்! கடவுள் தடுக்கட்டும்!

அரசி.—கெடுதி ஒழியட்டும்! விலகட்டும்!

நாயகி.—(தனக்குள்) இந்தச் துச்சகுனத்தால் என் ஹ்ருதயம் வெதும்புகிறது.

ஜீமூதகேது.—நண்பா! ஜீமூதவாஹனனைப்பற்றி என்ன வப்பா?

பிரதிஹாரன். —ஜீமூதவாஹனனைப்பற்றியா? — யான் அவனைப்பற்றி ஸமாசாரங்களை அறிந்து வரும்படி ராஜாதிராஜன் விசுவாவசு மஹாராஜனால் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஜீமூதகேது.—என் மகன் அங்கில்லை?

பிரதிஹாரன்.—இல்லை.

அரசி.—(வியஸனத்துடன்) ராஜாதிராஜ! அவன் அங்கு இல்லாவிட்டால் வேறு எங்கு போயிருக்கக்கூடும்?

ஜீமூதகேது. — அங்குப் போகாதிருக்கும்பக்ஷத்தில் வழக்கம்போல் நமதுணவு சேகரித்துவர நெடுந்தூரம் சென்றிருக்கலாகும்.

நாயகி.—ஆனால் எனக்கு—என் நாதனைக் காணாமையால்—எனக்கென்னமோ வேறுவிதமாகப்படுகிறது!

பிரதிஹாரன். — ராஜாதிராஜ! எம் தலைவனுக்கென்ன சொல்லவேண்டுமோ ஆணையிடுங்கள்.

ஜீமூதகேது.—(இடதுகண் துடிக்க) ஜீமூதவாஹனன் திரும்பி வாராமையால் என் மனம் வெதும்புகிறது. எனக்கென்னவென்னமோ கெட்டவிதமே தோன்றும்படியாகக் கொடிய கண்ணே என் சலிக்கின்றனை? ஆ! பாழுங் கண்ணே! சற்றே அமைதி பெறுவா..! என்

மகன் ஸுகமே விளங்குகிறான். (மேல்நோக்கி)என்அப்பா! இம்மூவுலகில் ஆதிசோதியாய் விளங்கும் ஆதித்தியா என் மகன் ஸுகமே இருக்க அருள் புரிவாயாக! (ஆச்சரியத்துடன் கண்டு)—இவ்வளவு தடபுடலாக தடதடவென்று ஆகாயத்திலிருந்து என்ன இங்கு விழுந்தது? ஊழிக்காற்றால் தெரிக்கப்பட்டிழிந்த நக்ஷத்திரம் போல் ஜகஜ்ஜோதியாய் ரக்தகிரணங்களை யெரித்துக் கொண்டுவிழுந்த அதைக் காணக்காண ஏன் என்வயிறு கலங்குகிறது? என் ஹ்ருதயம் ஏன் துடிக்கிறது? என் மனம் ஏன் வெதும்புகிறது? எனக்கென்னமோ தோன்றுகிறது? அது எவ்வாறு என் காலினிடமே வந்து விழுந்தது!

(எல்லாரும் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தல்.)

அஹோ! இது சூடாமணிதான்— சூடாமணிதான். இதில் புதிதாய்ச் சிந்தும் ரத்தம் பதிந்து கிடக்கின்றது. இது யாரதாய் இருக்கும் —ஏன் என் மனம் அயர்வது?

அரசி.—(வியஸனத்துடன்) அந்தோ! என் ஐயனே! இது என் குழந்தையின் சூடாமணிப்போல் தோன்றுகிறதே!

நாயகி.—(மறைவாக) அப்படிசொல்லாதீயுமே!

பிரதிஹாரன்.—ராஜாதிராஜ! உண்மை யின்னதென்றறியாது தாங்களிவ்வாறு அலட்டிக்கொள்ளலாகாது. கருடனால் உண்ணப்படும் நாகராஜங்களின் தலைமணி இங்கு அடிக்கடி அக்கழுகரசனுடைய காலாலும் மூக்காலும் தெரிக்கப்பட்டு வீழ்வதுண்டு. அது ஸகஜம்.

ஜீமூதகேது—அரசி! ஸுநந்தன் சொல்வது காரணத்தோடு கூடியது; நம்பக்கூடியது. அப்படி இருந்தாலுமிருக்கலாம்.

அரசி.—ஸுநந்தா! இதற்குள் என் மகன் தனது மாமனகம் அடைந்திருந்தாலு மிருக்கலாம். உடனே போய் சீக்கிரம் அங்கு பார்த்து வந்து சொல்வாய்.

பிரதிஹாரன்.—அரசி ஆணையிட்ட வண்ணமே. (போதல்)

ஜீமூதகேது.—அரசி! இது ஒரு ஸர்ப்பத்தின் சிரோபூஷணமாக இருக்கலாகுமோ?

(சங்கசூடன் சிகப்புவஸ்திரம் தரித்துக்கொண்டு வரல்)

சங்கசூடன்.—(கண்ணீர்விட்டு)

அந்தோ! அந்தோ! கொடியேன் அந்தோ!
முந்தறு விதியின் மொய்வினை தன்னான்
வஞ்சனை யுற்றனன். செஞ்சடைக் கடவுட்
கோகர் ணத்து கோயிற் சென்று
வேகத்திந்த கொல்பாறை மீண்டனன்—வருமுன்
கருடன் முனும் காளைஅவ் விஞ்சையன்
அருடரு மிதயத் தலகின் கீண்டி
சேண்மிசை கவருறீஇ சென்றனன். அவனுடல்
ஊண்பெற கூர்நகத்தை யூன்றிக் கீறி
ஆண்மக னவனை அலட்டுவ னன்றே!

(அழுதுகொண்டு)

ஆ! பெரும் புகழோய்! அன்பின் பிண்டமே!
தன்னய மில்லாத் தனியே! உலக
தின்புற வின்புறு மைய! தனுது
என்பும் பிறர்க்குதவு மன்பின் தலைவ!
துன்பாழி கடக்கும் புணையே! தூய
உயிர்த்தனைத் தரும்பென வொன்னலார்க்கு மீயு
முயர்வி னுயர்வே! உற்றது மியாண்டோ?
அயர்ந்தனை யென்னே? ஐய அறைதி!
பதிலிலை?

(தனக்குள்)

கோடியனேன்! பாவியோய் சங்க சூட!
பழியின் எய்தினுய்! பண்பிலி செய்ததென்?
விழும முனக்கிலை யொருநாள் வியாளந்
தம்மைக் காத்த தனிப்பெயர்? தார்மன்னன்
அம்மொழியுங் கொண்டிலை; அலைப்புண் டலைந்தனை!
யாவரு மியாண்டு மென்று பரிதபித்
தாவிமற் றொருவனால் அடைதர பெற்றனனென்
றேளனஞ் செய்ய வெண்மை யுற்றனை?
வாளா விருந்தனை மடையோய்
மீளா தவனால் லேய்க்கப் பட்டனை!--மேன்மையே!
மனனே கோடியாய் மதியா வழியால்
கொடியா னெனுமா குணங்கொள் ளுதியோ?
மடியா புகழ்வாய் மகனைக் கருடன்,
கொடியோன், கொடுபோ மிடமீக் குருதிப்
படர்வாய் நடவா, பயன்வாய் மகனை
யடைவா யடைவா யடையாப் புகழோய்!

(பூமியைப் பார்த்து நடந்துகொண்டு)

புள்ளிறைத் தன்னை புன்மை யேற்றற
கொள்ளிவாய் கொடியனைக் குறுகுவா னிந்த,
குருதிப்பாதை குறிக்கும் வழியூடு செல்வன்.
கூரிய வலகின் கூற்றினூரம் கிழிந்து
கக்கிட வழிந்த ரக்த மோடியும்
செல்லச் செல்லப் பெருந்துளிச் சிந்தியும்
பொல்லாக் கல்லின் புடைப்படத் தெளிந்தும்
வரவர வளரூஉம் பைங்கூழிடை மயங்கியும்,
வன்ன மயங்கியும் மரத்தின் தலைவாய்
உறைந்து விளங்கி கறைபட வளர்தரூஉம்

வழிதொறூஉம் சென்று காண்குவன் வாழ்மனே!

அரசி.—(நடுங்கி) தலைவ ! அதோ அங்கு வாடிய மனத்தொடு வேகத்துடன் ஓடிவரும் அவன் முகம் என் வயிற்றில் ஸங்கடமுண்டாக்குகிறது. அவன் யாரென்று அறிவீராக !

ஜீமூதகேது.—அரசி சொல்லியவிதமே.

சங்கசூடன்.—மூன்றுல கதற்கு முடிமணி யன்னய்
சான்ற நின்னுயர் தந்தனை பிறர்க்காய்
குலைந்த தென்னெணங் குலைந்ததீ தந்தோ !

(கெட்டியாக அழுகிறான்)

ஜீமூதகேது.—(ஸந்தோஷத்துடன் கேட்டு) அரசி ! உன் பீதியை ஒழி. நிச்சய மிதுதான். அவனது தலையின் பதிந்த சூடாமணியை, தசை யென்றெண்ணி ஸ்தோபக்ஷி எடுத்து சென்றது போலும். அதைத் தான் இங்கு வீழ்த்தியது.

அரசி.— (ஆனந்தத்துடன் மலையவதியை தழுவி) மங்களமுடையாய் ! தைர்யங்கொள். அமங்கள வுருவின இம்மங்கள வுருவம் என்று மடையாது.

நாயகி.—(ஸந்தோஷத்துடன்) அம்ம ! தங்களுடைய ஆசீர்வாத மஹிமையாலப்படியே.

ஜீமூதகேது.—மகனே ! இச்சூளாமணியைக் கவரப்பட்டதன்றோ ?

சங்கசூடன்.—எனது மாத்திரமன்று. மூவுலகிற்கு முதன்மையாகிய மணியை.

ஜீமூதகேது.—எவ்விதமது ?

சங்கசூடன்.—பொறுக்கமுடியாத் தியரமும் ஸங்கடமும் என் நெஞ்சை யடைக்கிறது. என்னுக்கூட எழவில்லை. என்னுல் பேச முடியவில்லையே. இக் கண்ணினீர் பெருகி என் தொண்டையை அடைக்கிறது. என் செய்வேன் ?

ஜீமூதகேது.—உன் ஆற்றொணுத் துயரத்தை என்னோடு கூறுவாய். சொல்லுமொழிகள் சொல்லி மனத் துயரமாறும்.

சங்கசூடன்.—ஆனுல் கேளும். யான் ஓர் நாகன்; பெயரால் சங்கசூடன். கருடர்க்கிரையாவது என் முறை. முறையால் அரசன் வாசுகியா லனுப்பப்பட்டேன். விரித்துக் கூறுவதில் பயன் என்ன? ஒரு வேளை இந்த ரக்தபாதை மணலால் மூட மயங்கி கண் புலத்தையு மயக்கிவிடலாம்.—ஆகையால் சுருங்கச் சொல்வன். கருணைக்கடலாய் அருளலை எரிக்க மனம் புகைந்த மஹான்—அத்யுன்னத மஹான்—விஞ்சையன்—அவன். அவனுல் என் உயிர் எஞ்சுவதாயிற்று: தானே தன்னுயிரைக் கருடர்க்கு கொடுத்ததால் !

ஜீமூதகேது.—மற்றுயிர் நலிய மனந்தளருந்தகைமை ஜீமூதவாஹனுக்கன்றி வேறியார்க்குண்டாகும்? மகனே நன்ருய் வெளிப்படையாய் "உன் மகன் ஜீமூதவாஹனனுல்" என்று சொல். அந்தோ ! கொடியேன் ! என் செய்கேன் !

அரசி.—அந்தோ மகனே ! என் செய்தாயடா? ஏனடா இவ்வாறு செய்தனை ?—

நாயகி.—சகுனம் ஸபலமாயிற்றந்தோ !—

(யாவரு மூர்ச்சித்தல்.)

சங்கசூடன்.— (கண்ணீர்விட்டு) நிஸ்சயமாக இவ்விருவரும் அம்மஹானது பெற்றோர்களே ! இவர்களுக்கும் இந்தத் துன்பத்தை, கொடிய துக்கத்தை யானே உண்டாக்க உடைந்தையானேன். யானே இத்துக்க ஸமாசாரத்தை அவர் மனத்திலூட்டி துன்பமுண்டாக்கக் கூடியவன். யானன்றி வேறெந்தகொடியனுல் செய்ய முடியும்? விஷபல்லரிடத்தன்றி வேறெவரிடத்து விஷமுண்டாகும்? அஹோ ! சங்கசூட ! உனக்கு உயிரையும் அளித்து ஒரு இம்மியும் துன்பமடையாதவண்ணம் காத்த ஜீமூதவாஹனனது பேருளிற்கு எவ்வாறு மாறளித்தாய்? கொடியாய் ! நீயுமுயிரோடு வாழ்வாய்? உனக்கும் ஒரு மதியுண்டன்றோ? அது விலகி விட்டதோ? பாம்பிற்குப் பால் வார்த்தாலும் அதன் விஷம் விடுமோ? உன் இயற்கை குணத்தையன்றோ காட்டிவிட்டாய், உனக்கும் ஒருயிரிருக்கிறது. நீயும் வாழ்கிருய். வாழ்வுமுனக்கு வேண்டுமோ? சீச்சி ! இவ்வுயிர் மாய்த்தல் அழகன்றோ? கொடியாய் !—நான் இனி என் உயிர் தரிக்கேன்,:— பாவம். இந்த விருத்தர்கள் தேரும்விதம் செய்யட்டுமோ? அவர் மூர்ச்சையிலிருந்து தெளிந்து விளங்கச் செய்யட்டுமோ ?—ஐய ! ஆறும் ஆறும். அம்மணீ ! எழுந்திரும். தைரியங்கொள்ளும், கொஞ்சம் ஸுதாரித்துக் கொள்ளும்.

(இருவரும் தெளிதல்)

அரசி.—(மலையவதியை நோக்கி) குழந்தாய் ! எழுந்திரு ! அதைர்யப்படாதே. என் அம்ம அழாதே. ஜீமூதவாஹனனைவிட்டு நம்மிருவரும் வாழ முடியுமோ ? ஆகையால் தைர்யம் அடைவாய்.

நாயகி.—(தெளிந்து) என் ஐயனே ! என் காதலின் தலைவ ! என் உயிரின் உயிரே. என்னைவிட்டெங்கு சென்றீர். பிரியாது பிரிந்தனையோ ? என்னிடம் வெறுப்போ ? யான் தக்கள் இல்லை என்றெண்ணி அகன்றீரோ ? தமக்கு என்ன தவறு செய்தனனே? என்னை இவ்வாறு விட்டுப்போதல் உம் புகழ்க்கு வரம்

பாமோ ? ஹா ! விதி வலிது. நீவிர் என்னை விட்டகன் றிடி ல்யானும் உம்மை விடலாகுமோ? யான் விடேன் உங்களைக்காணுது உயிர் தரிக்கேன். தாங்கள் சென்ற இடம் எளிதில் வருவேன். உங்களை இனி எப்பொழுது காணுவேன் ? எப்பொழுதும்மை அடைவேன் ?

ஜீமூதகேது.—குழந்தை எங்குமுன் குணம் கடந்த துண்டா ? பெரியாரை பூசித்தலே எங்கேனு தவறிய துண்டா ? எனெனில்—

இறக்க முற்றுயெனின் எனின் பத்தியின்
மறக்கமுற் ருதநின் மாசிற் கம்மணி
துறக்கமுற் ருதவென் தாளில் தோய்த்தினித்
தறக்கமுற் ருவிய னேத்தலாகுமென் ?

(கையில் சூளாமணியை எடுத்துக்கொண்டு)

ஹா ! என்மகனே ! இந்த வித முன்னைக் காண வந்து விட்டது பார்த்தையா !

(அச்சூளாமணியை மார்போடணைந்து)

அந்தோ ! முறைமையின் ஆனுது வாழ்த்தும்'
அந்தமில் பத்தியின் அமைதியின் யென்காற்படும்
மழமழத் திடுமிம் மணியும்
உழுதென் னுரத்து ருவிய தென்னே !

அரசி.—ஆ ! என் மகனே ! குழந்தாய் ! என் செல்வமே ! என் பிள்ளைக்கலி தீர்த்தபாக்கியமே ! எங்கடா சென்றனை ? என்னைவிட் டெங்கொழிந்தாய் ? தந்தை தாய் இவர்க்கு சிசுருஷை செய்வதன்றி வேறு ஒன்றும் எண்ணுதாய் ! எங்களைவிட்டு எங்கு சென்றனை ? உன் வயது முதிர்ந்த தந்தையைவிட் டெங்கெங்கொழிந் தாய்? அவனரவிட்டுச் சுவர்க்க ஸுகமடையச் சென்றனையோ ?

ஜீமூதகேது.—(கண்ணீர்விட்டு) ஜீமூதவாஹனனை விட்டும் வாழ முடியுமோ ? யாம் இவ்வாறு பேசுவதில் பயன் என்ன ?

நாயகி.-(ஜீமூதகேதுவைப் போற்றிக் கைக்குவித்து) தாதா ! என் தலைவனதுடலை அலங்கரித்து அதில் எஞ்சிநின்ற அந்த மணியைத் தயவுசெய்து கொடும். அத்தகையபெரும் புகழ்வாய்ந்த எம்பெருமானது சூளாமணியை என் ஹ்ருதயத்தன்பொடு பூண்டு அவரை அடைய முயல்வேன். எனக்கோர் எரி மூட்டிக் கொடும். யான் இனி உயிர்ப்பொறுக்கேன். என் தலைவனிடம் செல்வன். என்னைத் தடுக்காது தயவு செய்து சீக்ரத்தில் எரிமூட்டும். அதனுள் குளித்தெம் பெருமானை யடைவேன். யான் இனி பொறுக்கேன், தரிக்கேன்.

ஜீமூதகேது.—கற்பின் பிண்டமே ! ஸ்த்ரீ ரத்னமே ! என் நீ வீணே வருந்துகிருய் ? நம் எல்லாருடைய அபீஷ்டமு மவ்வாறே அல்லவா ?

அரசி.—அப்படியாயின் உம்மைத் தடுப்பதி யாது ?

ஜீமூதகேது.—காதலி ! கிஞ்சித்துமில்லை. ஆனல் ஆஹிதாக்னி வளர்ப்பவர் அவ்வக்கினியிலிருந்து தீமூட்டி குளிக்கவேண்டுமல்லாது வேறொன்ருலாகாது. ஆகையால் வைதிகாக்னியை எடுத்து வருவோம். பின் எரிமூட்டி தீயுள் குளிப்போம்.

சங்கசூடன். – என்னொருவனுக்காக இந்த விஞ்சையர் வம்சமுழுதும் நாசமடையப் போகிறது! அந்தோ! இது செய்வேன்—என் ஐய! தாங்கள் தீர விசாரியாது இத்தகைய கொடுந்தொழில் செய்வதடாது. விதியின் செயல் பஹுவிசித்ரம். ஒருவேளை பக்ஷித்தலைவன் ஜீமூதவாஹனன் நாகனல்ல வென்றறிந்து விடினும் விடலாகும். ஆகையால் நாம் இவ்விரத்த வழியே சென்று கருடனைக் காணலாம். வாரும்.

அரசி.—கடவுளருளால் உயிரோடு என் மகனையும் பார்ப்பேனு ?

ஜீமூதகேது.—மகனே உன்மொழி மெய்க்கட்டும். கையில் ஆஹிதாக்னியுடன் செல்வதே நன்று. நீ அவ் வழியே போ. நாங்கள் தெய்வவெரியெடுத்து வருவோம்.

(ஜீமூதகேது மனைவி மருமகளுடன் போதல்.)

சங்கசூடன்.—யான் கருடன்பால் செல்வேன்.

(நடந்துபோதல்)

சென்னை ராஜதானியில் பிளேக் மரணம்.—1898ஸு முதல், 1912ஸு அக்டோபர்மீ வரையிலும் சென்னை ராஜதானி முழுவதிலும் 1,22, 144 பேர்களுக்குப் பிளேக் நோய்கண்டது. அதில் 95,006 பேர் இறந்து போனுர்கள்.

	மரணம்.
பல்லாரியில்	434,59
சேலம்	175,86
கோயமுத்தூர்	14,184
வடஆர்காடு	6103
அனந்தபுரம்	4259
தென்கன்னடம்	3282

சுதேச ராஜ்யங்களில்,சாந்துர்ராஜ்யத்தில் 138பேருக்குக் கண்டு 116 பேர் இறந்துபோனுர்கள். குண்டூர், பங்கனபல்லி, புதுக்கோட்டை இவைகளில் பிளேக்கே இல்லை.

மாணவர் பக்கங்கள்

STUDENTS' PAGES

Lord Ullin's Daughter

* அல்லின் பிரபுவின் மகள்

[" அல்லின் " எனும் பிரபுவின் மகள், தன் தந்தை மனதுக்கு விரோதமாக, தான் காதலித்த " அல்வா " என்னும் தீவிற்கு இறைவனாகிய மலைநாட்டுத் தலைவன் ஒருவனுடன் ஓடிப்போய் விடுகிறாள். தந்தையும் அவனது ஆட்களும் நானா இடங்களிலும் தேடி அவர்களைக் கடைசியாகப் பின் தொடர்கின்றனர். காதலன் காதலி இருவரும் " லாக்கயில் " என்ற ஓர் ஏரியின் கரைக்கு வருகிறார்கள். பெரும் புயல் அடிக்கிறது. தலைவன் அதனையும் பொருட்படுத்தாது, தம்மைப் புனல் கடத்தி இட்டுச்செல்லுமாறு படகுகாரனை வேண்டுகின்றான். படகுகாரன் முதலில் அபாயத்திற்கஞ்சி அவ்வாறு செய்ய மறுத்தும், பெண்ணின் கதியை நினைந்து உடன்படுகிறான். இதற்குள் இவர்களைத் தேடிவருவோர் ஏறிவரும் குதிரைகளின் குளம்பொலி கேட்கிறது. புயலின் கொடுமைக் கஞ்சுவதினும் தந்தையின் கொடுமைக்கு அதிகமாக அஞ்சிய அப்பெண்ணின் வேண்டுகோட் கிணங்கி யாவரும் மரக்கலமேறப் படகுகாரன் தண்டு வலிக்கின்றான். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் பெருஞ் சூறைக் காற்று இப்படகைச் சூழ்ந்துகொண்டு விடுகிறது. படகு அதி அபாய நிலையிலிருக்கும்பொழுது அப்பெண் தங்கள் கதியை நினைத்துக் காதலனை அணைத்த கையும் கண்ணீருமாய் அபயமிடுகின்றாள். இது தந்தைக்குத் தெரிகிறது. " தொடர்ந்த மும்மலம் முருக்கி வெம்பவக்கடல் தொலையக் கடந்துளோர்களும் கடப்பரோ மக்கள்மேற் காதல் ?" உடனே அவன் புத்திரி வாஞ்சை மேலிட்டு, அவளுடைய காதலனை மன்னித்து அவனுக்கே அவளைக் கல்யாணம் செய்து தருவதாய் சத்தியம் செய்துகொடுத்து அவர்களைக் காப்பாற்றிக் கரை சேர்க்கப் படகும் அனுப்புகிறான். ஆயினும் அப்படகும் மகளேறிய படகும் அப்புறமும் இப்புறமும் செல்ல முடியாதபடி புயல் மேன்மேலும் வீசியது. சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் பேரலை ஒன்று கிளம்பிப் படகிலுள்ளோரை விழுங்கவே தந்தை புத்திரி சோகத்தால் தவித்துத் தத்தளிக்கலானான். " மெய்க்காதலின் துணிவு (2) கருத்தொருமித்த அக்காதல் கட்டுக்காவலுக் கடங்காதென்று அறிந்துகொள்ளாத தந்தையின் அறிவீனம் (3) தந்தை மனம் நோக நடத்தலால் வரும் தீங்கு (4) புண்ணிய ஜீவகாருண்ணியனான படகுகாரனின் ஆத்மத்தியாகம் (5) 'பெற்றமனம் பித்து' என்பதன் உண்மை " யாதியவற்றை நன்கு விளக்கும் இவ்விஷயமே பின்வரும் கவிகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது:—]

A chieftain to the Highlands bound,
Cries, "Boatman do not tarry !
And I'll give thee a silver pound,
To row us o'er the ferry."
" Now who be ye, would cross Lochgyle,
This dark and stormy water ?"
" O, I'm the chief of Ulva's isle,
And this Lord Ullin's daughter.

" And fast before her father's men
Three days we've fled together,
For should he find us in the glen,
My blood would stain the heather.
" His horseman hard behind us ride ;
Should they our steps discover,
Then who will cheer my bonny bride,
When they have slain her lover ?"

Outspoke the hardy Highland wight,
" I'll go, my chief—I'm ready ;
It is not for your silver bright,
But for your winsome lady :
" And by my word! the bonny bird
In danger shall not tarry ;
So though the waves are raging white,
I'll row you o'er the ferry."

By this the storm grew loud apace,
The water-wraith was shrieking ;
And in the scowl of heaven each face
Grew dark as they were speaking.
But still as wilder blew the wind,
And as the night grew drearer,
Adown the glen rode armed men,
Their trampling sounded nearer.

" O haste thee, haste!" the lady cries,
" Though tempests round us gather ;
I'll meet the raging of the skies,
But not an angry father."
The boat has left a stormy land,
A stormy sea before her,—
When oh ! too strong for human hand,
The tempest gathered o'er her.

And still they rowed amidst the roar
Of waters fast prevailing :
Lord Ullin reached that fatal shore,
His wrath was changed to wailing.
For sore dismayed, through storm and shade,
His child he did discover :

---

* இது தாமஸ் காம்பெல் (Thomas Campbell) என்ற ஆங்கிலப்புலவர் இயற்றிய "Lord Ullins Daughter " என்பதன் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு.

One lovely hand she stretched for aid,
 And one was round her lover.
"Come back! come back!" he cried in grief,
 "Across this stormy water:
And I'll forgive your Highland chief,
 My daughter!—oh my daughter!"
'Twas vain: the loud waves lashed the shore,
 Return or aid preventing:
The waters wild went o'er his child
 And he was left lamenting.

THOMAS CAMPBELL.

"எள்ளளவும் தாமதியேல்
 ஏ! படகு கார!
இப் [1] புனலைக் கடத்தி எமை
 இட்டுச் செல்லு வாயேல்,
வெள்ளியப வுன்தருவேன்
 வெகுமதியாய்" என்ன
வேண்டி நின்றான் மலைநாடு
 மேவிடும் [2] ஓர் தலைவன்.

"நீயார்கொல் தளிப்பொடுகார்
 நிறமுமுடைத் தாய
நீர் உள "லாக் கயில்" கடக்க
 நினைந்தவன்?" என்றோத,
ஏ! யானு? "அல்வா" என்
 றிசைதீவின் தலைவன்
இவள் "அல்லின்" எனும் பிரபு
 வின் புதல்வி ஆவள்.

"அதிவிரைவில் ஓடுகிறோம்
 அவளுடைய ஐயன்
ஆட்களின் முன் யாம் ஒருங்கே
 நாட்களொரு மூன்று.
எதிரில் எமை இம்மலைத்தாக்
 கினில் அவன் காண்பானேல்,
என் [3] குருதி கறைப்படுத்தும்
 புன்புல நிலம் கண்டாய்.

"அவன் குதிரை வீரர் எமை
 அணுகித்தொடர் கின்றார்
அவர்கள் எம தடிச்சுவட்டை
 அறிந்துகொள்ளு வாரேல்,

எவர் எனது எழில் [1] வதுவை
 இன்புறச்செய் வாரோ
இவளுடைய காதலனை
 அவர்கள் கொல்லு வாரேல்?"

அன்னதுகேட் டாண்மைமிகும்
 அம்மலை நாட் டான் "என்
அதிபதி! செல் வேன்சித்தம்
 ஆகஇருக் கின்றேன்.
இன்னது நின் [2] ஏந்தெழிலா
 ளின்பொருட்டே யன்றி
ஈந்திடுநின் ஒள்ளியதாம்
 வெள்ளியினுக் கில்லை.

"சத்தியம் [3] பூந் தத்தைஇவள்
 [4] தத்தினுக்குள் ளாகித்
தத்தளிக்கச் சற்றும் இனித்
 தாமதிக்கொ ணுதால்,
எத்துணைதான் இத்திரைநு
 ரைத்தெழுந்த போதும்
இத்துறைநின் றத்துறை சேர்ப்
 பிப்பென் உமை" என்றான்.

இன்னதற்குள் விரைந்துபுயல்
 இரைந்தெழுந்த தோங்கி
[6] இசைத்ததுகீச் செனவே நீ
 ரினில் வாழும் பேயும்.
தாங்கிருக்கும் போதே
அன்னவர் பாஷணை செய்.
 அகல் விசும்பு [1] கறுத்துறும்
 அவர்முகமும் [2] கறுத்த.

இதுகிடக்க, முன்னையினும்
 இரைந்து புயல் வீசி
எழுந்தடித்தும் பயங்கரமாய்
 இருள் கவிந்தும்கூட
குதிரை [3] இவர்ந் தாயுதங்கைக்
 [4] கொண்டோர் மலைத்தாக்குக்
[5] குறுகினர்; [6] மாக் குளம் பொலியும்
 குறுகி மிகக் [7] கேட்ட
"விடுவிரைவில், விடுவிரைவில்;
 வீசு புயற் காற்று
மேவிநமைச் சூழினுமே:
 விசும்புறுத்தும் பொல்லாக்

---

[1] புனல்=நீர்; [2] மேவிடும்=செல்ல இருக்கும்; குருதி=இரத்தம்.

[1] வது = புதுமணப்பெண்; [2] ஏந்தெழிலாள்= மிக்க அழகுடையவள்; [3] பூந்தத்தை=அழகிய கிளி (போன்றவள்); [4] தத்து=அபாயம். [5] சேர்ப்பிப் பேன்=சேர்ப்பிப்பேன். [6] இசைத்தது=சப்தித்தது.

[1] கறுத்துறும்=இருண்டு அல்லது கோபித்துக் கு முற; [2] கறுத்த=விசனத்தாலும் இருட்டாலும் கறுத் துத் தோன்றின. [3] இவர்ந்து= ஏறி; [4] கொண்டோர்= கொண்டவர்கள்; [5] குறுகினர்=சமீபித்தனர். [6] மா= குதிரை; [7] கேட்ட=கேட்டன;

கடுமையையும் துணிந்தெதிர்ப்பேன்
காண். எனது தந்தைக்
கடுஞ்சினம்பொறேன்" என அக்
சாரிகை [8] கரைந்தாள்.

புயல்அடிக்கும் கரையினின்றும்
போந்து பட காங்கே
பொங்கு திரைக் கடல் கடக்கப்
புறப்படவும் என்னே!
இயல் மனிதர் எதிர்க்கவொண்ணு
[9] இகலுடனே [10] சூறை
இப்படகைச் சுற்றிவளைந்
திட்டதுவே அந்தோ!

சலியாதன்னவர் படகைத்
தாக்கி எதிர்த் தார்த்துத்
தள்ளும்அலை யினைஎதிர்த்துத்
தண்டுவலிக் குங்கால்
அலின்பிரபு [1] படுகரையை
அடைந்தனன் அப் போதே
அவன் கோபம் மாறியதே
அழுகையதா அந்தோ.

இருளிலும்காற் றிலும்வருந்தி
இருந்து கலங்குந்தன்
எழில் மகளைக் கண்ணுற்றான்
ஏங்கிமனம் புண்ணுய்
ஒரு [2] காமர் கரமதனை
உதவிபெற விரும்பி
உயர்த்தி உயிர்க் [2] காதலனை
ஒருகரத்தால் அணைத்தாள்.

விசனமொடு கதறினன்:
" இவ் வீசுபுயல் மேவும்
விரிதிரையின் மீளுக, நீ
மீளுக. நின் உள்ளம்
இசையும்மலை நாட்டிறைவன்
இயற்றுபிழை பொறுத்தேன்.
என்மகளே! ஐயையோ!
என்மகளே!" என்ன.

இலைஇதனுற் பயன்: இவர்கள்
வரவும் துணை பெறவும்
இயலாமல் தடுத்திரைநீர்
எற்றியதாற் கரையை
அலைஎழுந்து மூர்க்கமுடன்
அவன்மகளை விழுங்க
அழுதாற்றிச் சோகமுடன் அவன்
இருந்தான் ஆங்கே.

பண்டித. ம. கோபாலகிருஷ்ணையர்.

[8] கரைந்தாள்=அழுதாள்; [9] இகல்=வலிமை. [10] சூறை=சுழல் காற்று. [1] படு=மரணத்திற் கேதுவான; [2] காமர்=அழகிய.

மொழிபெயர்ப்பு விளக்கம்

What happens when a ripe leaf falls

When a ripe leaf falls from a plant to the ground in winter, there are waiting for it many tiny living creatures called microbes, which, as we may say, make it decay. But this really means that the stuff of the leaf is changed in such a way, that it can be taken up by the plant from the soil and built up again into the plant when the spring comes. This is one of the most wonderful and beautiful things in Nature, and there is no greater lesson we can learn than that what looks like useless death and decay and waste is really nothing of the sort, but a living process that makes for more life.

Why should not the leaves live on all the year round as they do in some plants for special reasons? But the leaf is made in order to use the sun light, and in the winter there is not enough of this and so the leaf would be wasting its time. So the plant takes what it can use from the leaf, and the rest of the leaf is changed, so that the plant can use that, too, when the summer is coming and there is a use for new leaves.

பழுப்பு இலை உதிருங்கால் நடப்பது என்ன?

மழைகாலத்தில் ஒரு செடியிலிருந்து பழுப்பு இலை, உதிர்ந்ததும், நாம் ஸாதாரணமாக மதிப்பது போல அதைச் சிதைத்துவிட அநேக சிறுபிராணிகளான அணுப்பூச்சிகள் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. வஸந்தகாலம் வருங்கால் பூஸாரத்திலிருந்து செடி தன்னை வளர்த்துக்கொள்ள எடுக்கும் வஸ்துக்களாக அந்த இலையின் பண்டம் மாற்றப்படுகிறது என்பதே இந்தச் சிதைவின் ரஹஸ்யம். இயற்கையமைப்பில் மிக அழகு, அத்புதம் முதலியவைகள் வாய்ந்த விஷயங்களில் இது ஒன்று. பயனற்ற அழிவு, சிதைவு, கழிவு முதலியவைகள் போலத் தோற்றுபவைகள் உண்மையில் அம்மாதிரியானவைகள் அல்ல. அவைகள் நீடித்த வாழ்க்கையை உறுதிப்படுத்த ஏற்பட்ட சேதன முறைகள் என்று இதிலிருந்து வெளியாகும் கருத்தைவிடச் சிறந்தது எதிலிருந்தும் வெளியாகாது.

சில செடிகளில் சிறப்பான காரணங்கள்பற்றி, நீடித்திருப்பதுபோல, மற்றவைகளிலும் இலைகள் வருஷம் முழுவதும் உதிராம லிருக்கக்கூடாதா? அப்படி யல்ல, ஸூர்யன் ஒளியை உபயோகப்படுத்தவே இலைகள் ஏற்பட்டுள்ளன! மழைகாலத்தில் இதற்குப் போதுமான அளவு ஸூர்ய ஒளி இல்லை. ஆகவே இலைகள் நீடித்திருந்தால் அவைகள்காலம் வீணாகக்கழியும். ஆதலால் இலைகளிலிருந்து தனக்குவேண்டியதைச் செடி எடுத்துக்கொண்ட பின்னர், மிஞ்சியபாகம்வரும் கோடைகாலத்தில் புதிய இலைகளுக்கு உபயோகம் ஏற்படக்கூடிய வேளையில், அவைகளை உண்டாக்குவதற்கு வேண்டிய வஸ்துவாக ஏற்பட, அந்தப் பாகம் கூட செடி உபயோகிக்கக்கூடியதாகின்றது.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

உண்மை உயர்வு அல்லது வாஸுதேவ சாஸ்திரி

TRUE GREATNESS OR VASUDEVA SASTRI

அத்தியாயம் 17

கடவுளிடம் வந்த கடுங்கோபம்

குட்டித் திரட்காடி யாரெருழுக் கோன்குதித்துக்
கட்டிப் புதைந்த கதையாகும்—துட்டமலப்
பித்திலே மூத்தவர்கள் பேய்பிதற்றும் பேதையர்க்குப்
புத்திபோற் காட்டும் பொருள்.

மாலை 6½-மணிக்கு ஸ்ரீநிவாஸனுக்குப் பசி அதிகரித்துவிட்டது. அந்த வேதனையை அவனால் பொறுக்க முடியவில்லை. ' கடவுள், செவிடன், குருடன், ஊமை போலிருக்கிறது. அவன் எக்கேடேன்கெட்டு ஒழியட்டும். எனக்கு என்ன ? அவனை நோக்கி உருகிக் கதறுவதைவிட நான் உட்கார்ந்திருக்கும் கல்லை நோக்கிக் கதறுவதேமேல்' என்று கடவுளை வாயாரப்பழித்துவிட்டு, தன்னை நல்வழிப்படுத்திக்கொள்ளக் கையில் பிடித்திருந்த கல்லை வீசி எறிந்துவிட்டான். பின்னர் சாப்பாட்டு விடுதியில் சென்று கொஞ்சம் உணவு உட்கொள்ளவேண்டும் என்ற ஆவலுடன் அவன் மெதுவாகக் கீழே இறங்கத்தொடங்கினான்.

இதற்குள் வாஸுதேவசாஸ்திரி திரிசிரபுரம் வந்து சேர்ந்து, அன்று பகல் முழுவதும் சாப்பாட்டுவிடுதிகள் முதலிய பொதுஸ்தலங்கள் ஒன்றுகூட விடாமல் தேடித் தீர்த்துவிட்டார். பட்டணமுழுவதும் ஒரு சந்து பொந்துகூட விடாது எப்பக்கமும் அலைந்து திரிந்து தேடிப் பார்த்து விட்டார் சாஸ்திரி. தான் தேடித் திரிபவனைப்பற்றி ஸமாசாரம் ஏதாவது சொல்லுபவர் ஒருவரையும் காணோம். சூரியாஸ்தமனமானதும் நித்ய கர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு திரிசிரபுரம் மலைக் கோட்டையிலாவது ஸ்ரீநிவாசன் இருக்கிறானா என்று பார்க்க மேலே ஏற ஆரம்பித்தார். இவர் ஏறும்தருணத்தில் ஸ்ரீநிவாஸனும் இறங்கிக்கொண்டிருந்தான். கொஞ்ச நாழிகையுள் இருவரும் ஸந்தித்திருப்பார்கள். அதற்குள் கறுத்த யௌவனபுருஷன் ஒருவன் விசித்ர பயங்கர பார்வையுடன் ஸ்ரீநிவாஸன்முன் தோன்றி, அவனைப் புதியமாதிரியாகக் கைகாட்டி அழைத்து வழியைவிட்டு ஒதுங்கிய மூலை ஒன்றிற்கு அழைத்துச் சென்றான்.

இவ்வாறு திடீரென்று தோன்றிய புருஷனைக் கண்டதும், அவனுக்குக் கடவுளிட மிருந்த கடுங்கோபம் சற்றுத்தணிந்தது. முன்னர் இருந்தபடி குரு கிடைப்பார் என்ற ஆவல் மனத்தில் கொதித்தெழ, நெஞ்சம் படபடவென்று அடித்துக்கொள்ள மிகுந்த ஆவலுடன் அவன் அப்புருஷனை நாடிச்சென்றான். அப்புருஷன் ஸ்ரீநிவாஸன் முகத்தை வெருண்டு கொஞ்ச நாழிகை கண் கொட்டாது நோக்கினான். பின்னர் மேலே ஏறும் வழிவிட்டு வெகு தூரம் ஒதுக்கி அழைத்துச் சென்றான். அங்கு அவர்கள் தலைமேல் தொங்கி நின்ற பாறையைச் சுட்டிக் காட்டினான். அதில் யாதொரு விசேஷமும் காணப்படவில்லை ஸ்ரீநிவாஸன் கண்ணுக்கு. 'அப்பாறை குதிரை முகம்போலிருக்க வில்லையா? ஆனால்ஸரி, இவ்வுலகில் இனிமேல் தோன்றி அத்புத விஷயங்களைச் செய்யவிருக்கும் கல்கி அவதாரம் இதுதான், நன்றாகப்பார். கால்மணி ஸுமாருக்கு அதைக் கண்கொட்டாது பார்த்துக்கொண்டு அதன் மேலேயே கவனமாகவிரு. ஓர் அத்புத விஷயம் அங்கிருந்து வெளியாகும்!' என்று உபதேசித்தான் அந்தக் கறியன். அப்பாறைக்கும் குதிரைக்கும் ஸ்தானப்ராப்தி கூடவில்லை என்று கண்டும், ஸ்ரீநிவாஸன், அதையே பார்ப்பதை நிறுத்தவில்லை. இது ஒரு மனிதனாகும், மேலும் அவதாரமாகும் என்று எந்தமடையனாவது நம்புவானா?' என்று அதை நோக்கி ஆச்சர்யப் பட்டுக்கொண்டு அசைவற்று நின்றுவிட்டான் ஸ்ரீநிவாஸன்.

இப்படி இருக்கையில் அந்தப்புதிய புருஷன் விசித்ர மந்திரங்களை முணுமுணுத்துக்கொண்டு அத்புத சைகைகளுடன் அவன்மேல் விபூதியைப் போட்டுக்கொண்டிருந்தான். ஸ்ரீநிவாஸன் பாறையில் முழு கவனத்தையும் செலுத்தி மெய்ம்மறந்து நிற்கிறான் என்று அந்தக் கறியனுக்குத்தோற்றியதும், அவன் கழுத்தைப் பலமாக நெறித்துப் பிடித்துக்கொண்டு ஸ்ரீநிவாஸன் மடியைத் தடவிச்சோதிக்கத் தொடங்கிவிட்டான். திடீரென்று தன் ஸொத்தை அவன் திருடத் தலைப்பட்டதை எண்ணி மலைத்துவிட்டான் ஸ்ரீநிவாஸன்; உடனே உண்டான வெறியில் கறியனை மூஞ்சியிலும் தலையிலும் பேய் அறைவதுபோல அறைந்து அவன் பிடி தளரும்படி அவனை வெலுவெலுக்க அடித்துவிட்டான். 'பலே! இதுதான் கல்கி அவதாரமா? அடே திருடா! மோசக்காரா!! உன் மண்டையை உடைத்து மாவிளக்கிட்டு விடுவேன், பயலே! பத்ரம்" என்று அலறி அவனைக் காலால் உதைத்துக் கீழே தள்ளினான். வெறி நீங்கி ஸ்ரீநிவாஸன் அவனைப்

பிடிக்க யத்தனிக்கும் முன் திருட யத்தனித்த கபடன் மாயமாய் மறைந்துவிட்டான். "அந்தப் பயலைத் தொடர்ந்து செல்வதனால் என்ன பயன்? இதெல்லாம் அவன் செயலா? அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது" என்றல்லவா கூறுகின்றனர் பெரியோர். ஆதலால் ஆகாயத்திற் கப்பாற்பட்டிருக்கும், அண்டப்புளுகன் மோசக்காரன், கொடிய தான்தோன்றித் தம்பிரானை கடவுள் அல்லவா இதற்கு உத்தரவாதம். அவனை வணங்குபவர் எல்லோரையும் மனமழிந்து மடியும்படி யல்லவோ அப்பயல் செய்துகொண்டு வருகிறான்! வீடு, பெண்சாதி, ஸுகம் முதலியவைகளை எல்லாம் உதறி எறிந்து இந்த விசித்ரப்பயல் கையில் அகப்பட்டு மடையன்போல விழிப்பது என் குற்றம்தான். போதும் இந்தப் பொறுக்க முடியா அனர்த்தம். அந்தப் பயலை நினைத்து அனுதைபோல இனிமேல் உருகமாட்டேன். ஆ! அந்தப் படுபாவி வித்தன்!! அந்தத் திருட்டுப்பயல்!! அவனை இனிக்கண்டால் போதும், உடனே அவனை நரகத்திற்கு அனுப்பிவிட்டுத் தான் மறுவேலை பார்ப்பது, போதும், கடவுள், வித்தர் இவை போன்ற மடத்தன விஷயங்கள், இனி வேண்டவே வேண்டாம். விஷயஸுகம், இரவு ஸுகானுபவங்கள், தேவடியாள்கள், பழம், புஷ்பம், பணியாரம் முதலியவைகளைப் பிடிப்போம். வெறுப்பு வர இவைகளில் கிடந்து உழலுவோம். ஆமாம், ஸரிதான்; ஸ்ரீரங்கம் இதோதானே இருக்கிறது. அவ்வூர் தேவடியாள்கள் உலகம் முழுவதும் ப்ரஸித்தி பெற்றவர்கள். ஸரி ஒரு சாப்பாட்டு விடுதி சென்று சீக்கிரம் நல்ல உணவு உட்கொண்டு, உடனே ஸ்ரீரங்கம் போவோம். இந்தப் பட்டுப்போல் நிலவு காயும் இவ்விரவை வீண்போக்காது நல்லவழியில் செலவிடுவோம்' என்று எண்ணமிட்டுக்கொண்டு, ஒரு சாப்பாட்டு விடுதியில் புகுந்து விட்டான் ஸ்ரீநிவாஸன். நல்லசாப்பாடு செய்துகொண்ட பின்னர் வண்டி யொன்றை அமர்த்திக் கொண்டு திரிசிரபுரத்திற்கு அருகாமையிலுள்ள ஸ்ரீரங்கம் நோக்கிப் புறப்பட்டு விட்டான்.

கடவுளைக் கண்டவர்கள்.—கடவுளைக் கண்டவனே உண்மையான ஞானியாவான். அவன் நிலை குழந்தையின் நிலையைப் போன்றது. குழந்தைக்கும் ஒருவித அஹங்காரம் இருப்பதாகத் தோற்றினும், அது வெறுந் தோற்றமேயன்றி தேற்றமான அகந்தையன்று. வளர்ந்த மனிதனது அஹங்காரத்தை நோக்கப் பால்மணம் மாறாப் பசிய குழந்தையின் அஹங்காரம் சூனியமே யாகும்.

—உபதேசரத்நமாலை.

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

ருக்மிணி அல்லது பக்திநிலை

பக்தி மலர்ந்த காதை

(தொடர்ச்சி)

"ஒரு ஸந்தேஹமும் இல்லை. கருடனது வேஷத்தைப் பார்த்தால் ஒருவேளை ஸந்தேஹ மிருந்திருக்கலாம் என்று எண்ணினேன்"

"இந்த வேஷமா? இது நம்மை மயக்கிக்கோபத்தை யுண்டாக்கிப் பின் நம்மைப் பரிகாஸப்படுத்தத்தானே இந்தக்கோலம். நமக்குப் பெரிய திருவடிகளின் விசேஷந் தெரியாததா?'

"என்ன கருடா! அவரை எங்கு ஒளித்துவைத்துவிட்டு வந்திருக்கிறாய்? நீ போனால் காரியமாகாமலிருக்குமோ?"

"உங்களுக்கென்ன பரிகாஸம்தானே! நான்பட்டபாடு என்க்குத்தெரியும்."

"என்ன எங்களை எல்லாம் பரிகாஸம் செய்கிறாயா? நாங்கள் எல்லாம் உன் பரிகாஸத்திற்குத்தானே ஆட்கள். அது போகட்டும். அவரெங்கே?"

அப்பொழுது கருடன் மௌனம் சாதித்தான்.

"அவர் வரவில்லையா? வரமாட்டேன் என்றாரா?"

"கூப்பிட்டால் வந்தால்தானே."

"என்னவென்று கூப்பிட்டாய்?"

"கிருஷ்ணன் அழைத்துவரச் சொன்னார் என்று சொன்னேன்."

"நீ ஸமயோசித யுக்திமான் என்றல்லவா இருந்தேன். கிருஷ்ணன் அழைத்துவரச் சொன்னாரென்றா அவரிடம் சொல்வது? இது உனக்குத் தெரிந்திருக்குமென்றல்லவா இருந்தேன். ராமன் அழைத்துவரச் சொன்னார் என்று அல்லவா சொல்லி இருக்கவேண்டும்."

"எனக்குத் தெரியாதே?"

"உனக்கெல்லாம் தெரிந்திருக்கும் என்றல்லவா இருந்து விட்டேன்."

"இப்பொழுதுதான் என்ன கெட்டுவிட்டது? ராமன் அழைத்து வரச்சொன்னார் என்றழைத்து வருவார். அதற்கு ஒன்றும் தடையில்லை" என்றார் நாரதர்.

கருடாழ்வார்க்கு வந்த கோபத்திற்களவில்லை.

"என் அப்பா! போயவரை ராமன் அழைத்து வரச்சொன்னதாகச் சொல்லி அழைத்து வரலாமல்லவா?" என்றார் கிருஷ்ணர்.

"தட்டுத்தடுமாறி பலராமன் என்று, எங்கையாவது சொல்லிவிடப் போகிறாய்" என்று பயந்து தடுத்தார் பலராமர்.

"நான் போகமாட்டேன்; போகவே மாட்டேன். நீங்கள் வேறு யாரையாவது அனுப்புங்கள். உங்களுக்குப் புண்யமாய்விடும்; என்னை அனுப்பாதியுங்கள். நான் நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன்" என்றான் கருடன்.

"என்னப்பா விசேஷம்? என் போகமாட்டேன் என்கிறாய்?" என்றார் நாரதர். மேலும் சிரித்தார்.

"உங்களுக்குச் சிரிப்புதான். அந்த அறை உங்கள் தவடையில் பட்டிருந்தால் இப்படிப் பரிகஸிப்பீரோ?"

"என்ன இது. கிணறுவெட்ட பூதம் புறப்படுகிறது. அறையாவது? அநுமானை யறைந்துவிட்டு வந்துவிட்டீரா என்ன?"

"அநுமாரை அறைந்துவிட்டாரா? அப்பாடி!" என்று நெடுமூச்சு விட்டார் பலராமர்.

"அநுமாரை அறையாமலிருப்பானா என்ன? என்ன ஆனாலும் அவர் இளைய திருவடிகள்தானே. பெரிய திருவடிகளின்முன் இளைய திருவடிகள் விளங்க முடியுமோ?" என்றார் நாரதர்.

"கருடா! புறப்பட என்ன இன்னும் ஆலஸ்யம்?" என்று கேட்டார் ஸ்ரீகிருஷ்ணர்.

"உங்களை வணங்குகிறேன். எனக்குயிர்பிச்சைக் கொடும். நான் ஒரு அறையுடனிருந்தால் போதாதா? என் பிராணனும் போய்விடவேண்டும் என்று உங்களுக் கிஷ்டமிருந்தா லனுப்பியும். அவர் குரங்கல்ல. குரங்கு என்று சொன்னதற்கும் போதும் பிராயச்சித்தம். இனி என்னை அங்கனுப்பினால் துவையலாக்கிடுவார். உங்களை நிரம்பக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். தயவுசெய்து வேறு யாரையாவது அனுப்பியும்" என்று கெஞ்சினார் கருடபகவான்.

"என்ன இவ்வளவு கிராக்கியா? தயவுசெய்து நீதான் அப்பா போகவேண்டும். உனக்கு ஸமானமானவர்கள் யார்? நீயல்லாவிட்டால் எங்களை யார் காப்பாற்றப் போகிறார்கள்?"

"நான் கேட்டுக்கொள்கிறேனே! உங்கள் காதில் விழவில்லையா? யான் இவ்வளவு சொல்லியு மிதுதானா? இப்படியா முடிந்தது! என் பிழைப்பு பரிகாசத்திற் கல்லவா ஏற்பட்டுவிட்டது!"

"கருடபகவான் வீண் வேஷம் போடுவதற்குக் காலமில்லை. தாமஸம் செய்யாது தயவுசெய்து, சீக்ரம்போய் அநுமாரை அழைத்துவாரும். உங்களைக்காட்டிலும் வீரரிந்த உலகில் கிடையாது" என்றார் நாரதர்.

"என் ஐயா உமக்கு என்மேல் இவ்வளவு கோபம். உமக்கு என்ன அபசாரம் செய்தேன். தயவுசெய்து புண்ணில் குத்தும்படியாகப் பேசாதிருந்தால் போதுமே."

"நாரதன் ஒன்றும் கோபத்துடன் சொல்லவில்லை; தவறாயும் சொல்லவில்லை. அவன் சொல்லியதெல்லாம் வாஸ்தவமே. நீயல்லாவிட்டால் எங்களுக்கார் உதவி செய்யப்போகிறார்கள். தயவுசெய்து அழைத்து வாருமே" என்றார் கிருஷ்ண பகவானும்.

"தேவரீருக்கு நான் செய்த அபசாரத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நான் தெரியாமல் அந்த அனுமானை வெறும் குரங்கென்று பரிகஸித்தேன். என்னை மன்னிக்கவேண்டும். தயவுசெய்து என்னை அங்கு அனுப்பாதிருங்கள். உங்களுக்குக் கோடி நமஸ்காரம். எனக்குயிர்பிச்சை கொடுத்தபுண்ணியம் உங்களுக்குண்டாகும். தயவுசெய்யும். எனக்கு வேறு எந்த வேலையைச் சொன்னாலும் செய்யத்தயாராக இருக்கிறேன். இதற்கு மாத்திரம் என்னை அனுப்பாதிரும். உங்களுக்குப் புண்ணியமாய் விடுகிறது. நான்தெரியாமல் சொல்லியதற்குப் பிராயச்சித்தம்போதாதா? நான் உம்மை முன்கோபத்துடனும் படபடப்புடனும் பேசேன்; கர்வம் கொள்ளேன். உங்களுக்கு மனம் இரங்காதா. தாங்கள் கருணாபயோநிதியல்லவா? அறவாழி யந்தணனன்றா? என்மேல் அருளில்லையா? தயவு செய்யலாகாதோ" என்று ஏங்கிக்கொண்டு ஸ்ரீவாஸுதேவனது செந்தாமரை மலரை வெள்கச்செய்யும் பாதத்துணைகளில் வீழ்ந்து வணங்கி தன்னிலை யுணர்ந்த கருடபகவான் திகைத்து மதி மயங்கி நின்றான்.

இவ்வுண்மை மொழிகள் தன் காதுள் நுழைந்ததும் கண்ணபிரானது இதயம் மலர்ந்து அன்பு வடிக்காதிருக்குமோ? அந்தக் கருடனுக் கபயாஸ்தங்காட்டிச் சொன்னார்:

"ஹே! கருடா! உனக்கென்ன நேர்ந்தது? என் இப்படி வெருண்டு விளங்குகிறாய். மஹாவீரனல்லவா? உனக்கென்ன குறை? அந்தக் குரங்குனக் கென்ன செய்தது? அதை ஏதேனுமதிக்காது அலக்ஷியம் செய்தாயா? அது உனக்கென்ன செய்தது? என்னவென்றதனிடம் சொன்னாய்?"

"சொன்னதில்தான் தவறு எப்படி இருக்கமுடியும்? மஹா யுக்திசாலியான, வாக்சாதுரியத்தில் — வாக்தாடியிற் சிறந்த கருடபகவான் பிறர் துன்பப் படும்படிப் பேச முடியுமா?" என்று கூறினார் ஸ்ரீநாரதன்.

"நாரதா தாண்டிவிட்டு வேடிக்கைப் பார்ப்பது தானு வேலே. தாடி எரியும்போது நெருப்புகேட்பதா அழகு.—என் ஐயனே தாங்கள் அதைக் குரங்கு என்று சொல்லாதியும். நான் சொல்லிப் பட்டபாடு போதாதா? தாங்களுமா படவேண்டும்? என் பகைவன்கூட பட வேண்டாம்." என்முன் கருடன்.

"அஹோ! கிருஷ்ண இவன் அந்த அநுமானைக் குரங்கென்று சொல்லித்தான் இந்த நிலைமை யடைந் திருக்கிருன்போல விருக்கிறது." என்முன் பலராமன்.

கிருஷ்ணபகவான் மற்றும் "அவரை என்னவென் றழைத்தாய்?" என்று கேட்டார்.

"ஐயா செய்தது பிசகுதான். என்னை என் வருத்து கிறீர்கள். செய்துவிட்டேன். குரங்கென்றுதான் கூப்பிட்டேன். நான் பட்டபாடு போதாதென்று நீங்க ளும் வாட்டுகிறீர்களே.மத்தளம்போல இரண்டு பக்கத் திலுமா அடிபடவேண்டி வந்தது!"

"தெரிந்ததே இந்த மரியாதை செய்தால் அறை யாதிருப்பரோ? இவரும் ஓர் பறவை என்பது இவர்க்கு ஞாபகமே இல்லேபோலத் தோன்றுகிறது. இருந்திருந் தால் அப்படிச் செய்வாரா?" என்முர் நாரதர்.

"போனதுபோகட்டும். அவரைஎன்னவென் றழைத் தாய்?" என்முன் ஸ்ரீவாஸுதேவன்

"தாங்கள்தான் அழைத்துவரச் சொன்னதாகச் சொன்னேன்".

"ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் அழைத்துவரச் சொன்ன ரென்றுதானே சொன்னுய். அப்படித்தான் கூப் பிட்டு இருக்கவேண்டும்" என்முர் நாரதர்.

"அப்படித்தான் கூப்பிட்டேன்."

"ஸரிதான். பின் அவர் சும்மா இருப்பாரோ. ராம னழைத்துவரச் சொன்னுரென்று அல்லவா சொல்லி யிருக்கவேண்டும்," எனக் கண்ணன் மொழிந்தான்.

"அப்படி என்னுடன் சொல்லவில்லேயே!"

"இது கூடவா சொல்லவேண்டும். இதெல்லாம் உனக்குத் தெரிந்து இருக்கும் என்றல்லவா இருந் தேன்."

"நானும் அப்படித்தான் என்று எண்ணி சும்மா இருந்தேன்" என்முன் நாரதன்.

"போனது போகட்டும். இப்போதுபோய் குரங்கே என்றுக் கூப்பிடாமல் 'ஹே அஞ்சனஸுதா' என்று கூப்பிட்டு 'ஸ்ரீராமபிரான் தங்களது வரவை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிருன்' என்று சொல். அவர் தானே வருவார். முன் நீ அபசாரம் செய்ததால் கோபங்கொண்டாரே, அதெல்லாம் இப்பொழுது இராது. புறப்படும்; சீக்கிரம்." எனத் திருவாய்மலர்ந் தான் ஸ்ரீதுவாரகாநாதன், அச்சுதன்.

"தயவுசெய்து என்னை விட்டுவிடும். நாரதரை அனுப்புமே"

"நான் போகட்டுமோ? கருடனுக் கென்ன கெட் டிக்காரத்தனம் போராது போல் தோன்றுகிறது" என்றனன் நாரதன்.

"அப்படி ஒன்றும் சொல்லாதியும். உம்மால் என்னமுடியும்? அப்படி முடியுமானுல் நான் முன் னமே அனுப்பியிருக்க மாட்டேனே?" என்றனன் கண்ணன்.

"நாரதரையே அனுப்பும்" என்முன் கருடன்.

"உன்னைக் காட்டிலும் நாரதன் சிரேஷ்டனு? எட் டுச் சுரைக்காய் எதுக் குபயோகம்? "சொல்லுதல் யார்க்கு மெளிய வரியவாஞ்—சொல்லிய வண்ணஞ் செயல்" என்பது தெரியாது? நீதான் இதைச் செய்ய வேண்டும். நீ யல்லால் வேறு யாருங்கிடையாது. இனி யுனக்குப் பயமில்லே. புறப்படு. வணக்கம் பிணக்கந் தராது. சீக்ரம்.சீக்ரம். புறப்படு. போய் அவரைஅழைத் துவா" என்ற வாஸுதேவனது மொழிகளினுல் உள் ளங் குளிர்ந்த ஸ்ரீ கருடபகவான் சொல்வான்:

"நீங்களே இப்படிச் சொன்னுல் நான் போகமாட் டேன் என்பது தகுமா? போகிறேன். என்னவென்று சொல்லவேண்டும்?"

"கிருஷ்ணன் அழைத்துவரச் சொன்னர் என்று சொல்லுமே" என்று நாரதன் சிரித்தான்.

"சொன்னது போதும். என்ன கண் மிரண்டு மதன் சுகத்தை அறியும். நான் பின் என்னவென்று சொல்லவேண்டுமென்கிறீர்கள்" என்முன் கருடன்.

வணக்கத்துடன் "ஸ்ரீராமபிரான் உனது வரவை எதிர்ப்பார்த்துக்கொண் டிருக்கிருர்" என்று சொல் லும்" என கண்ணன் மொழிந்தான்.

"நான் சொல்லவே மாட்டேன். அவரெங்கே என் றவர் கேட்டால் என்ன அநர்த்தம் விளையுமோ? போதும் போதும். நாரதரே போகட்டும். அவர்தான் போகிறேன் என்முரே போகட்டுமே"

"இதை எல்லாம் விட்டுவிடு. பயத்தைஒழி. உடனே புறப்பட்டுப்போ. சொன்னதைச் சொல். ராமன் எங்கே என்முல் வாரும் அவரிடம் அழைத்துப்போகிறேன் என்று சொல்லி அழைத்துவா"

"அப்படியே செய்கிறேன்."

"என்னவென்று கூப்பிடுகிறீர்; அழைத்து வரு கிறீரா" என்று மறுத்துக்கேட்டான் நாரதன்.

"எல்லாம் ஸரியாய்த்தான் சொல்வேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டே கருடன் சென்முன்.

விசேஷக் குறிப்புகள்

NEWS AND NOTES

லார்ட் பெண்ட்லண்ட், நமது புதுக்கவர்னர்

HIS EXCELLENCY LORD PENTLAND, G. C. I. E.

நமது புதுக்கவர்னர், தமது மனைவியாருடன், ஸிம்லா என்னும் கப்பலில் அக்டோபர்௴ 30௳ காலை 7-30 மணிக்கு சென்னை வந்துசேர்ந்தார். கவர்ன்மெண்ட் ஆக்டிங் சீப் செக்ரிடெரி முதலானவர்கள் ஸிமிலா என்னும் கப்பலுக்குச் சென்று அவரை வரவேற்றார்கள். கப்பலைவிட்டு இறங்கியதும் வழக்கம்போல் 17-குண்டுகள் மரியாதையாய்ப் போடப்பட்டன. அன்று மாலை 4-15-மணிக்கு லார்ட் பெண்ட்லண்ட் கவர்ன்மெண்டு ஹவுஸிலிருந்து ஸெயிண்ட் ஜார்ஜ் கோட்டையிலுள்ள சட்டசபை மண்டபத்துக்குச் சென்றார். அங்கே அவரை கவர்ன்மெண்டு செக்ரிடெரிகளும், கவர்னரின் நிருவாகச்சபை மெம்பர்களும் வரவேற்றார்கள். அங்கு ஆக்டிங் சீப் சேக்ரிடரி ஆனரபில் மிஸ்டர் A. G. கார்டியூ, ஜார்ஜ் சக்கரவர்த்தியின் கையெழுத்தின்கீழ் அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கமிஷனை வாசித்தார். 17 மரியாதைக் குண்டுகள் போடவும் அவர் கவர்னர் ஸ்தானத்தை வகித்தார்.

நவம்பர்௴ 2௳ சனிக்கிழமை 11-மணிக்கு நமது புதுக்கவர்னருக்கு, பல உபசாரப் பத்திரிகைகள் படிக்கப்பட்டன. சென்னை கார்பொரேஷனும், சென்னை நிலச்சுவான்தார்களின் சங்கமும், தென்னிந்தியா வியாபாரச் சங்கமும், ப்ரொவின்ஷியல் காங்கிரஸ் கமிட்டியாரும், கஞ்சம் நிலச்சுவான்தார்களின் சங்கமும், சென்னை மகாஜன சபையாரும், உபசார வரவுப்பத்திரிகை படிக்க, எல்லாவற்றிற்கும் ஒருமிக்க பின்வருமாறு பதில் சொன்னார்.

"நான் உங்கள்மத்தியில் இருக்கிறதைப்பற்றி நிரம்ப சந்தோஷப்படுகிறேன். நகரத்தின் பொது அபிவிருத்தியைப்பற்றியும், தரைவழியாகவும் தண்ணீர் வழியாகவும் அதனுடைய வியாபாரத்தைப் பரவச்செய்வதற்கான பிரயத்தனஞ்செய்து வருவதைப்பற்றியும், நான் சந்தோஷப் படுவதுமன்றி, அவ்விஷயங்களில் என் அனுதாபத்தையுங்காட்டச் சித்தமா யிருக்கிறேன். சென்னைத் துறைமுகத்தில் விசேஷ சௌகரியம் அமைந்திருப்பதை, லேடி பெண்ட்லண்டும் நானும் பிரத்தியட்சத்தில் கண்டுகொண்டோம். உங்கள் உபசாரப்பத்திரிகைகள் ஒவ்வொன்றிலும் ராஜவிசுவாஸத்தையும், ராஜதம்பதிகள் இந்தியாவுக்கு விஜயஞ்செய்ததையும் குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்கள். நான் புதிதாய் வந்திருக்கிறபடியால் ஜனங்களுடைய குறைகளையும், தேசத்தின் நிலைமையையும்பற்றி அறிந்துகொள்ள வேண்டியவைகள் பல உள. உங்களுடைய குறைகளைச் செவ்வையாகக் கேட்டு, என்னால் கூடியவரையில் உங்களுக்கு க்ஷேமத்தை உண்டுபண்ண வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் நான் இங்கு வந்திருக்கிறேன்" என்று கவர்னர் பேசி முடித்தார்.

*
* *

துருக்கி பால்கன் யுத்தமும் இந்தியாவும்.—துருக்கிக்கும், பால்கன் நாடுகள், கிரீஸ், இவைகளுக்கும் யுத்தம் நடக்கும் வரை, பிரிட்டிஷார் எந்தக் கட்சியிலும் சேராமல் ஒதுங்கி யிருப்பார்களென்றும், பிரிட்டிஷ் துறைமுகங்களும் பிரிட்டிஷ் கரையோரங்களும் பிரிட்டிஷாருக்குச் சொந்தமான கடல்களும் இரு கட்சியாரில் ஒருவருக்கும் உபயோகமா யிருக்கும்படி உதவப்படமாட்டாதென்றும் மாட்சிமை பொருந்திய ஜார்ஜ் சக்கரவர்த்தியின், ஆஞ்ஞைக்குப் பிரிட்டிஷ் நாடுகளின் எல்லைக்குள்ளிருக்கும் சகல ஜனங்களும் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டுமென்றும் கெஜட் ஆப் இந்தியா விசேஷப் பிரசுரமொன்று வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது.

*
* *

புகைக் கூண்டுகள்.— ஆகாயக்கப்பல்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டாலும், புகைக்கூண்டிலேறி ஆகாயத்தில் பறப்பது அதிகமாய் இன்னும் காணப்படுகிறது. இவ்வருஷம் முதல் ஆறுமாதத்தில் 214-தரம் புகைக்கூண்டுகள் பறந்ததாகவும், 97 ஸ்திரீகள் ஆகாய கமனம் செய்ததாகவும் கணக்கிடப்படுகிறது.

*
* *

இங்கிலாந்திலிருந்து இந்தியாவுக்கு ஆகாயமார்க்கமாய் வருதல்.—பிரஞ்சுக்காரர்கள் தங்கள் முக்கியபட்டணமாகிய பாரிஸ் நகரத்திலிருந்து (சைனாவிலுள்ள) பீகிங் நகரத்துக்கு ஆகாயக்கப்பலில் போகிறவனுக்குப் பரிசு கொடுப்பதாகப் பந்தயம் வைத்ததைப் பார்த்து, ஆங்கிலேயர்கள் லண்டனிலிருந்து இந்தியாவுக்குவா பந்தயம் போட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் குறிப்பிட்ட வழியாய் லண்டனிலிருந்து இந்தியாவுக்கு வருவதா

ஞல், நாலாயிரத்து எண்ணூறு மைல் தூரம் ஆகிறது. குறைந்தது மூன்று பேராவது பந்தயத்துக்கு வருவார்கள் என்று எண்ணப்படுகிறது. இந்த யோசனை அனேகமாய் இந்த வருஷக் கடைசியில் நிறைவேறி விடுமென்று நம்பப்படுகிறது. 4800 மைல் தூரம் ஒருதடவையாய்ப் பிரயாணம் செய்வது கஷ்டப்படுமாகையாலும், வழியில் சுகாதார நிலை காற்று முதலியவைகளால் அசௌகரியங்கள் ஏற்படுமாகையாலும், தினம் ஒன்றுக்கு 400 மைல் பிரயாணம் செய்வதாக நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படித் தினசரி பிரயாணம் செய்து 12-ம் நாளில் இங்கிலாந்திலிருந்து இந்தியாவுக்கு வந்து சேரக்கூடும். இதுவரை ஆகாய விமானத்தில் இவ்வளவு தூரம் வந்ததில்லையாகையால், அது சாத்தியமாவென்றும் அப்படி வருவதற்கு ஆகாய விமானம் சக்தியுள்ளதாவென்றும் இப்போது யோசிக்கப்பட்டிருக்கிற வழியாக வரமுடியுமாவென்றும் தெரிந்துகொள்ளும்படி இம்மாதிரி முயற்சி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி வந்து சேருகிறவர்களுக்கு நம் தேசத்துச் சிற்றரசர்கள் வெகுமதி கொடுப்பதாக முன் வந்திருக்கிறார்கள். ஜோட்பூர் மகாராஜா 4000 ரூபாயும், போப்பால் பீகம் 3000 ரூபாயும் வெகுமதி கொடுப்பதாக இங்கிலாந்தி லுள்ள அட்வைஸரி கமிட்டிக்கு அறிவித்திருக்கிறார்கள். ராயல் ஜியாகிராபிகல் ஸொஸைடியாரும் இந்தப் பிரயாணத்துக்குச் சௌகரியமா யிருக்கும் வழியைப் பின் வருமாறு குறிப்பிட்டு, அதற்கு வேண்டிய ஒவ்வொரு ஒத்தாசையும் செய்கிறார்கள். லண்டன், பிரான்ஸ், பெல்ஜியம், ஜர்மெனி, ஆஸ்டிரியா, பால்கன் நாடுகள், துருக்கி, பெர்ஷியா, கடற்கரையோரம், கராச்சி இந்தவழியாக வருவதாய் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. மேலும், ஆகாய விமானம் செய்யும் கம்பெனிக்காரர்களில் ஒவ்வொருவரும் அவரவரிடம் உண்டான இயந்திரத்தைப் பரீட்சார்த்தமாய் உபயோகித்துப் பார்க்கும்படி மேற்படி கம்பெனியாருக்கு அறிவித்திருக்கிறார்கள். இதனால் தங்கள் இயந்திரத்துக்கு நல்ல பேர் உண்டாகும் என்ற கருத்துக் கொண்டே முன் வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இதுவரையில் ஒரு ஏற்பாடும் நிச்சயமாக வில்லையாம்.

*
* *

மழுங்கின இரத்தினங்கள் ஒளி பெறுதல்:—ரேடியம் என்ற உலோகத்துக்குப் பலவிதமான விலைபெற்ற ரத்தினங்கள் மழுக்கமடைந்தாலும், அவைகள் நன்றாய் ஒளி வீசி வேறு நிறம் பெறும்படி செய்யும் சக்தியுண்டு. இந்த உலோகத்தின் வெளிச்சம் பட்டுக்கொண்டே இருக்கும்படி இரத்தினங்களை வைத்திருந்தால் நிறம் மாறுகின்றது. நீலக்கல்லே இதனால் நல்ல ஒளி பெறுகின்றது. ஜர்மானிய சாஸ்திர நிபுணர் ஒருவர் இரத்தினங்களில் அநேக தினுசுகளை ரேடியம் உலோகத்துடன் ஒரு பெட்டியுள் வைத்து நன்றாய்ச் சோதித்து அறிந்திருக்கிறாராம். வெள்ளை நிறமுள்ள கல், மஞ்சள் நிறமாகவும், நீலம் பச்சையாகவும், ஊதா நீலமாகவும், ஒயின் (Wine) நிறமுள்ளது அழகான கெம்பாகவும் கறுப்புக்கல் ஊதா நிறமாகவும் மாறிவிட்டன. தாம் ஆரம்பத்தில் காரட்டுக்கு $1\frac{1}{4}$ ரூபாயாக வாங்கின அதே வியாபாரியிடம் இவர் இப்படிப்பரீட்சை பார்த்த இரத்னங்களை விலைக்குக் கொடுப்பதாகப் பேசினதில் எல்லாவற்றையும் காரட்டுக்கு $18\frac{1}{8}$ ரூபாய் விகிதம் அந்த வியாபாரி கொடுக்கத் தயாரா யிருந்தார். கெம்பு நிறமுள்ள ஒரு கல்லுக்கு மாத்திரம் காரட் 3000 ரூபாய் விகிதம் மதிக்கப்பட்டது.

*
* *

தொழிற்படிப்பு:—சென்னை நகரத்திற்கு வடபாகத்தில் தொழிற்படிப்பை அபிவிருத்தி செய்யும் விஷயத்தைப்பற்றி ஆலோசனை செய்யும்படி ஏற்படுத்தப்பட்ட கமிட்டியாரின் சிபார்சுக்கு, சென்னை கவர்ன்மெண்டார் சம்மதித்திருக்கிறார்கள். கவர்ன்மெண்டின்கீழ், சில அப்ரெண்டிஸுகளை நியமிப்பதற்கும், கமிட்டியாரால் சிபார்சு செய்யப்பட்டபடி தொழில் வித்யாசாலை ஸ்தாபிப்பதற்கும் விஸ்தாரமான பிரேரேபணைகளை அனுப்பும்படி தொழிற்கல்வி சூபரிண்டெண்டைக் கவர்ன்மெண்டார் கேட்டிருக்கிறார்கள்.

*
* *

புதிதாய் ஸ்கூல் ஸப் அசிஸ்டெண்ட் இன்ஸ்பெக்டர்களின் நியமனம்:—ஏற்கனவே இருந்துவரும் ஸ்கூல் ஸப் அஸிஸ்டெண்ட் இன்ஸ்பெக்டர்களின் தொகையோடுகூட, இன்னும் 48 பேரை இம்மாதம் முதல் ஒரு வருஷத்திற்கு டெம்பரரியாக நியமிக்க சென்னைக் கவர்ன்மெண்டார் உத்திரவு செய்திருக்கிறார்கள். இன்னும் ஐந்து வருஷ காலத்தில் பல திருத்தங்கள் நேரிடுமாகையால், புதிதாய் உண்டாகக் கூடிய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு விஸ்தாரமான பிரேரேபணை அனுப்பும்படியாய் வித்தியா டைரெக்டரைக் கேட்டிருக்கிறார்கள்.

226

லார்ட் பெண்ட்லண்ட்
LORD PENTLAND

லேடி பெண்ட்லண்ட்
LADY PENTLAND

PHOTO BY KING'S STUDIO, MADRAS